

เทพธิดาม้าขาว

น.นพรัตน์

เรื่องสั้นของกิมย้ง
ผู้ประพันธ์มังกรหยก

เทพธิดาม้าขาว จากเรื่องเดิม แป๊ะ
เบ๊เข้าไซอว เป็นหนึ่งในสองเรื่องสั้น
ของอมตะนิยาย กิมย้ง ซึ่งมีจำนวน
14 เรื่อง เรื่องสั้นอีกเรื่องหนึ่งคือ หาบ -
อวเอี้ยตอ (ดาบนกเปิดน้ำ) ได้สอดแทรก
อยู่ในท้ายเล่มของมังกรทลายฟ้าฉบับ
พิมพ์ครั้งที่ 2 แล้ว

เทพธิดาม้าขาว เป็นเรื่องสั้นที่กิมย้ง
เขียนขึ้นสำหรับถ่ายทำเป็นภาพยนตร์
เมื่อทำการแก้ไขปรับปรุงต้นฉบับใหม่
ก็เป็นผลงานหนึ่งที่กิมย้งแก้ไขมากที่สุด
เรื่องหนึ่ง เขียนถึงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา
ของนางเอก ขณะเดียวกันเขียนถึงความ
อัคฉล หลกกลวงระหว่างอาจารย์กับศิษย์
ในลีลาดำเนินเรื่องที่เรียบง่าย แต่งไว้ด้วยคำคมและปรัชญาชีวิต ถึงแม้ว่าเป็น
เรื่องสั้นๆ แต่ก็ชวนติดตามเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับท่านที่เป็นแฟนนิยายกำลังภายในของกิมย้ง บ่อมไม้พลาตที่จะ
เก็บรวบรวมเรื่องนี้ไว้ให้เข้าสู่ชุด

ประเภทนวนิยายกำลังภายใน

เทพธิดาม้าขาว

ผู้ประพันธ์ : กิมย้ง

ผู้แปล : น. นพรัตน์

ภาพปก "ริม"

พิมพ์ครั้งแรกเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2533

จัดรูปเล่ม : เลิศชัย ฮวดวิจิตร

จัดจำหน่าย : สยามคุนส์

146-154 ถนนนครสวรรค์ แขวงวัดโสมนัส

เขตป้อมปราบ กทม. โทร. 281-2092

พิมพ์ที่ บริษัทสยามสปอร์ตพรีนติ้ง จำกัด

1776-1788 ถนนพระราม 4 แขวงเกษมราษฎร์

คลองเตย เขตพระโขนง กทม. 10110

โทร. 249-0295, 249-0250

อีบุ้นชีวหันกายไปซ้ายๆ เห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นชาวขร้าแต่งกายชุด
ชาวฮั่นผู้หนึ่ง อีบุ้นชีวกกล่าวว่า "เล่าแป๊ะแป๊ะ (ลุงผู้ชรา) ท่านเรียกว่าอะไร
นี่เป็นสถานที่ใด?"

กုပ်กั๊บ กုပ်กั๊บ...

กုပ်กั๊บ กုပ်กั๊บ...

บนท้องทะเลทรายมณฑลซินเกียงอันกว้างใหญ่ไพศาล ปรากฏ
ผงกลีมีวนขึ้นสูงสองวา อาภาสองคิ้วแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังควบตะบึง
มา

ม้าตัวแรกเป็นม้าขาวที่เท้าสูงลำตัวยาว บนหลังมันนั่งไว้ด้วยสตรี
สาวนางหนึ่ง ในอ้อมอกโอบกอดโกวเนียน้อยอายุเจ็ดแปดขวบนางหนึ่ง
ที่ตามหลังเป็นม้าสีพุทรา บนหลังม้าหมอบไว้ด้วยชายฉกรรจ์ผอมสูงผู้หนึ่ง

ที่กลางหลังค้ำซ้ายของชายฉกรรจ์ ปักไว้ด้วยเกาทัณฑ์ขาว
ดอกหนึ่ง โลหิตไหลหลังจากกลางหลังของมันท่วมหลังม้า และไหลลง
สู่พื้น หยดหยาดลงในทรายเหลือง มันไม่กล้าขกมือถอนเกาทัณฑ์
กริ่งเกรงว่าพอดถอนเกาทัณฑ์ดอกนี้ออกมา ต้องจบสิ้นชีวา

มนุษย์ในโลกหล้ามีผู้ใดไม่ตาย นั้นไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่จะให้ผู้ใดดูแลภรรยารักกับบุตรเขยว้าที่เบื้องหน้า ที่ด้านหลังยังมีศัตรูที่ป่าเถื่อนคร่ำไรไล่ติดตามมาโดยกระชั้นชิด

ม้าสีพุทราที่ได้ร่างมันควบตะบึงเป็นระยะทางหลายสิบลิ้น เหนือยล้าสิ้นเรี่ยวแรงแต่แรก ภายใต้การลงแสร้งเร้าของผู้เป็นนาย กระทั่งโอกาสหอบหายใจก็ไม่มี ยามนี้มุมปากมีน้ำลายแตกฟอง ขาหน้าพลันอ่อนยวบลง ถูกล้มลงกับพื้น ชายฉกรรจ์นั้นจึงบังเหียนโดยแรง ม้าสีพุทราส่งเสียงร้องโหยหวนคำหนึ่ง ชักกระดูกหลายครากก็ตายไป

สตรีสาวนั้นได้ขึ้นเสียงร้อง เหลียวหน้ากลับมา พบว่าม้าสีพุทราล้มตายลง ต้องใจหายวาบ ร้องถามว่า

“ตัวกอ เป็น...เป็นไรแล้ว?”

ชายฉกรรจ์นั้นขมวดคิ้วพลาจสันคีระหะ เห็นด้านหลังที่ห่างไกลไปหลยลี้ปรากฏผองคลีคละคลุ้ง กองกำลังของศัตรูพุ่งทะยานติดตามมาแล้ว

สตรีสาวนั้นวกม้ามกลับมา ควบจับถึงข้างกายสามี พลันเหลือบเห็นเกาทัณฑ์ที่ปักตรึงกับกลางหลังของมัน บนแผ่นหลังแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมใหญ่ สร้างความตระหนกจนขวัญหาย ถึงกับแทบสิ้นสติไป ไกวเนื้อน้อยนั้นก็ร้องโพล่งว่า

“บิดา กลางหลังท่านมีเกาทัณฑ์”

ชายฉกรรจ์นั้นผินยิ้มคราหนึ่ง กล่าวว่า

“ไม่เป็นไร”

พลาจกะโคลปรากฏขึ้น ทั้งตัวลงบนอานม้าที่ด้านหลังของภรรยา

มาตรว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส ยังมีท่าร่างคล่องแคล่วปราดเปรียว

สตรีสาวนั้นเหลียวหน้ามองสามี สีหน้าเปี่ยมแวววาวหัวใจและ
ปวศร้าวใจ กล่าวเบาๆ ว่า

“ลัวกอ ท่าน...”

ชายฉกรรจ์นั้นใช้สองเท้าหนีบท้องม้า ขึ้นมือกระตุกบังเหียน
ม้าขาวตะกุกเท้าทั้งสี่ ควบจับไปเบื้องหน้าทันที

ม้าขาวแม่พ่วงพี แต่ภายใต้การควบตะบึงโดยที่ไม่หยุดยั้งชะงัก
จะอย่างไรเหนียวแน่น อย่าว่าแต่บนหลังขามนี้บรรทุกผู้คนถึงสามคน

ม้าขาวคล้ายล่วงรู้ว่า ผู้ขึ้นคกอยู่ในระหว่างความเป็นความตาย
ไม่ต้องลงแสร้งเร่งเร็ว ก็วิ่งไต่อย่างไม่คิดชีวิต แต่ห้อยตะบึงไปอีกหลายดี
ในที่สุดฝืนเท้าค่อยๆ เรือ่งช้าลง

ศัตรูที่ไล่กวตมาทางค้านหลัง ถูกถามเข้าใกล้ทุกขณะ พวกมัน
มีทั้งสิ้นหกสิบสามคน กลับนำพาขบวนม้าหนึ่งร้อยเก้าสิบกว่าตัว ขอ
เพียงมีเท้าม้าอ่อนล้าลง ก็จะเปลี่ยนม้าตัวใหม่ แสดงว่าตั้งใจแน่วแน่
ต้องติดตามจนทันให้จงได้

ชายฉกรรจ์นั้นเหลียวหน้ามอง ท่ามกลางฝุ่นละอองเหลือง
คละคลุ้ง สามารถเห็นเงาร่างของศัตรู ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง กระทั่งโคม
หน้าก็เห็นชัดเจน ชายฉกรรจ์นั้นขบกรามกล่าวว่า

“ฮังมัวช เราขอร้องท่านเรื่องหนึ่ง ท่านรับปากหรือไม่?”

สตรีสาวนั้นเหลียวหน้ามา ขึ้นอย่างนุ่มนวลกล่าวว่า

“ในชีวิตนี้ ข้าพเจ้าเคยขัดใจท่านสักครั้งหรือไม่?”

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

“ประเสริฐ ท่านนำชีวิ๊หนีเอาชีวิตรอด รักษาเลือดเนื้อเชื้อไข
ของพวกเราไว้ พร้อมกับรักษาสายทางของกอเชียงมีแก้ง (วังขาวกต)
เอาไว้”

น้ำเสียงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว คล้ายเป็นเชิงออกคำสั่งก็ปาน
สตรีสาวนั้นกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“ตัวกอ มอบสายทางแก่พวกมัน พวกเราขอรับการพ่ายแพ้
เถอะ ท่าน...ท่านรักษาคัวสำคัญกว่า”

ชายฉกรรจ์นั้นก้มศีรษะลงหอมแก้มซ้ายของนาง จุ่มเสียงเปลี่ยน
เป็นนุ่มนวล กล่าววว่า

“พวกเราผ่านภัยอันตรายด้วยกันมานับครั้งไม่ถ้วน ครั้นนี้อาจหนี
รอดได้เช่นกัน ลือเนี่ยซาเกียก (สามนักสู้แห่งลือเนี่ย) ไม่เพียงต้องการ
สายทาง พวกมัน...พวกมันยังมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ท่าน”

สตรีสาวนั้นกล่าวว่า

“เขา...เขาสวมควรยังมีเชื้อไขของศิษย์ร่วมสำนักอยู่หลายส่วน
ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าสามารถชิงวอนพวกเขา...”

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“หรือเราสองสามีภรรยาจะต้องก้มหัวชิงวอนร้องขอต่อผู้คน
ม้าขาวนี้ไม่อาจบรรทุกพวกเราทั้งสามได้ รีบไป”

พลางบังคับร่างลอยตัวขึ้น ตั้งเสียงร้องก่ำกึ่งทั้งตัวลงจาก
หลังม้า

สตรีสาวนั้นหยุดม้าไว้ ขึ้นมือหมายจุดคิง กลับเห็นสามีหน้าบูด
บึ้งขุนเคือง จากนั้นได้ยินมันควาคำทับว่า

“รีบไป”

สตรีสาวนั้นคล้อยตามสามีตลอดมา ได้แค่กระตุ่มม้าวิ่งบังเหียน
บังกับม้าควบจับต่อไป หัวใจกลับเย็นเฉียบราวน้ำแข็ง ไม่เพียงหัวใจ
โลหิตทั่วร่างก็คล้ายหมึกเป็นน้ำแข็ง

ผู้คนที่ไล่ติดตามหลังมา เห็นชายฉกรรจ์นั้นพลัดตกลงจากหลังม้า
พากันให้ชื่อว่า

“แป๊ะเบ้ (ม้าขาว) ลีชาล้มลงแล้ว”

ผู้คนสืบกว่าคนกระตุ่มม้าห้อมล้อมเข้ามา ที่หลงเหลืออีกสี่สิบ
กว่าคน ยังคงไล่ติดตามสตรีสาวนั้นต่อไป

ชายฉกรรจ์นั้นนอนขดตัวกับพื้น ไม่ขยับเคลื่อนไหว คล้ายกับตาย
แล้ว คนผู้หนึ่งเสือกทวนขาวออกแทงฉีกใส่ไหล่ขวาของมัน พอถอน
ทวนออก โลหิตฉีกพุ่ง ม้าขาวลีชายังไม่ขยับเคลื่อนไหว

ชายฉกรรจ์เกรารกครีมนำขวานกล่าวว่า

“ตายสนิทแล้ว ยังกลัวอันใด รีบกัณฑ์ตัวมัน”

ผู้คนสองคนกระโดดลงจากหลังม้า ก้มลงพลิกร่างของมัน ทันใด
ประกายสีขาววูบขึ้น ม้าขาวลีชากวาดดวงดาบยาว เสียงขวับเขวี้ยง
สองกรา ฟันคนทั้งสองล้มลงกับพื้น

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงว่าเมื่อครูลีชาแสวงตาย ปลอบให้ทวนขาวแทง
ใส่ร่าง พอสบโอกาส พัดลงมือตอบโต้ ยามคืนตระหนกตกใจ ผู้คน
หกเจ็ดคนกระตุ่มม้าถอยห่างไป ชายฉกรรจ์เกรารกครีมนกลับกวัดแกว่ง
ดาบรังแสงคอ (ดาบรูปขนนก) ในมือขวาว่า

“ลีชา เจ้านับเป็นถูกผู้ชายอันเข้มแข็งคนหนึ่ง”

เสียงขวับเมื่อฟาดพื้นคาบลงยังศีรษะมัน

สี่ชายกคาบคานปะทะ สองไหล่มันลั่นรับบาดเจ็บ ช่ว่งแขน
ไร่เรียวแรง ค้องเซตึงตึงถอยไปสามก้าว อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง
ผู้หนึ่งก็ถีบกว่าทนบ้งกับม้าเข้าม อกชูดาบทวน กุ่มรุมพื้นทางใต้

ม้าขาวสี่ขาเป็นนักสู้ผู้เข้มแข็ง จวบกระทั่งเสียชีวิต ยังไม่ยอม
สยบ ก่อนที่จะล้มตายลงยังสะบัดดาบฆ่าฟันศัตรูเข้มแข็งอีกสองคน

สตรีสาวนั้นอยู่แต่ไกล ได้ยินสามมีคำรามด้วยพิโรธ
ถึงกับเจ็บปวดใจปานถูกมีดกรีดรำพึงในใจ

“เขาตายแล้ว เรายังมีชีวิตอยู่ทำอะไร?”

นางล้วงผ้าเช็ดหน้าที่ฉีกจากขนแกะจากอกเสื้อผืนหนึ่ง ยัดไป
ในอกเสื้อของบุตรี กล่าววว่า

“จิวี่ เจ้าดูแลตัวเองให้ดี”

พลางหวดแส้ไล่ตะโพนม้า พร้อมกับถีบยันสองเท้า พาตัวพ้นจาก
อานม้า ม้าขาวก็บรรทุกบุตรีห้อยตะบึงไปจุจสายลม นางคลายใจลงบ้าง
ครุ่นคิดขึ้น

“ม้าตัวนี้มีผีเท้าเป็นเลิศ จิวี่ก็ตัวเบาหวิว คราครั้งนี้พวกมันคง
ตามนางไม่ทัน”

ได้ยินบุตรีที่ล่องหน้าไป รำให้เรียกหา “มารดา มารดา” ชุ่มเสียง
ห่างหายไปทีละน้อย เสียงผีเท้าม้าที่ค้ำหลังกลับยิ่งมายิ่งกระชั้นใกล้
สตรีสาวนั้นอธิษฐานในใจ

“สวรรค์เอ๋ย ขอให้ท่านคุ้มครองข้าไว้เป็นเช่นเรา สามารถแต่งให้
กับสามีที่ประเสริฐ มาตรฐานในชีวิตต้องระหกระเหิน แต่ชีวิตนี้ก็มี ความ
สุข”

นางจัดแจงเสื้อผ้า ตกแต่งเรือนผม ชั่วพริบคาม้าพ่วงที่ทั้งหลาย
สิบตัวทยอยควบจับมาถึง คนนำหน้าเป็นเล่ายี (อันดับสอง) ในสามนักสู้
ลือเนื้อมานชื่อคงจูง

สามนักสู้ลือเนื้อมีเพื่อนร่วมสาบาน เล่าตัว (อันดับหนึ่ง)
ฉาชาซึ่งตอจันทกวนไซ (ลาบสะท้านด่านตะวันตก) คักจ้วนเล้ง ซึ่งคือ
ชายฉกรรจ์เครารกกรึ่มที่ปลิดชีวิตม้าขาวลีซา เล่ายี (อันดับสอง) ฉาชา
บ๊วยฮวยเซี่ย (ทวนดอกเหมย) ชื่อคงจูง เป็นชายฉกรรจ์ร่างผอมสูง
เล่าชา (อันดับสาม) ฉาชาแซมมั่งเกี่ยม (กระป๋องเหลื่อมเขียว) ตั้งคักไ้
รูปร่างเล็กสันทัก ความจริงเป็นโจรปล้นม้าแถบเลี้ยวตัง ภายหลังตั้งรกราก
ที่มณฑลชวไซ ถูกอัครยาศัยใจคอกับคักจ้วนเล้งและชื่อคงจูง ร่วมกันก่อ
คั้งสำนักคุ้มกันภัยจีนอุ้ยเปี้ยเก็ก (จีนเป็นชื่อย่อของมณฑลเซียมไซ
อุ้ยคือเกริกไกร) ขึ้น

ชื่อคงจูงกับเซียงกัวฮังผู้เป็นภรรยาของม้าขาวลีซา ความจริงเป็น
ชื่อเลี่ยมววยร่วมสำนัก ทั้งสองฝึกวิชายุทธ์ด้วยกันตั้งแต่เล็ก ชื่อคงจูง
รักชอบเซียวชื่อม่วย (ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง) ที่อ่อนช้อยนุ่มนวล
ผู้นี้ตลอดมา ชื่อแป้ก็มีเจตนาส่งเสริม ดังนั้นเหล่าชื่อเลี่ยมววยร่วมสำนักก็คิดถึง
ทั้งสองเป็นคู่หมั้นหมายคู่หนึ่ง มิคาดเซียงกัวฮังพบพานม้าขาวลีซาโดย
บังเอิญ บังเกิดเป็นรักแรกพบ ทางญาติอาวุโสไม่ยินยอมให้ทั้งสอง
แต่งงานกัน เซียงกัวฮังก็หนีตามมันมา

ช็อคง่วงยามผิดหวังเสียใจ ค้องล้มปัวลง นิสัยใจคอพลอย
แปรเปลี่ยนไป มันยังบังเกิดความรักต่อเชียวชื่อน่ายไม่วาย ครอบคัว
เป็นโศกตลอดมา ชั่วสัดนิ้วมือเคียวจากกันสิบปี คิดไม่ถึงสามนักสู้
ลือเนี่ยจะพบกับลีลาสองสามีภรรยาบนเส้นทางกำเลียงอีกครา ทั้งยัง
เกิดการต่อสู้เพราะช่วงชิงลายแทงผืนหนึ่ง พวกมันหกสิบกว่าคนกลุ่ม
รู้ใจมลีลาสองสามีภรรยา จากเส้นทางกำลัก ไล่ล่าถึงมณฑลชินเกียง
ช็อคง่วงทั้งหึงหวงทั้งอาฆาต ลงมือด้วยความคุัน เกาทัณฑ์ที่ปักครึ่งกับ
กลางหลังลีลา เป็นมันลอบยิงใส่เอง

ในที่สุดลีลาจบชีวิตกลางทะเลทราย ช็อคง่วงควบม้ามาถึง เห็น
เชียงกัวยังยืนอยู่บนทุ่งกว้างเพียงเดียวดายค้องบังเกิดความเสียใจกรุ่น
กิดขึ้น

“พวกเรามาสามีของนาง นับแต่นี้เราสมควรคิด่อนางไปชั่ว
ชีวิต”

ลมตะวันตกของท้องทะเลทราย โชยพัดเสื้อผ้าสายรัดของนาง
ปลิวไสว ลักษณะเฉกเช่นกับเมื่อคอนพบเห็นนางบนลานฝึกซ้อมฝีมือ
เมื่อสิบปีก่อนไม่ผิดเพี้ยน

เชียงกัวตั้งไข่มีดสั้นคู่หนึ่งเป็นคาฐ เล่มหนึ่งเป็นด้ามสีเงิน
เล่มหนึ่งเป็นด้ามสีทอง ในยุทธจักรขนานฉาานางว่ากิมจั้นเชียวเกียน-
ชาเนี่ยจ้อ (สตรีชาเนี่ยกระบี่สั้นเงินทอง) แคนางในยามนี้ไม่ถืออาวุธ
ใบหน้าประดัวด้วยรอยยิ้มน้อยๆ วุบหนึ่ง

ช็อคง่วงบังเกิดความหวังรำไร ในอกร้อนวูบวาบใบหน้าซีดขาว
แดงช้ำขึ้นมา วางพาดทวนดอกเหมยกับอาณม้า พลิกควงลงจากหลังม้า

เรียกหาว่า

“ซ็อม่วย”

เซียงกั้วฮังกล่าวว่

“ลีซาตายแล้ว?”

ซือตงจู่หงกสีระกะกล่าวว่

“ซ็อม่วย พวกเราแยกจากกันสิบปี เรา...เราคิดถึงท่านทุกวัน”

เซียงกั้วฮังยิ้มพลางกล่าวว่

“เป็นความจริง? ท่านหลอกหลวงคนอื่น”

ซือตงจู่หงใจเต้นระทึกตาม รอยยิ้มพริ้มพรายนี้ทำที่ที่แ่งอนนี้
ไม่ต่างกับโกวเนี่ยนน้อยเมื่อสิบปีก่อน ต้องกล่าวเสียงนุ่มนวลว่

“ซ็อม่วย หลังจากนั้นท่านอยู่ร่วมกับเรา รับรองว่าจะไม่ให้ท่าน
ได้รับความคับแค้นแม้แต่น้อย”

ดวงตาเซียงกั้วฮังพลันทอประกายพิศดาร ร่ำร้องว่

“ซือกอ ท่านคือข้าพเจ้าจริงๆ

พลางกางแขนทั้งสอง ไผ่ไปในอ้อมอกของมัน

ซือตงจู่หงยิ้ยั้ง ขึ้นมือโอบกอดนางแนบแน่น คักจ้วนเล้งกับ
คังคักไ้สยบตายันให้แก่กัน กรุ่นคึกขึ้น

“เล่าปี่ป่วยเป็นโรคคะนึ่งหามาสิบปี ในที่สุดวันนี้ก็ยอมสมมาค
ปวาวณา”

จุมุกซือตงจู่หงได้กลิ่นหอมรวริน จิตใจเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน
รู้สึกว่สองมือของเซียงกั้วฮังก็โอบตัวเองไว้ แทบไม่เชื่อว่านี่เป็นความ
จริง ทนไคท้องน้อยปวดแปลบคราหนึ่ง คล้ายถูกของมีคมไคปักใส่

ช็อคง่วงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เกร็งกำใส่สองแขน กิดหมาย
ผลักใส่เชิงก้าวฮักออก นิคาคสองแขนนางกอดรัดมันไม่ปล่อย ในที่สุด
ทั้งสองล้มลงกับพื้นด้วยกัน

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน คักจ้วนเลี้ยงกับคังคักไ้
ขามคืนตระหนก รีบพลิกตัวลงจากหลังม้า ตรงเข้ามาช่วยเหลือ พอเกาะ
ร่างเชิงก้าวฮักออก พบว่าทรวงอกนางแปดเปื้อนคราบโลหิตหย่อมหนึ่ง
ปักไว้ด้วยมีดสั้นด้ามทองเล่มหนึ่ง ยังมีมีดสั้นด้ามเงินอีกเล่มหนึ่ง ปักลึก
ใส่ท้องน้อยช็อคง่วง

ที่แท่นศรียาเนี่ยกระบี่สั้นเงินทองเชิงก้าวฮักตกลงใจตายตามสามี
ในแขนเสื้อซ่อนกระบี่คู่ กระบี่หนึ่งหันออกนอก กระบี่หนึ่งจ่อใส่ตัวเอง
ช็อคง่วงพอสวมกอดนางทั้งสองก็ถูกกระบี่แทงใส่พร้อมกัน

เชิงกักฮักสิ้นใจตายในบัดดล ช็อคง่วงยังมีลมหายใจอีกหนึ่ง
หวนนึกถึงตัวเองต้องจบชีวิตในเงื้อมมือช็อคม่วย สร้างความปวดร้าวใจ
ยิ่งกว่าบาดแผลบนร่างที่ได้รับ ร้องว่า

“จาตี (น้องสาม) รีบจัดการกับเรา มิต้องให้เราทนทุกข์ทรมานไป”

คังคักไ้เห็นมันรับบาดเจ็บสาหัสยากรักษา ต้องเหลียวมองตัวกอด
เป็นเชิงถามไ้ คักจ้วนเลี้ยงผงกศีรษะรับ ดังนั้นคังคักไ้ขบกรามกรอด
เสือกกระบี่แทงใส่หัวหัวใจของช็อคง่วง

คักจ้วนเลี้ยงทอดถอนใจกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงศรียาเนี่ยกระบี่สั้นเงินทองกลับมีจิตใจเด็ดเดี่ยวปาน
นี้”

ขามนั้นเป่าเปื้อวในสังกัดผู้หนึ่งควมม้ามารายงานว่า

“คืนทั่วซากศพของม้าขาวเบี๋ซา หามีลายแทงไม่”

กั๊กจ้วนเล็งชี้มือไปยังเชียงกัวฮัง กล่าวว่า

“อย่างนั้นคงต้องอยู่ที่ค้วนาง”

หลังจากทำการตรวจค้นโดยละเอียด ในตัวเชียงกัวฮังนอกจากเศษเงินใช้สอย และเสื้อผ้าสำหรับพลัดเปลี่ยนหลายชุดแล้ว ไม่มีข้าวของอื่นอีก

กั๊กจ้วนเล็งกับคั้งคักไ้หันไปมองหน้ากัน ทั้งผิดหวังทั้งประหลาดใจ พวกมันติดตามจากเส้นทางกำเลียง ถึงมณฑลซินเกียง เผ่าจับตาสีชาสองสามภรรยา หากลายแทงเปลี่ยนมือแค่กลางคัน ต้องไม่อาจรอดพ้นจากสาขตาทพวกมันทั้งหลายสืบคน อย่างว่าแต่มันสองสามภรรยาจะชีวิตรักษาลายแทง ต้องไม่หยิบยื่นให้กับผู้อื่นโดยง่ายคาย

คั้งคักไ้ค้นคว้วัตถุในห่อผ้าเล็กๆ ของเชียงกัวฮังอีกทีียวหนึ่ง พอรู้ถึงเนื้อกางเกงของเด็กหญิงชุดหนึ่ง พลันฉุนใจคิด กล่าวว่า

“ตัวกอ รีบไล่ตามทารกหญิงนั้น”

กั๊กจ้วนเล็งส่งเสียงคังฮ้อ กล่าวว่า

“ไม่ต้องลงถนน ทารกหญิงนี้อยู่กลางทะเลทราย สามารถหลบหนีไปที่ใดได้?”

พลางโบกแขนซ้าย ร้องสั่งว่า

“ทั้งผู้คนสองคนไว้ ผิงศพซื้อขี้เถ้า (นายรองแซ่ซือ) ที่หลงเหลือตามเรามา”

พลางกระดึ้นม้าควบนำหน้า ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าสับสน เสียงร่ำร้องดังติดต่อกัน ม้าทั้งร้อยกว่าตัวติดตามไป

เด็กหญิงนั้นล่องหน้าไปเป็นเวลานาน สมควรไปไกลกว่ายี่สิบสี่ เพียงแต่ท้องทะเลทรายสุดสายตา สามารถมองเห็นไกลสิบกว่าสี่ เด็กหญิงนั้นแม่หลบหนีไปไกล เวลาพอนานเข้า ต้องติดตามทันได้

จริงดังคาดหมาย ทั้งหมดเร่งรุดเดินทางถึงยามพลบค่ำ ตั้งคักไ้พลันให้ร้องว่า

“อยู่เบื้องหน้าเอง”

เห็นที่ไกลตาปรากฏเงาดำจุดหนึ่ง เคลื่อนไหวที่รอยต่อระหว่างสุดขอบฟ้ากับพื้นพสุธา ควรทราบว่ามีขบวนม้าขาวตัวนั้นแม่เป็นยอดอาชา แต่ตั้งแต่เข้าจรดกำแพงจับโดยไม้หุคยั้ง ในที่สุดไม่อาจรักษาฝีเท้า อันรวดเร็วอีกต่อไป ดังนั้นกักจวนเฝ้ากับตั้งคักไ้เปลี่ยนม้าตลอดเวลา ติดตามเข้าใกล้ไปที่ละน้อย

เด็กหญิงสืบชีวฟูบกายขอขุบนม้าขาว เหนื่อยล้าทั้งกายและใจ นางไม่ได้คืบกินตลอดทั้งวัน ถูกอาทิตย์อันร้อนแรงแผดเผาจนริมฝีปากไหม้เกรียมแล้ว

ม้าขาวมีนิสัยแสนรู้ ทราบว่าศัตรูที่ตามหลังมาก็คือร้ายคือผู้ยืนคนเล็ก ยังคงรวบรวมเรี่ยวแรงวิ่งหาอาทิตย์สนธยาที่แดงฉานราวโลหิต ทันใดมันยกขาหน้าขึ้น ส่งเสียงร้องก้องกัมวาน มันพูดได้กลิ่นอาชพิเศษชนิดหนึ่ง ในเสียงร้องแฝงความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

กักจวนเฝ้ากับตั้งคักไ้ล้วนมีพลังฝีมือกล้าแข็งมาครั้นเดินทางไกล ยังไม่อ่อนล้า แต่ยามนี้ทั้งสองยังรู้สึกทรวงอกอึดอัด สบหาบใจคิด

ชัก คักจ้วนเล้งต้องกล่าวว่า

“ชาติ คุทำไม่ถูกต้อง”

ตั้งคักไ้สอดสายสายคา ตำรวจสภาพทั้งสี่ทิศทางเห็นข้างอาทิตย์
สนธยาตีแดงเลือดทางมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ปรางค์เมฆหมอกกระเรือ
เหลืองผืนหนึ่งลอยขึ้น ในเมฆเหลืองมีประกายสีม่วงระยิบระยับ กอปรเป็น
สีสังฆามเจิดฉ้านอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน

เห็นเมฆเหลืองขยายใหญ่อย่างรวดเร็ว เพียงชั่วหม้อข้าวเดือดก็ดับ
ไปครึ่งแผ่นฟ้า ผู้คนในขบวนม้าทั้งหลายสับสนคนก็หลั่งเหงื่อ
ท่าฝน ส่องแสงหอบหายใจ ตั้งคักไ้พลันกล่าวว่า

“ตั้งกอ กลายเป็นพายุทราย”

คักจ้วนเล้งกล่าวว่า

“มิผิด ริมคาม จับตัวการทหารหญิงก่อน ค่อยหาทางหลบซ่อน...”

ไม่ทันขาดคำ ลมแรงหอบหนึ่งไซซพัดมาถึง พัดพาทราย
เหลืองมาผืนใหญ่ปรางค์ดินทรายพลุ่งเข้าจุมูกปากมัน คำพูดหลังจากนั้น
ไม่อาจ กล่าวจากปากได้

พายุกลางทะเลทรายบอกมาก็มา ริมคานั้นลมพายุม้วนพัดมา
ถึง ผู้คนเจ็ดแปดคนส่ายร่างโงนเงน ถูกกระโชกลงจากหลังม้า คักจ้วนเล้ง
รีบร้องว่า

“ทั้งหมดลงจากหลังม้า ล้อมวงเข้ามา”

ทุกผู้คนค้ำทานพายุทราย จักแจ้งจุดตั้งม้าทั้งร้อยกว่าตัวเข้ามา
ล้อมเป็นวงล้อมวงใหญ่ คนและม้าพากันหมอบลง ทั้งหมดมือประสานมืออิงอยู่
ได้ท้องม้ารูสึกลมแรงที่แผ่ทรายเหลืองหอบมาปะทะหน้า ต้องปวดแปลบ

ปานถูกมีดกรีด บนใบหน้าตามหลังมือปรากฏรอยเลือดเป็นเส้นสายขึ้น

ผู้คนขวานนี้แม้ออปรด้วยคนและม้าจำนวนมาก แต่เมื่ออยู่กลางทะเลทรายอันกว้างใหญ่ไพศาล ได้พายุทรายที่มีดฟ้าม้วนดิน เถกเช่นเรือบักกลางห้วงมหาสมุทรได้แต่ฝากชีวิตกับฟ้าลิขิต ไม่เป็นตัวของตัวเอง แม้แต่น้อย

ลมทรายยิ่งกระโชกยิ่งรุนแรง ทรายเหลืองที่กลบใส่ผู้คนและม้า ยิ่งสูงยิ่งแน่นหนา แม้กระทั่งผู้เหี้ยมหาญที่ไม่เกรงกลัวอันตรายถึงกับตั้งคักไธ่ ยังคงอยู่ได้อาณภาพพายุร้าย ที่แม้ฟ้าดินยังต้องเปลี่ยนสี ล้วนแต่ขวัญหนีดีฝ่อ ในใจของคนทั้งสองบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น

“อยู่ดีๆ ก็ดเผะหาวังเขาวงกตอันใด คั่นคั่นจากมณฑลชั่วไซมา ถึงกลางทะเลทราย กลับต้องผิงสังขารในที่นี้”

ลมพายุหิวคหือ คล้ายภูคร้ายพันๆ หมื่นๆ คนอาละวาดโดยพร้อมเพรียง

พายุกลางทะเลทรายพัดกระหน่ำตลอดทั้งคืน จวบกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น ค่อยสงบลงทีละน้อย

คักจ้วนเล็งกับตั้งคักไธ่รีบคลานออกจากกองทรายเหลือง ครวจนับคนและอาชา นับว่าสูญเสียชีวิตไม่มากนัก ปรากฏพวกห้องเสียชีวิตสองคน ม้าตายไปห้าตัว แต่ทุกคนเหนื่อยล้าจนสายคิ้วแทบขาด ที่ขำเข้ยิ่งกว่าคือ เด็กหญิงบนม้าขาวไม่ทราบไปที่ใด คาดว่าผิงสังขารอยู่ได้พายุทรายเสียเกินส่วน แม้กระทั่งชายฉกรรจ์หยาบกร้านที่มีวิทยายุทธติดตัวยังต้านลมพายุไม่ได้ อย่างว่าแต่เด็กหญิงที่อ่อนช้อยปานนั้น

ทุกคนก่อไฟหุงข้าวกลางทะเลทราย พักผ่อนอยู่ครึ่งวัน คักจ้วนเล็ง

ค่อยออกคำสั่งว่า

“ผู้ใดพบเห็นร่องรอยของม้าขาวกับเด็กหญิง จะได้รับเงินรางวัลห้าสิบลำสิ่งทอง”

ผู้ที่ร่วมทางมายังมณฑลจินเกียงพร้อมกันมัน ล้วนเป็นชาวมิชฉาซีฟะเวกมณฑลเซียมไซก่าซก ที่ออกเดินทางไกลเพียงเพื่อสมบัติ ห้าสิบลำสิ่งทอง มีใช้จำนวนเล็กน้อย ทุกผู้คนให้เรื่องด้วยความยินดี ชายฉกรรจ์ห้าสิบกว่าคนกระดาออกไป ราวกับพัดใหญ่ที่คลี่กางออก ในใจมีความคิดเพียงสามประการ

“ม้าขาว เด็กหญิง ห้าสิบลำสิ่งทอง”

มีบ้างบางคนมุ่งตะวันตก บางคนสู่ตะวันตกเฉียงเหนือ บางคนมุ่งสู่ตะวันตกเฉียงใต้ นึกหมายว่าจะสมทบกันที่ดินแดนตะวันตกห่างไปหกสิบลี้ในคอนฟ้ามีดดำ

เลียงเท้าจ้าว (งูสองหัว) เต็งทั้งขี้น้ำพ่วงพี ไส้มาตรฐานรีไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มันเป็นแปเปี้ยวในสำนักกุ่มกันภัย จินอู๋เปี้ยเก็ก ทำงานด้านนี้มาสิบเจ็ดปี หลังฝีมือแม่ไม่สูงเยี่ยมเท่าใด แต่สันตัดจัดเจน นับเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งคนหนึ่งของสามสำนักงูลือเนี่ย

จิตใจเฉียวมันควมม้าเป็นระยะทางยี่สิบลี้ พวกห้องทั้งหมด ล้วนสาบสูญไร้ร่องรอย กลางท้องทะเลทรายอันเว้งว่าง พลันบังเกิดความเหววที่น่าสะพรึงกลัวขึ้น ดังนั้นจึงไส่ม้าขึ้นไปบนเนินทรายลูกหนึ่ง ทอดตา

ไปเบื้องหน้า เห็นบุษบิษตะวันตกเฉียงเหนือปรากฏเป็นสีเขียวขจีแถบหนึ่ง มีคันหลิวขนาดใหญ่ยื่นต้นอยู่เจ็ดแปดต้น

เค็งทั้งบังเกิดความปีติยินดียิ่ง กรุ่นคิดขึ้น

“ดินแดนเขียวชอุ่มตามธรรมชาตินี้ต้องมีคันท่าน้ำถาวร มาตรฐานไม่มีผู้อยู่อาศัย ขบวนการและน้ำจะได้พักผ่อนให้เต็มที่”

ม้าคู่ขาของมันก็มองเห็นหญ้าและน้ำ ดึงกับตีกักอกไข ไม่รอให้เค็งทั้งเร่งเร็ว ซึ่งละอูยเท้าทั้งสี่ตรงไป

ระยะทางสิบกว่าลี ชั่วโมงก็บรรลุถึง เค็งทั้งมองแค้ไกล เห็นความเขียวชอุ่มตามธรรมชาติสุดสายตา เพาะเลี้ยงเต็มไปด้วยขวัและแพะแกะ สดทิสตะวันคลก่อกระโจอมเป็นหลังๆ เรียงรายแน่นขนัด มีจำนวนถึงหกเจ็ดร้อยหลัง

เค็งทั้งพอเห็นสภาพเช่นนั้น ต้องใจหายวาบ ตั้งแต่มันเหยียบย่างเข้ามาณชาตจีนเกียง กระโจอมที่อยู่อาศัยที่เกยพบเห็นอย่างมากมายรวมกลุ่มกัน ตามสี่สิบหลัง ชนชาวเผ่าขนาดใหญ่เช่นนี้ นับว่าเพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก ดูจากรูปแบบลักษณะของกระโจอม คล้ายเป็นของชนชาติฮาคโลก (ชนชาติคาซัค)

ในบรรดาชนชาติต่างๆ ที่ตั้งหลักแหล่งในมณฑลจีนเกียง ชนชาติคาซัคมีความเข้มแข็งองอาจที่สุด ไม่ว่าจะเป็นบุรุษหรือสตรี พออายุหกเจ็ดขวบก็รู้จักขี่ม้า บุรุษทุกคนล้วนพกพาดาบ ขี่ม้ายิงเกาทัณฑ์ สร้างชื่อกระเดื่องเกริกไกรทั่วชายแดนตะวันตก ถึงกับมีคำพังเพยว่าไว้ “ชาวคาซัคหนึ่งคน เทียบเท่าคนขลาครือยคน ชาวคาซัคครือยคน สามารถท่องเที่ยวทั่วแคว้นจีนเกียง”

เค็งทั้งเคยได้ชินคำพังเพยนี้ ต้องกรุ่นคิดขึ้น

“เมื่อเผชิญกับชาวต่างชาติ ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ”

เห็นที่เชิงเขาเตี้ยๆ มุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ปลุกกระท่อมโคด
เดี่ยวหลังหนึ่ง กระท่อมก่อกำแพงดิน หลังคามุงหญ้าฟาง ลักษณะคล้าย
กันอิฐของชาวฮั่นในแผ่นดินใหญ่ ดังนั้นกรุ่นคิดขึ้น

“ลองไปชมดูที่บ้านน้อยนั้น”

มันกระดุนม้าไปยังบ้านน้อย ม้าอุ้มขาของมันอคอยตากมหนึ่งวัน
หนึ่งคืน พอเห็นหญ้าเขียวขจี เหยาะอย่างหนึ่งก้าว ก็กินหญ้าสองคำ เดินทาง
เชื่องช้ายิ่ง

เค็งทั้งใช้เท้ากระท่งท้องม้าอย่างรุนแรง ม้าตัวนั้นได้รับความเจ็บ
ปวด ก็วิ่งห้อไปยังบ้านน้อย เค็งทั้งกวาดตามอง เห็นหลังบ้านน้อยผูกม้า
ขาวตัวหนึ่ง มีช่วงขาแข็งแรงขนลอยยาว กลับเป็นพาหนะของม้าขาวก็ซา
ต้องให้ร้องในใจ

“ม้าขาวม้าขาว อยู่ที่นี่เอง”

มันพลิกตัวลงจากหลังม้า คืบคลานขึ้นที่คอกม้าแล้วหันหนึ่งจาก
ในชอกรองเท้า ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อข้างซ้าย ลอบเร้นกายไปยังหลังบ้าน
ขณะจะชะโงกศีรษะเข้าทางหน้าต่างสำรวจดูสภาพภายในบ้าน ม้าขาว
พลันส่งเสียงร้องดังยาวนาน คล้ายกับพบเห็นมัน

เค็งทั้งลอบดำ “เคียร์จฉาน” ในใจ ระวังสติลงชะโงกศีรษะเข้า
ทางหน้าต่างอีกครา นึกาคยามันหลังหน้าต่างปรากฏไยหน้าไบหนึ่ง
ยื่นออกมา จมูกของเค็งทั้งพอดีปะทะกับจมูกของมัน

เห็นไบหน้าคนผู้นี้เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวแห้งสาบคายจืดจาววับ

สร้างความตระหนกแก่เค็งทั้ง สะกิดเท้าพุ่งถอยออกไป คว้าว่า-

“ผู้ใด?”

ชายชรานั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เจ้าเป็นใคร มาที่นี่ทำอะไร?”

ที่กล่าวจากปากกลับเป็นภาษาคัน

เค็งทั้งระงับขวัญอันแตกคั่น ปันรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแซ่เต็งนามทั้ง มาถึงที่นี่โดยบังเอิญ สร้างความแตกคั่น
แก่ท่านผู้เฒ่า ขอถามนามสูงส่งของท่านผู้เฒ่า”

ชายชรานั้นกล่าวว่า

“เราแซ่โก๋ย”

เค็งทั้งยิ้มประจบกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นโก๋ยเล่าเจียง (ผู้เฒ่าแซ่โก๋ย) ได้พบชนชาติเดียวกัน
กลางทะเลทราย เผลอเช่นพบพานญาติมิตรสหาย ข้าพเจ้าก็คือน้ำชาคัมสั๊ก
ถ้าย”

ชายชราแซ่โก๋ยกล่าวว่า

“เจ้ามีผู้ร่วมทางมากน้อยเท่าใด?”

เค็งทั้งตอบว่า

“ข้าพเจ้ามาที่นี่เพียงลำพัง”

ชายชราแซ่โก๋ยแค้นเสียงดังเฮอะ คล้ายไม่ยินยอมเชื่อ กวาดคา
ผ่านหน้ามันไปมา เค็งทั้งถูกมันจับจ้องมองจนจิตใจไม่เป็นปกติ ได้แต่ยิ้ม
ประจบถ้ายเดียว

คนหนึ่งจับจ้องมองอย่างเย็นชา คนหนึ่งหัวร่อฮิสสะ อย่างกระอัก-

กระอ้วน เเพเชิญหน้ากันชั่วขณะ ชายชราแซ่โก๋ยจึงกล่าว

“ต้องการคืบน้ำชา ก็เข้าทางประตูหน้า ไม่ล่องป็นป่ายหน้าต่าง”

เต็งทั้งรับคำ หมุนตัวอ้อมถึงหน้าประตู สาวเท้าเข้าไป ภายในบ้าน
ตกแคงอย่างลวกๆ แต่โต๊ะเก้าอี้สะอาดหมดจด ปิดกวาดไว้ฝุ่นละออง

เต็งทั้งพอทรุดนั่งลง ก็กวาดสำรวจมอง เห็นห้องด้านหลังปรากฏ
เด็กหญิงนางหนึ่งเดินออกมา ในมือยกน้ำชาถ้วยหนึ่ง ทั้งสองพอสบสาย
ตา เด็กหญิงนั้นใจหายวาบ เสียงเพลิงเมื่อถ้วยชาร่วงหล่นลงกับพื้น ตก
แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

เต็งทั้งปลาบปลื้มจนหัวใจพองโต เด็กหญิงนี้คือบุคคลที่กักจวนเต็ง
ต้องการตัว ถึงกับดั่งรางวัลน้ำจับ มันพอพบเห็นม้าขาว ก็คาดเดาว่าเด็ก
หญิงต้องอยู่ภายในห้องเสียแปดส่วน แต่พจน์ประสบพบพาน ยังอดถึง
โลกอื่นไม่ได้

เมื่อคืนเกิดพายุทรายตลอดทั้งคืน เด็กหญิงสับสนชั่วต้อง
สลบไสลบนหลังม้า ไม่รับรู้เรื่องราวใด ม้าขาวสุดได้ไอน้ำกลืน
หญ้า ก็ฝ่าลมทรายมาถึงทุ่งหญ้าเขียวชอุ่มนี้ชายชราแซ่โก๋ยเห็น
เด็กหญิงแต่งกายชุดชาวฮั่น รีบช่วยเหลือนางลงมา

สับสนชั่วพื้นดินมากตางคึก ไม่พบเห็นบิดามารดา เอาแต่ร้องไห้
เรียกหา ชายชราแซ่โก๋ยเห็นนางบริสุทธิ์น่ารัก บังเกิดเวทนาจิต ตามไถ่
นางโฉนมาถึงทะเลทราย บิดามารดานางเป็นใคร

สับสนชั่วบอกว่า บิดาเรียกว่าม้าขาวสัชา มารดาคือมารดา แต่ได้ยื่น

คนร้ายที่ได้ติดตามพวกนางเรียกหาเป็นสตรีนัย ส่วนพวกนางมายัง
มณฑลชินเกียงทำอะไร นางไม่อาจตอบได้

ชายชราแซ่โก๋ยต้องพิมพ์ว่า “ม้าขาวลี้ซา นั้นเป็นโจรธัมมะ
ที่ท่องเที่ยวทั่วแดนกังหนำ (ดินแดนตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง)
ไหนมาถึงมณฑลชินเกียง?”

ท่านให้ลี้บู้ฉิวคิมเนยขามหนึ่ง ปลอบนางเข้านอน ในใจของ
ชายชรากลับนึกทบทวนถึงความหลังในรอบสิบปี บังเกิดความคิดพลุ่ง
พล่านคุยมรสุม ไม่อาจข่มตาหลับได้

ลี้บู้ฉิวหลับไหลถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ค่อยตื่นขึ้นมา พอตื่นนอนก็
วังวอนโก๋ยเอี้ยเอี้ย (ท่านปู่แซ่โก๋ย) พานางไปตามหาบิดามารดา ยามนั้น
ท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆ ลอๆ มาถึง แอบดูอยู่นอกหน้าต่าง ทุกประการ
ล้วนตกอยู่ในสายตาของชายชราแซ่โก๋ย

ลี้บู้ฉิวทำด้วยชาในมือตกแตก ชายชราแซ่โก๋ยก็เดินเข้ามาตาม
เสียง ลี้บู้ฉิวโผล่ไปในอ้อมอกของมัน ร่ำร้องว่า

“เอี้ยเอี้ย มัน...มันเป็นคนร้ายที่ได้ติดตามข้าพเจ้า”

ชายชราแซ่โก๋ยอุบค้ำเรือนผมของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ไม่ต้องกลัว มันมิใช่คนร้าย”

ลี้บู้ฉิว ขึ้นันว่า

“มันใช่ พวกมันหลายสิบคนได้ติดตามพวกเรา ทำร้ายบิดามารดา
เรา”

ชายชราแซ่โก๋ยครุ่นคิดขึ้น

“ม้าขาวลี้ซากับเราไม่รู้จักมักคุ้น ไม่ทราบเพาะศัตรูอันใด เราอย่า

“ได้ม้วนเข้าสู่วังวนแห่งความผิดถูกครั้งนี้”

เต้ทั้งสำรวจมองชายชราแซ่โก๋ย เห็นมันผมหงอขาวทั่วศีรษะ ไม่มีผมดำแม้สักเส้นเดียว รูปร่างสูงใหญ่ เพียงแค่หลังงอจุ่มลง ท่วงท่าชราภาพ ต้องกรุ่นคิดขึ้น

“เล่าโศโครกนี้ไม่มีอายุร้อยปี ก็สมควรอย่างเข้าเก้าสิบ ภายในบ้านหากไม่มีบุคคลอื่นอีก เราพานฟ้าคมันล้มลง นำตัวเค้กหญิงกับม้าขาวจากไป”

มันพลันยกฝ่ามือป้องใบหูขวา ทำท่าสลับฟัง ปากกล่าวว่า

“มีคนมาแล้ว”

จากนั้นสาวเท้าก้าวปราดถึงริมหน้าต่าง

ชายชราแซ่โก๋ยไม่ได้ยินซุ่มเสียงผู้คน แต่เห็นเต้ทั้งกล่าวอย่างจริงจัง ต้องเดินถึงริมหน้าต่าง เห็นวัวและแพะแกะบนท้องทุ่งเต็มหญ้าอย่างสงบ ทุกที่ทางเงียบสงัด หามีกนแปลกหน้าผ่านมาไม่

ชายชราแซ่โก๋ยเพิ่งถามคำ “ไหนเลยมีกน?” พลันเห็นเต้ทั้งส่ายขี้ม พร้อมกับการบังเกิดเสียงลมดังขึ้นที่เหนือศีรษะ ฝ่ามือข้างหนึ่งกวาดฟ้าคลงมา

ชายชราแซ่โก๋ยแม้ชราภาพ กลับมีท่วงท่าประเปรี้ยว ฝ่ามือของเต้ทั้งยังห่างจากศีรษะของท่านหลายนิ้ว ท่านพลันเบี่ยงตัวหลบไป จากนั้นยื่นมือเกี่ยวกลับหลัง วิชาได้คัมภีร์ (มือคว้าจับใหญ่) เกาะเกี่ยวข้อมือขวามันไว้

เต้ทั้งพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างรวดเร็ว พอสะบัดมือขวา ไม่อาจสะบัดคืนหลุด ก็เสือกส่งมือซ้ายไปเบื้องหน้า จ้วงแทง

คาบสั้นที่ซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อออก ประกายสีขาวพวยพุ่งขึ้น คมคาบสั้นก็แทงใส่กลางหลังด้านซ้ายของชายชราแซ่โก๋ย

ลีบูนจิวร้องโอยคำหนึ่ง นางเคยฝึกวิทยายุทธ์กับบิดามารดาสองปี เห็นชายชราแซ่โก๋ยถูกคาบสั้นแทงใส่ก็กระโดดปราดเข้าหารวบกำหมัดน้อยๆ ทั้งคู่ หมายค้อยใส่ชายโครงกลางหลังของเต็งทั้ง

ยามนั้นชายชราแซ่โก๋ยหักศอกซ้าย กระทุ้งใส่ตำแหน่งหัวใจของเต็งทั้ง สอกนี้กระทุ้งอย่างหนักหน่วง เต็งทั้งแค้นเสียงเบาๆ ร่างอ่อนระทวยล้มลงกับพื้น โลหิตฉีดพุ่งจากปาก ลื่นไหลหายไป

ลีบูนจิวกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“เอ๊ยเอ๊ย ท่าน...คาบที่กลางหลังท่าน...”

ชายชราแซ่โก๋ยเห็นนางน้ำตาเอ่อกลอหน้าวบ ต้องครุ่นคิดขึ้น

“ทารกหญิงนี้มีจิตใจงามนัก”

ลีบูนจิวกล่าวอีกว่า

“เอ๊ยเอ๊ย ท่านรับบาดเจ็บ...ข้าพเจ้าถอนคาบให้กับท่านเถิด”

พลาจขึ้นมือและสัมผัสด้านคาบ ชายชราแซ่โก๋ยหน้าเกร็งเครียดลง กระซอกเสียงว่า

“ไม่ต้องสนใจเรา”

ยกมือเกาะโต๊ะไม้ สายร่างโงนเงน เดินไปยังห้องชั้นใน จากนั้นปิดประตูห้องลง

ลีบูนจิวเห็นท่านบันดาลโทสะ บังเกิดความหวาดกลัว เห็นเต็งทั้งนอนขดตัวกับพื้น กริ่งเกรงมันลุกขึ้นมาทำร้ายตัวเองอีก ยิ่งคิดยิ่งหวาดหวั่น ปรรอณาไกร์เคล็ดออกไป แต่หวนนึกถึงชายชราแซ่โก๋ยรับบาดเจ็บ

สาหัส ไม่มีผู้คนคอยปรนนิบัติ ไม่อาจหักใจทอดทิ้งไป

นางครุ่นคิดเล็กน้อย ค่อยเดินถึงหน้าประตูห้อง เคาะประตูเบาๆ
หลายครา ภายในห้องหามีซุ่มเสียงสำเนียงใดไม่ ดังนั้นนางร้องเรียกว่า
“เอ๊ยเอ๊ย เอ๊ยเอ๊ย ท่านปวดหรือไม่?”

ได้ยินชายชราแซ่โก๋ยตะคอกว่า

“หลีกไป หลีกไป อย่าได้รบกวนเรา”

น้ำเสียงต่างกับซุ่มเสียงอันเมตตาการุณย์ที่แผ้วมาอย่าง
ใหญ่หลวง ลี้นั้นชั่วแฉกตื่นชนไม่กล้ากล่าววาจาอีก ท रुคตัวลงนั่งกับพื้น
กอดเข่าร่ำไห้ออกมา

ทันใด ประตูห้องเปิดออกดังแอ๊ด มือข้างหนึ่งลูบคลำผมเส้น
ของนางอย่างนุ่มนวล ซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“อย่าได้ร้องไห้ อาการบาดเจ็บของเอ๊ยเอ๊ยหาเป็นไรไม่”

ลี้นั้นชั่วเงยหน้าขึ้น เห็นชายชราแซ่โก๋ยยิ้มเล็กน้อย สร้างความ
ยินดียิ่ง ต้องหัวร่อทั้งน้ำตา ชายชราแซ่โก๋ยยิ้มพลาบสัพยอกว่า

“ทั้งร้องไห้ทั้งหัวร่อ ไม่อายหรือไร?”

ลี้นั้นชั่วซุกศีรษะไปในอ้อมอกของท่าน จากชายชราผู้นี้ นางค้น
พบความรักความอบอุ่นของบุพการีอีกครา

ชายชราแซ่โก๋ยขมวดคิ้ว ตำรวจมองซากศพของเต็งทั้ง ๓ ครุ่น
คิดขึ้น

“มันกับเราไม่มีความแค้นต่อกัน โฉนพถันลงมือด้วยอำมหิต?”

ลี้นั้นชั่วถามด้วยความหวังไขว่

“เอ๊ยเอ๊ย อาการบาดเจ็บที่กลางหลังท่านดีขึ้นหรือไม่?”

ยามนั้นชายชราแซ่โก๋ยผลัดเปลี่ยนชุดยาวตัวใหม่ ไม่ทราบอาการ
บาดเจ็บของท่านเป็นอย่างไร ลี้นั้นจื๊วพอรื้อฟื้นเอ๋ยถึง ท่านคล้ายเห็น
ว่าการที่ถูกแทงใส่ดาบหนึ่ง เป็นความอัปยศอย่างใหญ่หลวง สีหน้า
ปรากฏแววบุ๋มบึ้งขุ่นเคือง คะคอกว่า

“เจ้าพราพิไรอันใด?”

ได้ขึ้นม้าขาวที่เบื่องนอกส่งเสียงร้องดังยาวนาน ชายชราแซ่โก๋ย
ขบคิดเล็กน้อย ก่อขไปยังห้องเก็บของ หิ้วสี่ข้อมสี่เหลี่ยมออกมาดังหนึ่ง
นั้นเป็นสี่ข้อมที่คนเลี้ยงแพะแกะใช้ทำเครื่องหมายบนตัวสัตว์เลี้ยง เพื่อที่
วัวและแพะแกะของแต่ละครอบครัวไม่ปะปนกัน มาตราว่าถูกแคลสมฝน
ชะล้าง ก็ไม่กะเทาะหลุดร่วง

ชายชราแซ่โก๋ยจูงม้าขาว ใช้แปรงจุ่มสี่ข้อม ข้อมขนของม้าขาวคั่ง
แต่หัวจรดหางเป็นสี่เหลี่ยม จากนั้นไปยังกระโถมของชาวคาสัก ขอ
เสื่อผ้าเก่าของเด็กชายชาวคาสักมาชุดหนึ่ง ให้ลี้นั้นจื๊วสวมใส่

ลี้นั้นจื๊วฉลาดเฉลียวยิ่ง ถาว่า

“เอ๋ยเอ๋ย ท่านทำให้คนร้ายเหล่านั้นจดจำข้าพเจ้าไม่ออก ใช่
หรือไม่?”

ชายชราแซ่โก๋ยผงกศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

“เอ๋ยเอ๋ยชราแล้ว เมื่อครู่กลับถูกมันแทงใส่ดาบหนึ่ง”

คราวครั้งนี้ท่านเอ๋ยถึงเอง แต่ลี้นั้นจื๊วไม่กล้าเอ๋ยปากอีก

ชายชราแซ่โก๋ยจัดแจงฝังซากศพของเค็งทั้ง ทั้งยังฆ่าม้าโดยสาร
ของมัน ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ จากนั้นนั่งอยู่หน้าประตูบ้าน หยิบฉวย
ดาบยาวเล่มหนึ่ง ฝนกับหินลับมีดตลอดเวลา

การเตรียมของทำนครั้งนี้ไม่ได้สูญเปล่า คำวันนั้น
 คักง้วนเลี้ยงกับตั้งดัก ให้นำผู้เหยยมหาญทั้งหมดบุกเข้าสู่ดินแดน
 เขียวชอุ่มตามธรรมชาติแห่งนี้ ทำการปล้นฆ่าเป็นการใหญ่

สะพานนี้ไม่เคยมีโจรผู้ร้ายอาละวาดมาก่อน ชาวคาคักแม่หัวหาญ
 ชาญศึก แต่ก่อนหน้านี้นี้ไม่ทันระวังป้องกันชายฉกรรจ์ที่มีอยู่ประจวบ
 กับออกล่าฝูงสุนัขป่า ที่ทำร้ายวัวและแพะแกะ ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือ ที่อยู่ใน
 กระจงม้วนเป็นสตรีและคนชรา กลับถูกผู้เหยยมหาญจากตงจ้วนบุก
 จูโจมโดยไม่ทันตั้งตัว บุรุษชาวคาคักเจ็ดคนถูกฆ่าตาย สตรีห้านางถูก
 ฉกคร่าไป

ผู้เหยยมหาญเหล่านี้ก็บุกเข้าบ้านของชายชราแซ่ไค่ย แต่ไม่ว่าผู้ใด
 ก็ไม่ระแวงสงสัยหนึ่งชายชรา กับหนึ่งทารกชาวคาคัก ลี้ขุ่นจิวหน้าตา
 มอมแมม ช้อนข้าวช้อนหม้อ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตเห็นประกายแห่งความ
 แค้นในดวงตานาง

แต่นางกลับเห็นชัดว่า กระจับมือของบิดาสะพายอยู่ที่หว่าง
 เหวของคักง้วนเลี้ยง กระจับสั้นเงินทองของมารดาเสียบอยู่ที่สายรัดเอวของ
 ตั้งดักไ้ นี่เป็นอาวุธที่บิดามารดาพกติดตัว นางแม้อายุยังเยาว์ แต่คาด
 เคาออกว่าบิดามารดาคงประสบเคราะห์กรรมแล้ว

วันที่สี่ เหล่าบุรุษชาวคาคักลากซากสุนัขป่าจำนวนหนึ่งกลับมา
 จากทางภาคเหนือ พอทราบข่าวร้ายที่เกิดขึ้น ก็จัดขบวนออกไล่ล่าล้างแค้น
 โจรร้ายชาวฮั่นเหล่านั้น

แต่ท้องทะเลทรายอันเว้งว่าง ไม่พบพานร่องรอยของพวกมัน

เพียงเสาะพบสตรีที่ถูกฉุดคว้าไปทั้งห้านาง นั่นเป็นซากศพห้าซาก เสื้อผ้าถูกเปลือยออก เล็บนิ้วคอยู่กลางท้องทะเลทรายอย่างอนาถ พวกมัน ยังเสาะพบซากศพของม้าขาวสี่ขา กับสตรีชานี้อยู่กระปี่สิ้นเงินทอง เชียงกัวยัง จัดแจงลำเลียงกลับมาด้วย

สี่ขุนชีว์โถมไปบนซากศพของบิดามารดา ร่ำไห้ปริ่มว่าจะตายคาม ชาวคาซัคคนหนึ่งกลับยกเท้าที่สวมรองเท้าหนังเตะใส่นาง คำทอว่า

“พระผู้เป็นเจ้าต้องลงโทษโจรชาวอื่น”

ชายชราแซ่โก๋ยรีบอุ้มสี่ขุนชีว์กลับบ้าน ไม่ทู่มเดียวกับชาวคาซัค นั้น ในดวงใจน้อยๆ ของสี่ขุนชีว์เพียงครุ่นคิดขึ้น

“ไฉนมีคนร้ายมากมายถึงเพียงนี้ ไม่ว่าผู้ใดลี้วนรังแกเรา?”

กลางดึกสงัด สี่ขุนชีว์ร่ำไห้ในฝันจนคลื่นขึ้นมา พอลืมตาขึ้น เห็น ข้างเตียงนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง นางอุทานด้วยความตระหนก ผุดลุกขึ้น นิ่ง กลับเห็นชายชราแซ่โก๋ยเพ่งมองนาง ในประกายตาเปี่ยมไปด้วย ความรักเวทนา ยื่นมือมาลูบคลำผมหงอกของนาง กล่าวว่

“ไม่ค้องกลัว เป็นเอี้ยเอี้ย”

น้ำตาของสี่ขุนชีว์ไหลหลังลงมาดุจไข่มุกหลุดจากสาย ฟูบอยู่ในอ้อมอกของชายชราแซ่โก๋ย ร่ำไห้จนปากเสื่อของท่านเปียกชุ่มโชก ชายชราแซ่โก๋ยกล่าวว่า

“เด็กเอ๋ย เจ้ากำพร้าบิดามารดา ถือว่าเราเป็นเอี้ยเอี้ยที่แท้จริง ของเจ้า นับแต่นี้อยู่ร่วมกับเรา เอี้ยเอี้ยจะดูแลเจ้าให้ดี”

สี่ขุนชีว์ร่ำไห้พลางผงกศีรษะ หวนนึกถึงคนร้ายที่ทำร้ายบิดา มารดา ทั้งยังนึกถึงชายฉกรรจ์ชาวคาซัคอันดุร้ายที่เตะใส่นางเท้าหนึ่ง

เท่านั้นเตะอย่างหนักหน่วงยิ่ง ช่วงเฮวของนางต้องบวมปูดขึ้นมา นาง
อดถามมิได้ว่า

“ไฉนไม่ว่าผู้ใดล้วนรังแกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหาได้กระทำชั่วไม่”
ชายชราแซ่โก๋ยทอดถอนใจกล่าวว่า

“โลกนี้ผู้ที่ถูกข่มเหงรังแก ล้วนเป็นคนที่ไม่เคยกระทำชั่วมาก่อน”
ท่านเทนมเนยร้อนจากในกระดิกเคลือบขามหนึ่งให้นางค้มลงไป
ห้ามคลุมผ้าห่มให้กับนาง กล่าวอีกว่า

“ชีวี่ ผู้ที่เตะใส่เจ้าเท้าหนึ่งเรียกว่าซูลูโลก มันเป็นคนดีที่ซื่อตรง
ผู้หนึ่ง”

ลีบั้นชีวี่ลืมหากลมโค กล่าวอย่างประหลาดใจว่า

“เขา...เขาเป็นคนดีหรือ?”

ชายชราแซ่โก๋ยผงกศีรษะกล่าวว่า

“มิผิด มันเป็นคนดี มันประสบความสำเร็จเสียเช่นเดียวกับเจ้า เพียง
วันเดียวปรากฏบุคคลที่สุครึ้งเสียชีวิตไปสองคน หนึ่งเป็นภรรยาของ
มัน หนึ่งเป็นบุตรชายคนโตของมัน ล้วนแล้วแต่ถูกโจรร้ายขบวมนั้น
ทำร้ายถึงแก่ชีวิต มันเข้าใจว่าชาวอื่นล้วนเป็นคนชั่ว มันใช้ภาษาคาซัค
คำเจ้าเป็นโจรชาวอื่นที่ต้องถูกพระเจ้าลงโทษ เจ้าอย่าได้เคียดแค้น
มัน มันได้รับความปวศร้ายวันทศเช่นเดียวกับเจ้า ไม่ มันอายุสูงวัย
ความปวศร้ายวันทศที่ได้รับยังมากกว่าเจ้า และลึกล้ำกว่าเจ้า”

ลีบั้นชีวี่รับฟังอย่างตะลึงลาน นางความจริงไม่เคยเคียดแค้นต่อชาว
คาซัคที่ไว้แการกรัมนั้ เพียงแต่เห็นท่าที่ที่ดูร้ายของมัน ต้องบังเกิด
ความหวาดกลัว ขามนี้พลันนึกคิดว่า ในดวงตาของนกเกรกรัมนั้

เอ๋อกลอสด้วยน้ำตา เพียงแต่ไม่ได้หยดหยาดลงมา นางไม่เข้าใจคำพูด
ของชายชราแซ่โก๋ยที่ว่า ความปวศร้าวรันทดของผู้ใหญ่โตนมาก
ยิ่งกว่า ลึกล้ำยิ่งกว่าของเด็ก แต่อดบังเกิดความเห็นใจต่อคนเรากลุ่ม
ผู้นี้มิได้

ที่นอกหน้าต่างบังเกิดเสียงนกร้องที่แปลกพิสดารคังขึ้น ชุ่มเสียง
อยู่ห่างไกลยิ่ง แต่ก็ได้ยินอย่างชัดเจน ทั้งไพเราะทั้งโศกซึ้ง คล้ายกับหญิง
สาวนางหนึ่งร้องขับขานบทเพลงที่สดใสนุ่มนวล

ลิ้นจี่แว้งเจียหูสลับฟัง เสียงนกร้องค่อยห่างไกลออกไป จวบ
กระทั่งแผ่วเบาจนไม่ได้ยินอีก หัวใจที่ปวศร้าวรันทดของนางค่อยได้รับ
การปลอบประโลมอยู่บ้าง กล่าวเบาๆ ว่า

“เอ๊ยเอ๊ย นกชนิดนี้ร้องได้น่าฟังยิ่ง”

ชายชราแซ่โก๋ยกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ร้องได้น่าฟังจริงๆ นั่นเป็นเทียนเต็งเจี้ยว (นางกระดิ่ง
ฟ้า) เสียงร้องของมันคล้ายกระดิ่งเงินจากฟากฟ้า นกชนิดนี้จะร้อง
เพลงกลางคืน นอนพักผ่อนกลางวัน มีคนบอกว่านิมิตจากดวงดาวที่
ร่วงหล่นลงจากฟ้า ทั้งยังมีชาวคาซัคบางคนบอกว่า นี่เป็นการแปลงร่าง
จากหญิงสาวที่สวยงามที่สุด ร้องเพลงไพเราะที่สุดบนทุ่งหญ้าเขียวขจี
หลังจากที่หาชีวิตไม่ ทั้งนี้เพราะคนรักของนางไม่รักนาง นางจึงครอม
ใจตาย”

ลิ้นจี่แว้งกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

“นางเมื่อสวยงามที่สุด ร้องเพลงไพเราะที่สุด คนรักโตนไม่รัก
นาง?”

ชายชราแซ่โก๋ยเกลิบเกลิ้มซึมเซาชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจยาว
กล่าวว่า

“ในโลกมีเรื่องมากมาย ที่เด็กทารกเช่นเจ้าไม่เข้าใจ”

ยามนั้นนกกระดิ่งฟ้าบนทุ่งหญ้าอันไกลโพ้นร้องเพลงอีกแล้วร้อง
อย่างหวานซึ้ง และโศกซึ้งถึงเพียงนั้น

ดังนั้นลิ้นจี่วัยห้าขวบพักอาศัยอยู่กับชายชราแซ่โก๋ย ช่วยเหลือ
ท่านเลี้ยงแพะแกะทุ่งหญ้า สอนคนสนิทสนมราวกับเอี้ยเอี้ย
หลานสาวจริงๆ

เมื่อถึงยามค่ำคืน บางครั้งลิ้นจี่ตื่นจากห้วงความฝัน สดุ้งฟัง
เสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้า และถูกเสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้า นำพาเข้า
สู่ห้วงความฝันใหม่ ในฝันของนางมีทั้งคันหิ้วคันเอี้ย และดอกท้อแดง
แค้นกังหนำ มีทั้งอ้อมกอดของบิดา และรอยยิ้มเจิดจ้าบนใบหน้ามารดา

ผ่านพันฤดูใบไม้ร่วง ผ่านพันฤดูหนาว ลิ้นจี่ผ่านชีวิตอย่าง
สงบ นางเรียนรู้ภาษาคาซัค เรียนรู้เรื่องราวมากมายบนทุ่งหญ้า

ชายชราแซ่โก๋ยสามารถปรุงกลั่นสุราที่ทั้งหอมทั้งรุนแรง บุรุษ
ชาวคาซัคชมชอบคัมสุราที่ทั้งหอมทั้งรุนแรง ชายชราแซ่โก๋ยสามารถ
รักษาโรคของแพะแกะวัวและม้า ชาวคาซัครักษาโรคของสัตว์เลี้ยงไม่ได้
มักมอบหมายให้ท่านรักษา

แพะแกะวัวและม้าเปรียบเป็นชีวิตที่สองของชาวคาซัค มาตรฐานว่า
พวกมันไม่ชมชอบชาวอื่น แต่ไม่อาจขาดชายชราแซ่โก๋ย ได้แต่นำวัวและ
แพะแกะ มาแลกกับสุราที่ทั้งหอมทั้งรุนแรงของท่าน เชิญท่านไปรักษาโรค

ของสัตว์เลี้ยง

กระโจมของชาวคาสซัค มักอพยพไปตามที่ต่างๆ ของทุ่งหญ้า บางครั้งชายชราแซ่โก๋อพยพตามพวกมัน บางครั้งอยู่เฝ้าบ้านรอคอย พวกมันกลับมา

คืนวันหนึ่ง ลีบุนชีว์ได้ยินเสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้าอีก เพียงแต่มันยิ่งร้องยิ่งห่างไกล แ่วมาแต่เลื่อนราง ลอยมาตามลมอยู่บ้าง จากนั้นไม่ได้ยินอีก

ดังนั้นลีบุนชีว์ลอบลุกขึ้นสวมใส่เสื้อผ้า ออกจากบ้านทุ่งม้าขาวไป เพราะกริ่งเกรงปลูกให้ชายชราแซ่โก๋ขี้ตื่นขึ้นมา จัดแจงม้าขาวไปไกลโข ค่อยขึ้นม้าสืบเสาะไปตามเสียงเพลง

รัตติกาลของทุ่งหญ้า ฟ้าสูงลิบลิ้น เป็นสีครามสดใส ดวงดาวก็สว่างอำไพ หญ้าเขียวและดอกไม้กระจายกลิ่นหอมจรุง

เสียงเพลงดังอย่างชัดเจน ร้องอย่างไพเราะระรื่นหู หัวใจลีบุนชีว์พลอยพองโต ลงจากหลังม้าอย่างเงิบงัน ปล่อยให้ม้าขาวแล้มหญ้าอย่างอิสระ นางนอนหงายบนพื้นหญ้า ค้มค้ำกับเสียงเพลง

นกกระดิ่งฟ้าตัวนั้นร้องอยู่คู่หนึ่ง ก็บินไปไกลหลายวา ลีบุนชีว์ก็บกลานคิดคำนึง นางได้ยินเสียงกระพือปีกของนก สามารถเห็นนกน้อยสีเหลืองอ่อนตัวนี้ เห็นมันจิกกินอาหารบนพื้น จิกกินหลายคำ ก็บินไปอีกช่วงหนึ่ง กันพบอาหารอีก

นกกระดิ่งฟ้ากินอาหารด้วยความยินดี พลันบังเกิดเสียงฉาด ในพงหญ้าปรากฏวัตถุดำมะมันชิ้นหนึ่งลอยหวิดขึ้น กรอบจับนกกระดิ่งฟ้าเอาไว้

ในเสียงอุทานของสืบนัฉิว ผสานกับเสียงโห่ร้องของเด็กชายผู้หนึ่ง
เห็นในพงหญ้าปรากฏเด็กชายชาวคาซัคผู้หนึ่งกระโดดปราดออกมา
ร่ำร้องอย่างถึงโตคว่า

“จับได้แล้ว จับได้แล้ว”

มันใช้เสื้อผ้าชั้นนอก ห่อหุ้มนกกระดิ่งฟ้าไว้ เสียงนกร้องที่ตื้น
กัวดังลอคออกจากเสื้อผ้าชั้นนอก

สืบนัฉิวทั้งแตกตื่นทั้งขุ่นเคือง ร้องถามว่า

“ท่านทำอะไร?”

เด็กชายนั้นตอบว่า

“ข้าพเจ้าคักจับนกกระดิ่งฟ้า ท่านก็มาคักจับหรือ?”

สืบนัฉิวกล่าวว่า

“คักจับมันทำอะไร ปลอ่ยให้มันร้องเพลงอย่างมีความสุขไม่ดี
หรือ?”

เด็กชายนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

“คักจับมาเล่น”

พลางล้วงมือไปในเสื้อชั้นนอกตัวนั้น พอชักกลับออกมาในมือ
ก็จับนกน้อยสีเหลืองอ่อนตัวนั้น นกกระดิ่งฟ้ากระหือปึกไม่หยุดยั้ง
แต่ไหนเลยไบบีนอกจากเงื้อมมือเด็กชายได้?

สืบนัฉิวกล่าวว่า

“ปลอ่ยมันเถอะ ท่านดูมันน่าเวทนาปานใด”

เด็กชายนั้นกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไปรยข้าวสาลีตลอดทาง ล่อลวงนกตัวนี้เข้ามา ผู้ใดให้มัน

จิกกินข้าวสารีของข้าพเจ้า ฮา ฮา”

ลีบูนขีว่งจันวูบ นี่เป็นครั้งแรกที่นางเข้าใจความหมายของ “กั๊กกั๊ก” ผู้อื่นทราบว่ามันน้อยคือการจิกกินข้าวสารี ก็ไปรยข้าวสารีไว้ ชักน้ำมัน เติมน้ำเข้าสู่นกทางตาย นางอายุยังเยาว์ ไม่ทราบว่าหลายพันปีมานี้ ผู้คนกล่าวขวัญถึงคำ “คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร” เพียงรู้สึกถึงความน่ากลัวของแผนอุบาย เห็นเป็นการ “ล่อลวง” ที่ยากต่อต้านชักขึ้นได้แน่นอน นางเพียงจับเค้าอย่างเดือนราง ยังไม่เข้าใจ ถึงเหตุผลที่เคลือบแฝงอยู่โดยกระฉ่าง

เด็กชายนั้นเข้านกกระดิ่งฟ้าเล่น ทำให้มันส่งเสียงร้องที่เจ็บปวดออกมา ลีบูนขีว่ต้องกล่าวว่า

“ท่านมอบนกน้อยให้แก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่?”

เด็กชายนั้นกล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านให้อะไรแก่ข้าพเจ้า?”

ลีบูนขีว่ล้วงมือไปในอกเสื้อ แต่นางไม่มีอะไรทั้งสิ้น อดกระดากอยู่บ้างมิได้ ขบคิดแล้วกล่าว

“วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าเขียนกระเป่าเงินแก่ท่านใบหนึ่ง ให้ท่านแขวนติดตัว”

เด็กชายนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจึงไปหลงกล วันพรุ่งนี้ท่านคงคดโกงแล้ว”

ลีบูนขีว่หน้าแดงก่ำกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าบอกว่าให้แก่ท่าน ต้องให้แก่ท่าน ไยต้องคดโกง?”

เด็กชายนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อ”

ได้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นข้อมือซ้ายของสัณฐานชั่วสวมกำไล
หยกข้างหนึ่ง เปล่งประกายนวลโย เด็กชายนั้นจึงกล่าว

“นอกจากท่านมอบของนี้แก่ข้าพเจ้า”

กำไลหยกเป็นมรดกมอบให้ นอกจากกำไลหยกข้างนี้แล้ว ไม่มีของ
ที่ระลึกจากมารดาอีก สัณฐานชั่วไม่อาจตัดใจมอบให้ แต่เมื่อมองดูสภาพ
ที่น่าเวทนาของนกกระดิ่งฟ้า ในที่สุดรูดกำไลหยกออกมา กล่าวว่า

“ให้แก่ท่าน”

เด็กชายนั้นคิดไม่ถึงนางยินยอมมอบให้ มันรับกำไลหยกมา กล่าว
ว่า

“ท่านไม่ทวงกลับไปกระมัง?”

สัณฐานชั่วตอบว่า

“ไม่หรอก”

เด็กชายนั้นกล่าวคำ “ตกลง” ขึ้นส่งนกกระดิ่งฟ้าแก่นาง สัณฐานชั่ว
ยื่นสองมือรองรับนกน้อย สัมผัสกับลำตัวที่นุ่มนวลของมัน รู้สึกถึงหัวใจ
ที่เต้นเร็วและอ่อนล้าของมัน นางใช้นิ้วมือขวาสามนิ้วลูบคลำขนลำตัว
ของนกน้อย ชูมือขึ้นกล่าวว่า

“เข้าไปเถอะ ครึ่งหน้าคือระมัตระวัง อย่าให้ถูกผู้อื่นจับได้”

นกกระดิ่งฟ้ากระพือปีก ไบยบินหายลับไปในพงหญ้า สร้างความ
ประหลาดใจแก่เด็กชายนั้นยิ่ง ถาว่า

“ไหนปล่อยนกไป ท่านมิใช่ใช้กำไลหยกแลกมาหรือ?”

มันกำกำไลข้างนั้นแน่นแนบ กริ่งเกรงสัณฐานชั่วทวงถามกลับคืน

ลี้บูนฉิวกล่าวว่า

“นกกระดิ่งฟ้าทั้งบินได้ ทั้งร้องเพลงได้ มิใช่มีความสุขยิ่งหรือหรือ?”

เด็กชายนั้นเอียงศีรษะมองดูนางฉิวขณะ ค่อยถามว่า

“ท่านเป็นใคร?”

ลี้บูนฉิวตอบว่า

“ข้าพเจ้าเรียกว่าลี้บูนฉิว ท่านเล่า?”

เด็กชายนั้นตอบว่า

“ข้าพเจ้าเรียกว่า ชูโผนัว”

พลากระโคศปราศขึ้น ไก่กอส่งเสียงร้องคำหนึ่ง มันอายุมากกว่า ลี้บูนฉิวสองปี รูปร่างสูงยิ่ง เมื่อยืนอยู่บนพื้นหญ้า เป็นที่น่าเกรงขามอยู่ บ้าง

ลี้บูนฉิวกล่าวว่า

“ท่านมีกำลังมากมายยิ่ง ใช่มั้ย?”

ชูโผนัวยินดียิ่ง เด็กหญิงนี้พอเอ่ยปาก ก็เอ่ยถึงเรื่องที่มีนภาคภูมิใจ ที่สุด มันชักคายสั้นจากข้างเอนเล่นหนึ่ง กล่าวว่า

“เมื่อเดือนก่อนข้าพเจ้าได้คายเล่นนี้ฟันสุนัขป่าตัวหนึ่ง แทะบฟัน มันจนคาย น้แฉะคายถูกมันหนีรอดได้”

ลี้บูนฉิวตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า

“ท่านร้ายกาจถึงเพียงนี้?”

ชูโผนัวยังเกิดความภาคภูมิใจกว่าเดิม กล่าวว่า

“มีสุนัขป่าสองตัวเข้ามาทำร้าย แทะแกะในบ้านของข้าพเจ้า

กลางวิภาต บิดาไม่อยู่บ้าน ข้าพเจ้าก็กลัวดาบออกไปไล่จับสุนัขป่า สุนัขป่า
ตัวใหญ่เห็นคบไฟ ก็วิ่งหนีไปข้าพเจ้าฟันดาบถูกสุนัขป่าอีกตัวหนึ่ง”

ลี้บุนจิวถามว่า

“ท่านฟันถูกสุนัขป่าตัวเล็ก?”

ซูโหม่บังเกิดความกระดากอยู่บ้าง ผงกศีรษะรับจากนั้นก็กล่าวเสริม

ว่า

“สุนัขป่าตัวใหญ่นั้นหากไม่วิ่งหนี ข้าพเจ้าก็จะฟันมันในดาบเดียว”

มันแม้กล่าวเช่นนั้น ตัวเองกลับไม่มีความมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น
แต่ลี้บุนจิวยินยอมเชื่อโดยสนิทใจ กล่าวว่

“สุนัขป่าคิดทำ เพะแะตัวน้อย นับว่าสมควรฆ่า ครั้นนี้
ท่านฆ่าสุนัขป่าได้ เ... ข้าพเจ้ามาชมดู ได้หรือไม่?”

ซูโหม่กล่าวด้วยความยินดีว่

“ตกลง ร้องนข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่า จะดลกหนังสุนัขป่ามอบแก่ท่าน”

ลี้บุนจิวกล่าวว่า

“ขอบคุณท่าน อย่างนั้นข้าพเจ้าจะจัดทำเบาะรองนั่งหนังสุนัขป่า
ให้กับเอี้ยเอี้ยไบหนึ่ง ไบของท่านผู้เผ่ายกให้กับข้าพเจ้าแล้ว”

ซูโหม่กล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้ามอบให้ท่าน ท่านใช้สอยเอง ท่านกินของเอี้ยเอี้ยแก่
เขาเถอะ”

ลี้บุนจิวผงกศีรษะกล่าวว่า

“เช่นนั้นก็ได้”

ในดวงใจน้อยๆ ทั้งสองดวง ความหวังในอนาคตที่ยังไม่ได้เป็น

ความจริง หามีข้อผิดพลาดแตกต่างกับความจริงที่ผ่านมาไม่ ทั้งสองคิดว่า
สุนัขป่า ค้างกับว่าสุนัขป่าอันร้ายตัวนั้นถูกฆ่าตายแล้วจริงๆ

เด็กเขาวัววัยทั้งสองคบหาในลักษณะนี้ ความหยาบกร้านห้าวหาญ
ของลูกผู้ชายชาวคาสัก กับความนุ่มนวลคิงามของเด็กสาวชาวอื่น กลับอยู่
ร่วมกันอย่างกลมเกลียว

หลายวันให้หลัง ลีบุนจิวจัดทำกระเป๋เงินใบเล็กๆ บรรจุเต็ม
ไปด้วยขนนหวานแป้งสาลี นำไปมอบให้กับซูโพ่ว

ของขวัญชิ้นนี้เหนือความคาดหมายซูโพ่วนัก มันไข่นกกระดิ่งฟ้า
แลกมาซึ่งกำไลหยก เห็นว่าเอาเปรียบอยู่แล้ว ชาวคาสักมีนิสัยเที่ยงตรง
ทำให้มันเห็นสมควรทดแทนอย่างเหมาะสม ดังนั้นอดตาหลับขับตานอน
ตลอดคืน จับนกกระดิ่งฟ้าจากทุ่งหญ้าสองตัว นำามอบให้กับลีบุนจิว
ในวันรุ่งขึ้น

ความใจกว้างครั้งนี้ ออกจะแปรความหมายผิดไป ลีบุนจิวต้อง
เปลืองการมากมาย ค่อยอธิบายให้เด็กชายผู้นี้เข้าใจว่า นางชมชอบ
ไข่นกกระดิ่งฟ้ามีชีวิตอย่างอิสระเสรี หาใช้ดักจับมาสร้างกรรมแทน
มันไม่ ในที่สุดซูโพ่วค่อยเข้าใจ แต่ใจจริงส่วนลึกเห็นว่า ใจบุญสุนทาน
ของนางออกจะโง่งมอยู่บ้าง ทั้งประหลาดพิกลจนน่าหัวร่อ

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ในผืนนิภารของลีบุนจิว จำนวน
ครั้งที่บิดามารดาปรากฏขึ้นค่อยๆ ลดลง คราบน้ำตาบนหมอน
หนุนของนางค่อยๆ น้อยลง บนใบหน้านางปรากฏรอยยิ้มที่เจิด
จ้านมากกว่าเดิม ปากก็ร้องเพลงมากกว่าเดิม

เมื่อนางเลียงแพะแคะกับซูโม่ บนทุ่งหญ้ามักบังเกิดเพลงรัก
ได้ตอบกันระหว่างบุรุษสตรีลอสองมา ลีนั้นชั่วรู้สึกว่าบทเพลงรำพัน
รักเหล่านี้ไพเราะยิ่ง พอรับฟังนานเข้า ก็สามารถร้องคลอออกมา

แน่นอน นางยังไม่เข้าใจความหมายของบทเพลง ไม่ทราบว่าบุรุษ
ผู้หนึ่งโชนลุ่มหลงมกายนาคสตรีนางหนึ่งถึงปานนี้ สตรีนางหนึ่งใดต้อง
หลงใหลใฝ่ฝันต่อบุรุษผู้หนึ่งถึงเพียงนี้ เสียงฝีเท้าของคนรักโชนบันดาส
ให้หัวใจไม่เป็นสำ เรือนร่างที่งามระหงโชนพาให้ผู้คนนอนไม่หลับ
ตลอดทั้งคืน นางเพียงแต่ร้องขับขานออกมา ผู้คนที่ได้ยินได้ฟังล้วน
บอกว่า

“เสียงเพลงของเด็กหญิงนี้ร้องได้ไพเราะยิ่ง นี่มิใช่คนกระดิ่งฟ้า
อีกตัวหนึ่งบนทุ่งหญ้าหรือ?”

เมื่อถึงฤดูหนาวอันเหน็บหนาว นกกระดิ่งฟ้าบินไปยังสถานที่อัน
อบอุ่นทางทิศใต้ แลบนทุ่งหญ้าเขียวขจี เสียงเพลงของลีนั้นชั่วยังคงดังว่า

“โอ หนุ่มเลียงแพะอันเป็นที่รัก

ขอถามท่านอายุสักเท่าใด

ท่านเดินทางทะเลทรายเพียงกี่วาคาย

ข้าขอเป็นเพื่อนท่านยินยอมหรือไม่?”

เสียงเพลงขับขานถึงตอนนี้ ต้องหยุดไปเล็กน้อย ผู้คนที่ได้ยินได้ฟัง
ล้วนรำพึงในใจ

“คนร้องเพลงที่งามล้ำถึงเพียงนี้ ผู้ใดไม่ยินยอมอยู่เป็นเพื่อนท่าน?”

จากนั้นเสียงเพลงดังอีกว่า

“โอ ท่านที่รักอย่าขุ่นหมองใจ

ใครก็ตาม ใครเลวร้ายยากู้ได้

ให้ทะเลทรายลอบเปื้อนเป็นสวนดอกไม้

คนดีทั้งคู่จะ ได้อยู่ร่วมรวมกัน”

ผู้ที่ได้ยินเสียงเพลง ล้วนบังเกิดบุปผาเบ่งบานจากกันบึงหัวใจ
 ค่อยให้เป็นกันบึงหัวใจที่เย็นเฉียบที่สุดและกันดารที่สุด ก็บังเกิดความอบอุ่น
 กรุ่นเกิดขึ้น

“หากว่าคนดีทั้งคู่ได้ครองชีวิตอยู่ร่วมกัน ทะเลทรายลอบเปื้อนอัน
 แห้งแล้ง ย่อมกลับกลายเป็นสวนดอกไม้อันอำไพ ยังมีผู้ใดขุ่นข้องหมองใจ
 ต่อท่าน?”

ผู้ชราพอได้ยิน หนุ่มแน่นขึ้นอีกยี่สิบปี หนุ่มสาวที่ได้ฟังจิตใจ
 ปีติหฤหรรษ์ แด่ลิ้นจี่ที่ร้องเพลงรัก กลับไม่เข้าใจความหมายในเสียง
 เพลง

ผู้ที่ได้ยินเสียงเพลงของนางมากครั้งที่สุดคือซูโม่ มันก็ไม่เข้าใจ
 ความหมายของเพลงรักแห่งทุ่งหญ้าเหล่านี้ จวบกระทั่งมีอยู่วันหนึ่ง
 ทั้งสองเผชิญกับสุนัขป่าอันดุร้ายตัวหนึ่ง

สุนัขป่าตัวนี้ปรากฏตัวอย่างกะทันหัน ซูโม่กับลิ้นจี่ฉวยฉวย
 เบินเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง มคงดูสูงแพะแกะที่กระจัดกระจายอยู่บนทุ่งหญ้า

ลิ้นจี่เล่านิทานให้มันฟังเช่นยามปกติ นิทานเหล่านี้บ้างเป็น
 มารดาของนางเคยเล่าไว้ บ้างเป็นชายชราแซ่โก๋ยเล่าให้ฟัง และบ้างเป็น
 นางแต่งขึ้นเอง

ซูโม่ชอบฟังคำนิทานเรื่องราวที่สนุกสนานผ่านความตาย เต็มไปด้วย
 ความหวาดเสียวเสียงอันตราตรึงของชายชราแซ่โก๋ยที่สุด ไม่ชื่นชอบ

นิทานเด็กหญิงที่สิ้นชีวิตแต่งขึ้นที่สุด แต่ตำนานเรื่องราวที่หวาดเสียว
อันตราย พอเล่าคิดต่อกันหลายเที่ยว ก็กลับกลายเป็นไม่หวาดเสียวไม่
อันตรายแล้ว

มันได้แต่สงบจิตใจฟังว่า กระต่ายโดนหมาจรด่าไม่พบ สุนัขน้อย
ตายคอกช่วยออกตามหาอย่างไร พลันได้ยืนสิ้นชีวิตรูทานกัหนึ่ง ล้มหงาย
ไปด้านหลัง สุนัขป่าสีเทาขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง อ้าปากใช้เขี้ยวแหลมคมจับ
ใส่คอหอยของนาง

สุนัขป่าตัวนี้จู่ใจมาจากทางด้านหลังโดยไร้เสียง เด็กเข่าว๊ว
ทั้งสองล้วนไม่พบเห็น คือที่สิ้นชีวิตเคยฝึกวิทยายุทธกับมารดาบ้าง
ดังนั้นเบี่ยงศีรษะตามสัญชาตญาณ หลบรอดจากเขี้ยวสุนัขป่านี้

จูโฟ่วเห็นสุนัขป่าดุร้ายตัวนี้สูงใหญ่ยิ่ง แตกคั่นจนเข้าอ่อนระทวย
จากนั้นครุ่นคิด “เราต้องช่วยเหลือนาง” รีบชักดาบสั้นจากหว่างเอว
จ้วงแทงใส่ส่วนหลังของสุนัขป่าสีเทา

สุนัขป่าสีเทามีกระดูกแข็งยิ่ง ดาบสั้นสั้นแหลบจากกระดูกสันหลัง
ของมัน เพียงสะกิดเนื้อหนังของมันเล็กน้อย แต่สุนัขป่าสีเทาที่รู้สึกถึงภัย
อันตราย ผละจากสิ้นชีวิต อ้าปากแดงฉานเสยะ ฟุ้งกระโจนเข้าใส่ ขาหน้า
แตะกับหัวไหล่จูโฟ่ว ตระเตรียมกัดใส่ใบหน้านั้น

จูโฟ่วขามคั่นกระหนก, ต้องล้มไปด้านหลังสุนัขป่าเทาทั้งตัว
ตามลงไป เขี้ยวขาวแวววาวกระทบถูกข้างแก้มของจูโฟ่วแล้ว สิ้นชีวิต
หวาดกลัวถึงขีดสุด แต่ยังปลุกปลอบกำลังขวัญ คว้าจับหางสุนัขป่าเทา
กระชากดึงโดยแรง

สุนัขป่าสีเทาถูกนางกระชากดึง ต้องถอยไปหนึ่งก้าว แต่มันหิวจน

สนสถาน ขาหลังยึดเกาะที่มั่น สุดที่ลี้บ้นชีวะจะยับเขยื้อนได้ จากนั้นอ้าปาก
รับลง

ได้ขึ้นชูโพ้วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สุนัขป่าสี่เท้าจับถูกไหล่ซ้ายของมัน
ลี้บ้นชีวะแตกตื่นจนแทบรำไห้ออกมารวบรวมเรี่ยวแรงกระชากวูบ สุนัขป่า
สี่เท้าได้รับความเจ็บปวด อ้าปากร้องออกมา พื้นเขียวที่ฝังอยู่บนหัวไหล่
ชูโพ้วต้องคลายออก

ชูโพ้วเลือกส่งลาบออกอย่างละเลื้อน พอดีแทงถูกตำแหน่งที่
อ่อนนุ่มได้ท้องสุนัขป่า คมดาบจมลึกเสมอค้ำม มันก็ถอนดาบจ้วงแทงซ้ำ
สุนัขป่าสี่เท้าพลันทะลึ่งปราดขึ้น กลิ้งตัวตามพื้นหิมะหลายทอด หงายท้อง
ตายไป

การคืนรนของสุนัขป่าสี่เท้า พลอยกระชากลี้บ้นชีวะกลิ้งตึงกา
ไปหลายทอด แค้นางยังมุดคืบหางของสุนัขป่าสี่เท้าไม่ปล่อย ชูโพ้ว
ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน เห็นสุนัขป่าสี่เท้าขนาดใหญ่ตายอยู่กลางพื้นหิมะ
ต้องแตกตื่นคะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลังค่อยโห่ร้องว่า

“ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวใหญ่ตาย ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวใหญ่ตาย”

พลงขึ้นมือประคองลี้บ้นชีวะขึ้น กล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า

“อาชีวะ ท่านดู ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวใหญ่ตายแล้ว”

ยามภาคภูมิใจลำพอง มาตรการที่หัวไหล่ปรากฏโลหิตหลังไหล ยาม
กะทันหันกลับไม่รู้สึกรับปวด

ลี้บ้นชีวะเห็นชุดหนังขนแกะของมันถูกโลหิตย้อมจนแดงฉานไป
แถบหนึ่ง รีบคลบชุดหนังของมันขึ้น ถูวงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อ กดลงบน
ปากแผลที่โลหิตไหลหลังไม่หยุดยั้ง ถามว่า

“เจ็บหรือไม่?”

ซูโม่พว่หากอยู่ตามลำพัง คงเจ็บปวดจนร้องไห้ออกมา แต่ในจิตใจ
ยามนี้เต็มไปด้วยธาตุแท้ผู้กล้า สันติริษะกล่าวว่

“ข้าพเจ้าไม่กลัวเจ็บ”

พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่

“อโม่ เจ้าทำอะไร?”

คนทั้งสองเหลียวหน้าไป เห็นชายฉกรรจ์เกราะกรั่มผู้หนึ่ง
นั่งอยู่บนหลังม้า ซูโม่ร้องบอกว่

“บิดา ท่านดู ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวใหญ่”

ชายฉกรรจ์นั้นพลิกตัวลงจากหลังม้า เห็นใบหน้าของบุตรชายถูก
โลหิตกระเซ็นแปดเปื้อน มันกวาดตาผ่านหน้าสีบ่นซีว กล่าวถามซูโม่ว่

“เจ้าถูกสุนัขป่ากัดทำร้าย?”

ซูโม่ตอบว่

“ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ฟังอาชีวล่านิทาน สุนัขป่าตัวนี้พลันพุ่งกระโจน
มากัดใส่นาง...”

ใบหน้าของชายฉกรรจ์นั้นปกคลุมด้วยเงาตะม่นชั้นหนึ่งจับจ้องมอง
สีบ่นซีว กล่าวเสียงเย็นชาว่

“เจ้าคือเด็กหญิงชาวฮั่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าสงไทยหรือ?”

ยามนั้น สีบ่นซีวจดจำออกว่มันเป็นซูลูโลกที่เถอะเศใส่นางเท้
หนึ่ง นางจำได้ว่ชายชราเซโก๋บบอกว่ภรรยาและบุตรชายคนโตของมัน
ถูกโจรชาวฮั่นฆ่าถึงในกำกั้นเศียว ดังนั้นมันแค้นชาวฮั่นจับใจ

นางพงกศรีษะรับ ขณะจะบอกว่บิดา มารดาของนางก็ถูกโจรร้าย

เหล่านั้้นทำร้าย แต่กำพุคไม่ทันกล้าวจากปาก พลันบังเกิดเสียงขวับ ไบหนัก
 ชุโพ่วปรากฏรอยเส้สัผดงสายหนึ่ง ที่แท้ถูกบิดาใช้เส้ม้้าหวดใส่อย่าง
 หนักหน่วง

ชูลุโลกควาคว่า

“เราสั่งเจ้าแก่นขาวฮั่นชั่วลูกชั่วหลาน เจ้าลืมเลือนกำพุคของเรา
 เล่นกับเด็กหญิงชาวฮั่น ทั้งยังหลังโลहितเสียงชีวิตให้กับบิดาของชาวฮั่น”

เสียงขวับอีกครา เมื่อหวดเส้ม้้าใส่บุตรชายอีกเส้หนึ่ง

ชุโพ่วกลับไม่หลบเลียง เพียงเหม่อมองดูลีบ้้นชั่ว ถามว่า

“นางเป็นชาวฮั่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษหรือ?”

ชูลุโลกขู่คำรามว่า

“หรือว่าไม่ใช่?”

พลางวกเส้ม้้าหวดขวับใส่ไบหน้าลีบ้้นชั่ว ลีบ้้นชั่วถอยกายไป
 สองก้าว ยกมือกุมไบหน้าไว้

ชุโพ่วถูกสุนัขป่าสีเทางับใส่ ความจริงรับบาดเจ็บสาหัส จากนั้น
 ถูกเส้ม้้าหวดใส่อีกสองเส้ ไม่สามารถประคองตัวสืบไป สายร่างโง่เงา
 ล้มลงกับพื้น

ชูลุโลกเห็นบุตรชายหลับตาลง ลี้นสติไป พลอยใจหายวาบ โอบอุ้ม
 บุตรชายขึ้น ถอยตัวขึ้นบนหลังม้า สลัดบังเหียนเส้นหนึ่งออก คล้องใส่
 ช่วงคอของสุนัขป่าคาย สองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นม้าออกเดินทาง
 พร้อมกับลากดึงสุนัขป่าคายไปด้วย บนพื้นหิมะปรากฏรอยเกือกม้าสอง
 แถว ทิ้งกราบโลหิตเป็นทางยาวสายหนึ่ง

ชูลุโลกควบม้าไปสืบกว่าวา พลันเหลียวหน้ามาเขม้้นมองลีบ้้นชั่ว

อย่างอาฆาตมาดร้าย ประกายตาคล้ายบ่งบอกว่า “ครึ่งหน้าเจ้าตกเข้ามาในเงื้อมมือเรา คุณาเราจะฟาดโบยเข้าให้สาสมหรือไม่?”

ลี้บั๋นจี้วกลับไม่เกรงกลัวต่อประกายตานี้ เพียงแต่จิตใจแว้งว่างเปล่า ทราบว่านับแต่นี้จุโพ้วไม่เป็นเพื่อนกับนางอีก ไม่มาฟังนางร้องเพลง ฟังนางเล่านิทานอีก รู้สึกว่าสมเหนือยิ่งเหนือหนาวสุดทันทาน พร้อมกับ การเค้นของชีพจร รอยแสบบนใบหน้าต้องปวดกระดูกอย่างรุนแรง

นางค้อนฝูงแพะแกะกลับบ้านอย่างเลื่อนลอย ชายชราแซ่โก๋ยเห็น เสือผ่านางแปดเปื้อนกราบโลหิต ใบหน้าปรากฏรอยแสบสาหัสหนึ่ง สร้าง ความคันตระหนกยิ่ง รีบถามนางว่าเกิดเรื่องใด ลี้บั๋นจี้วกล่าวอย่างฉวยใจว่า

“ข้าพเจ้าไม่ระวังหกสลับไป”

ชายชราแซ่โก๋ยยอมไม่ยอมเชื่อ แค่มองถามย้ำ ลี้บั๋นจี้วยังคงคอบเช่นนี้ พอคาดกันถามอีก นางก็ร้องไห้โฮออกมา ไม่ยอมกล่าวแม้สักคำเดียว

คำคั้นนั้นลี้บั๋นจี้วปวยเป็นไข้ขึ้นสูง ใบหน้าน้อยๆ แดงกำ พร่ำเพ้อ ค้างๆ นานา บัดเคียวร้องคำ “ขุนขปาสีเทา” บัดเคียวร้องคำ “จุโพ้วช่วยข้าพเจ้า” บัดเคียวกล่าวคำ “ชาวฮั่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษ”

ชายชราแซ่โก๋ยพอฟัง คาดเดาเหตุการณ์ได้หลายส่วน ยังคิดที่เมื่อถึงยามอรุณรุ่ง พืชไข้ของนางลดลง คนม่อยหลับไป

นางลี้บั๋นจี้วเป็นเวลาเดือนเศษ เมื่อนางลุกจากเตียง ฤดูหนาวก็ผ่านพ้น หิมะบนภูเขาเทียนชวเริ่มละลาย น้ำหิมะเป็นเส้นสายรวมค้ำเป็นธารเล็กๆ ไหลมาถึงทุ่งหญ้าบนทุ่งกว้างเริ่มแตกหญ้าอ่อนขึ้น

วันนี้ลี้บั๋นจี้วคืนขึ้นมา เปิดประตูบ้านออก ก็ค้อนฝูงแพะแกะ

ออกไป เห็นหน้าประตู่จางไว้ด้วยหนังสือสนับป้าผืนใหญ่ จัดทำเป็นรูปเบาะรองนั่ง

สีบุ๋นชีวใจหายวาบ ดูจากสีขนของหนังสือสนับป้านี้ แสดงว่าเป็นสนับป้าสีเทาที่ขบกัดใส่นางกลางพื้นหิมะในวันนั้น นางก้มกาขลง เห็นส่วนใต้ท้องของหนังสือสนับป้ามีรูคาบรูหนึ่ง หัวใจต้องเต้นระทึกตามทราบว่าจะชูไฟไม่ได้ล้มเลือนนาง และไม่ล้มคำพูดที่มันกล่าวไว้ ลอบส่งหนังสือสนับป้าผืนนี้มาทิ้งอยู่หน้าบ้านนางกลางวิกาล

นางเก็บหนังสือสนับป้าไว้ในห้องส่วนตัว ไม่แพร่พรายต่อชายชราแซ่โก๋ย ด้อนฝูงแพะแกะไปยังที่ซึ่งนางกับชูไฟว์พบกัน เพื่อรอพบมัน แต่เผื่อรอจนตะวันลับฟ้า ชูไฟว์ยังไม่รุดมา

นางจดจำฝูงแพะแกะของบ้านชูไฟว์ได้ วันนี้เปลี่ยนเป็นชายหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีผู้หนึ่งเลี้ยงดูแทน สีบุ๋นชีวต้องกรุ่นกิดขึ้น

“หรืออาการบาดเจ็บของชูไฟว์ยังไม่ทุเลาหายดี อย่างนั้นเขาโดนส่งหนังสือสนับป้าแก่เรา?”

นางคิดไปหามันที่กระโจน แคล้วหวนนึกถึงแสงของชูลุโลก

จวบกระทั่งถึงกลางวิกาล นางค่อยปลุกปลอบกำลังขวัญ ย่องไปยังหลังกระโจมของชูไฟว์ นางไม่ทราบว่าโดนคิดรุดไป เพียงเพราะเพื่อกล่าวคำ “ขอบคุณในหนังสือสนับป้าของท่าน” หรือเพื่อดูว่าอาการบาดเจ็บของมันทุเลาหายดีหรือไม่ นางเองก็ไม่อาจบอกได้

สีบุ๋นชีวซ่อนตัวอยู่หลังกระโจม สนับประจำฝูงแพะแกะของชูไฟว์จดจำนางออก เข้ามาสู่คदनางไม่กี่คราก็ผละจากไป ไม่ส่งเสียงเห่าแม่แต่น้อย

ในกระโจมยังจุดเทียนไขที่จัดทำจากไขน้ำมันวัว ชุ่มเสียงที่
หยาดกร้านของชูลูโลกขู่คำรามว่า

“เจ้าชกหนังสุนัขป่าให้กับโกวเนี่ยโค เด็กร้ายกาจ อายุยังเยาว์
ก็รู้จักส่งเหยื่อที่ล่าได้ไปมอบให้กับโกวเนี่ยคนรักแล้ว”

มันขู่คำรามคำหนึ่ง หัวใจของสัตว์นั้นจึงก็เต้นระทึกคราหนึ่ง

นางเคยได้ยินชูลูโพ้วเล่านิทาน เอ่ยถึงธรรมเนียมของชาวคาสัก
ชายหนุ่มทุกคนพอล่าสัตว์ได้เป็นครั้งแรก จะส่งให้กับโกวเนี่ยที่ตนรัก เพื่อ
แสดงออกถึงความรัก ชามนี้พอฟังชูลูโลกคาดคั้นถาม ใบหน้าน้อยๆ
ต้องแดงฉานสคลไส ในใจกลับบังเกิดความภาคภูมิใจ ทั้งสองอายุยังน้อย
ไม่ทราบว่าการรักที่แท้จริงเป็นอะไร แต่ก็รับรู้ถึงความหวานชื่นและขมขื่น
ของรักแรกอย่างเลื่อนราง

ชูลูโลกคำรามอีกว่า

“เจ้านำไปให้กับโกวเนี่ยชาวอื่นที่ถูกพระผู้เป็นเจ้าลงโทษ ที่เป็น
นางสำส่อนเซ่นอะไรนั่นหรือไม่ คกลสง เจ้าไม่ยอมบอก คุณเจ้าร้ายกาจ
หรือว่าแค้นของบิดาเจ้าร้ายกาจ?”

ได้ยินเสียงขวับขวับของแสงที่หวดกระทบเรือนร่างเลือดเนื้อ
ชาวคาสักชนชูลูโลกเชื่อว่า มีแต่แสงหนึ่งจึงพาสร้างลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง
ได้ ระหว่างที่อบรมบุตรชาย ไม่เคยใช้วิธีอันนุ่มนวล ใจวเป่ (ป๋) ของมัน
เหมือนตีบิดามันเช่นนี้ บิดาเหมือนตีมันเช่นนี้ มันก็เหมือนตีบุตรชายในลักษณะ
นี้ แต่ความรักฉันท่อลูกหาได้ลดทอนลงไม่ ระหว่างลูกผู้ชายกับลูกผู้ชาย
กับสหายกับเครือญาติใช้หมัดและเท้า กับศัตรูจะใช้ดาบสั้นและกระบี่

แต่สำหรับสัตว์นั้นชิว บิดามารดานางไม่เคยคว่านางแม่สักคำเดียว

ขอเพียงรอยยิ้มสลายจากใบหน้า ขาดการปลอบประโลม ก็ถือเป็นการลงโทษที่เจ็บปวดแล้ว ยามนี้แต่ละแฉ่สร้างความเจ็บปวดทราวดุจดั่งไฟร่าร้างนางต้องครุ่นคิดขึ้น

“บิดาของชูไต้วงศ์ต้องแค้นเราจับใจ กับบุตรชายในสายเลือด ยังเชื่อนิติรุนแรงถึงเพียงนี้ หรือจะเชื่อนิติเขาจนตาย?”

ไต้ยั้งชูไต้โลกควาดส่ายว่า

“เจ้าไม่ตอบ เจ้าไม่ตอบแน่หรือ เราคาดว่าเจ้าคงส่งมอบต่อโกวเนี่ยชาวฮั่นน้ำแ ‘นอน’”

พลางหวดแส้ไต้ไม่หยุดยั้ง ตอนแรกชูไต้วขบกรามกล่ำกลืน พอถึงตอนที่เขาค้องร้องให้ออกมา กล่าวว่

“บิดา อย่าได้เชื่อนิติแล้ว ข้าพเจ้าเจ็บ”

ชูไต้โลกควาดคั้นว่า

“อย่างนั้นเจ้าบอก ไซ้มอบหนังสือขุนป่าให้กับโกวเนี่ยชาวฮั่นนั้นหรือไม่ มารดาเจ้าตายในเงื้อมมือโจรชาวฮั่น กอกอเจ้าถูกโจรชาวฮั่นฆ่าทิ้ง เจ้าทราบหรือไม่ พวกมันยกย่องเราเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งกาซัค แต่บุตรภรรยาเรากลับถูกโจรชาวฮั่นฆ่าทิ้ง เจ้าทราบหรือไม่ เหตุใดวันนั้นเราพานไม่อยู่บ้าน เหตุใดเราไม่เคยหาโจรขบวนนั้นไม่พบ ไม่เปิดโอกาสให้เราล้างแค้นชำระแค้นให้กับมารดาและกอกอเจ้า?”

แฉ่ของชูไต้โลกในตอนนี้ไม่ได้อบรมสั่งสอนบุตรชายอีก หากแต่เป็นการระบายความคลั่งแค้นในอก แต่ละแฉ่คล้ายฟาดโบยไล่ศัตรู ปากร่ำร้องว่าพันว่า

“เหตุใดโจรฮั่นนั้นไม่ต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกับเราอย่างเปิดเผย

เจ้าจะบอกหรือไม่ เราเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งกาซัค หรือยังผู้ใจเล็ก
ใจน้อยชาวฮั่นไม่กี่คนไม่ได้...”

บุตรชายของมันที่ถูกคล้องแล้วและเคี้ยวกัดไ้และพวกฆ่าทิ้ง
เป็นบุตรชายคนโปรดของมัน ภรรยาที่ถูกเหล่าผู้เหี้ยมโหดชาวฮั่นฆ่าทิ้ง
ฆ่าทิ้ง ก็เป็นคนที่เคี้ยวกัดขึ้นมาพร้อมกับมัน โดยส่วนตัวมัน ยึดถือว่าปี
มานี้ได้รับยกย่องเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งกาซัค ไม่ว่าประลองกำลัง
ประเพลงหมัด กวบจับขี้มั่ว มันไม่เคยพ่ายแพ้แก่ผู้คนมาก่อน

ลี้บั้นจิวรู้สึกว่าคุณไฟ่ถูกบิดาเขียนถึงจนน้ำเวทนา เสียงร่ำร้องปน
ระอื้นของซูลู่โลก ก็เป็นที่น้ำเวทนานัก ต้องครุ่นคิดขึ้น

“เขาเขียนตัวอย่างชัดเจนเช่นนี้ คงไม่รักซูลู่ไฟ่อีก เขาถือว่าไม่มี
บุตรชาย ซูลู่ไฟ่ก็ไม่มีบิดา ล้วนเป็นเราไม่ดี ล้วนเป็นเราโกวเนี่ยชาวฮั่นที่
ถูกพระเจ้าเป็นเจ้าลงโทษไม่ดีเอง”

นึกไปนึกไป นางพลันนึกเวทนาดัวเองขึ้นมา

ลี้บั้นจิวไม่อาจทนฟังเสียงร้องไห้ของซูลู่ไฟ่อีกต่อไป หวนกลับมา
ยังบ้านของชาวซราแซไ่ก้อ หยิบฉวยหนังสือสุนัขป่าผืนนั้นจากใต้ผ้าห่ม
เผ้ามองอยู่เนิ่นนาน นางอยู่ห่างจากกระโจมของซูลู่ไฟ่สองลิ่เศษ ถ้าย้ายได้
ขึ้นเสียงร้องไห้ของซูลู่ไฟ่ ได้ยินเสียงหวดแสบของซูลู่โลกอย่างเลื่อนราง
มาตรว่านางชมชอบหนังสือสุนัขป่าผืนนี้ แคนางไม่อาจรับไว้ครุ่นคิดอยู่ในใจ

“หากเรารับหนังสือสุนัขป่าผืนนี้ไว้ ซูลู่ไฟ่คงต้องถูกบิดาของเขา
เขียนถึงจนตาย มีแค่สตรีชาวกาซัคจึงรับหนังสือสุนัขป่าผืนนี้ไว้ได้ ในสตรี
สาวชาวกาซัคทั้งหลาย ผู้ใดงดงามที่สุด?”

เช้าวันรุ่งขึ้น ชูลุ้โลกเดินออกจากกระโจมด้วยดวงตา
ที่แดงก่ำด้วยสายเลือด พลันได้ยินเซอเอ่ออู่ร้องเพลงชาวเขาเดิน
เข้ามา มันเอียงศีรษะมองดูชูลุ้โลก สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิง
ยิ้ม ดวงตาทอประกายเป็นมิตร

เซอเอ่ออู่ก็เป็นนักรบที่มีชื่อเสียงของเผ่าคาซัค ต่อให้เป็นผู้คนที่
อยู่ห่างพันลี้ ยังล่วงรู้ความสามารถในการปราบม้าเพศของมัน ฝีมือของ
มันรวดเร็วยิ่ง มีคนบอกว่าในระยะหนึ่งลี้ ไม่ว่าม้าฟ่วงพีใดล้วนตามมันไม่ทัน
ต่อให้เกินกว่าหนึ่งลี้ ต้องแพ้แก่ม้าฟ่วงพี ก็ห่างกันแค่จมูก คนเลี้ยงสัตว์
ขามนึ่งล้อมวงรอบกองไฟสนทนากันมักบอกว่า หากจมูกของเซอเอ่ออู่ไม่
บีบแบนปานนี้ ก็จะมีชนะม้าแข่งแล้ว

ระหว่างชูลุ้โลกกับเซอเอ่ออู่ ไม่มีความปรารถนาดีต่อกันเท่าใด ชูลุ้โลก
มีชื่อเสียง เพลงดาบกับเพลงหมัดล้วนไร้ผู้ต่อต้าน เซอเอ่ออู่ต้องบังเกิด
ความอิจฉาอยู่บ้าง

มันอายุอ่อนกว่าชูลุ้โลกหกปี มีอยู่ครั้งหนึ่งทั้งสองประลองเพลง
ดาบ เซอเอ่ออู่เป็นฝ่ายปราชัย หัวไหล่ถูกกรีดเป็นรอยแผลสาวยหนึ่ง
มันสิ้นปากว่า “วันนี้เราพ่ายแพ้ แต่ห้าปีให้หลัง สิบปีให้หลัง พวกเราทชยคุ
กันใหม่”

ชูลุ้โลกก็สวนคำว่า “ยี่สิบปีให้หลัง พวกเราทั้งสองประลองกันใหม่
เมื่อถึงเวลานั้น เราจะไม่ลงมือเบาเช่นนี้”

แต่ในวันนี้ รอยยิ้มของเซอเอ่ออู่ไม่มีความเป็นศัตรูแม้แต่น้อย
ชูลุ้โลกยังไม่กลายความขุ่นข้องเคืองใจ ดังนั้นถึงดาโล่มัน เซอเอ่ออู่

กลับกล่าวว่า

“เล่าซู่ (คนแซ่ซู่) บุตรชายท่านมีสายศรแหลมคมนัก
ซู่ลู่โลกกล่าวว่า

“ท่านหมายถึงซู่โพ่วหรือ?”

มันเล่นมือและด้ามดาบดวงตาทอแววดูร้าย ในใจครุ่นคิดขึ้น

“ท่านหัวร่อเขาะบุตรชายเรายกหนังสือมาให้กับโกวเนี้ยชวอัน”

เซอเอ่ออยู่ความจริงก็คลกล่าวคำ “หากมิใช่ซู่โพ่ว หรือท่านยังมีบุตร
ชายอื่นอีก?” แต่คำพูดนี้ไม่ได้กล่าวจากปาก เพียงกล่าวว่า

“ย่อมเป็นซู่โพ่ว เด็กผู้นี้หน้าตาไม่เลว ทั้งมีความเข้มแข็ง เรา
ชมชอบมัน”

ผู้เป็นบิดาได้ยินผู้อื่นชมเชยบุตรชายตัวเอง ย่อมยินยอมเปรมใจ แต่
ซู่ลู่โลกกับเซอเอ่ออยู่ประสีปากกันตลอดมา ดังนั้นมันกล่าวว่า

“ท่านดาร์อนหรือ น่าเสียดาบท่านไม่สามารถกำเนิดบุตรชาย”

เซอเอ่ออยู่หาไม้โทสะไม่ ยิ้มพลาถกล่าวว่า

“บุตรเราอาบานก็ไม่เลว ไม่เช่นนั้นบุตรชายท่านไหนเลยพึง
คาดองใจนาง?”

ซู่ลู่โลกร้องเพี้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านอย่าได้ประโคมตน ผู้ใดว่าบุตรชายเราพึงคาดองใจอาบาน?”

เซอเอ่ออยู่ยื่นมือคว้าแขนมัน กล่าวว่า

“ท่านถามเรามา เราให้ท่านชมดูของสิ่งหนึ่ง”

ซู่ลู่โลกบังเกิดความประหลาดใจ เดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับมัน
เซอเอ่ออยู่กล่าวอีกว่า

“ก่อนหน้านี้บุตรชายท่านสังหารสุนัขป่าขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง เด็กน้อยเขาวัว้วยอดเข้ยมถึงเพียงนี้ ภายหน้าเติบโตใหญ่ คงเป็นยอดนักรบเช่นเดียวกับบิดา”

ซูลูโลกไม่ตอบคำ เข้าใจว่ามันขุดหลุมพรางอันใด ล่อให้ตัวเองกระโดดลงไป ค้างนั้นลกลงใจเป็นมันเหมาะ ขอระมัดระวังให้มากไว้

ทั้งสองเดินตามทุ่งหญ้าประมาณสามสี่ มาถึงหน้ากระโจมของเชอเอ่ออู่ ซูลูโลกมองแต่ไกลเห็นหนังสุนัขป่าผืนหนึ่งแขวนอยู่นอกกระโจม พอเข้าไปอีกหลายก้าว นั้นมีใช้หนังของสุนัขป่าสี่เท้าตัวที่ซูลูโฬฆ่าตาย จะเป็นอะไร นี่เป็นสัตว์ร้ายตัวแรกที่ถูกลบุตรชายฆ่าตาย มันจดจำได้เป็นอย่างดี

ซูลูโลกจิตใจว้าวุ่น จากนั้นทั้งยินดีทั้งเกลือบแกลง กรุ่นคิดขึ้น

“เราเข้าใจอาโฬ่วคิดไป เมื่อคืนกลับเข้ยมดีมันอย่างตุคั่น ที่แท้มันยกหนังสุนัขป่าให้กับอามาน หาใช้มอบให้กับโกวเนี้ยชาวฮั่นนั้นไม่ช่างสมควรตาย มันโดนไม่บอกออกมา คาดว่าเด็กน้อยหน้าเปราะบาง ไม่อาจกล้าวจากปาก หากว่ามารดามันมีชีวิตอยู่ คงต้องห้ามปรามเราโอ เด็กทารกมีเรื่องใด ล้วนแพรงพรายค้อมารดา...”

เชอเอ่ออู่ยื่นมือหยาบใหญ่คบใส่หัวไหล่มัน กล่าววว่า

“เข้าไปค้ยมสุราชามหนึ่ง”

ในกระโจมของเชอเอ่ออู่ปิดกวาคอย่างเรียบร้อยพรมขนแกะ ที่ดักเป็นรูปดอกไม้ใบหญ้าเป็นแผ่นผืนแขวนอยู่รอบข้าง หญิงสาวรูปกายงามระหงนางหนึ่งประคองหืออกสุราออกมา เชอเอ่ออู่ย้มพลางกล่าววว่า

“อามาน นี่เป็นบิดาของซูโพ่ว เจ้ากลัวมันหรือไม่? คนเถราก็เริ่มนี้
คร่ำบึ้ง”

ใบหน้าอามานแดงช้ำด้วยความอับอาย อึ้งกงตามประกบใจ
ในประกายตาปรากฏรอยยิ้มอันเจิดจ้า คล้ายกับบอกว่า “ข้าพเจ้า
ไม่กลัว”

ซูจูโลกพละนหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“เล่าเซอ (คนแซ่เซอ) เราได้ยินผู้คนบอกว่า ท่านมีบุตรคนหนึ่ง
เป็นดอกไม้มงคลได้ประจำทุ่งหญ้าอันไพศาล นับว่าไม่ผิด ดอกไม้
ที่เดินได้ดอกหนึ่ง ถ้าพูดนี้เปรียบเปรยได้ดียิ่ง”

ชายฉกรรจ์ที่ต่อสู้กันมาตีกันว่าปีศาจ พลันสนิทสนมกันขึ้นมา
ท่านการวะสุราเราชาวมหนึ่ง เราการวะสุราท่านชาวมหนึ่ง ในที่สุดซูจูโลก
ดื่มจนเมามา ขยับลุกขึ้นบนหลังม้า ส่งกลับมายังกระโจมที่พัก

หลายวันให้หลัง เซอเอ๋อคู่ส่งพรหมขนแกะเนื้อละเอียดมาสองผืน
กล่าวว่า

“นี่เป็นอามานถักขึ้น ผืนหนึ่งมอบให้กับผู้ขรา ผืนหนึ่งมอบ
ให้กับผู้เย็บ”

พรหมขนสัตว์ผืนหนึ่งถักรูปชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถือดาบยาว พัน
เชือกาวัวหนึ่งลัดดาบลง ยังมีเชือกาวัวอีกตัวหนึ่งหุบหางวิ่งหลบหนี
อีกผืนหนึ่งปักรูปเด็กชายผู้หนึ่ง ถือดาบจ้วงแทงสุนัขป่าสีเทาตัวหนึ่ง
หนึ่งฉกรรจ์หนึ่งผู้เย็บทั้งสองล้วนตระหงางองอาจ เป็นที่น่าเกรงขาม

ซูจูโลกชมดูจนยินดียิ่ง ชมเชอว่า

“ฝีมือปักอันยอดเยี่ยม”

ที่แท่นดินแดนจีนเกียงน้อยครั้งจะมีเสือดาวอาละวาด ในปีนั้น
ไม่ทราบเหตุฝูงมาจากที่ใดสองตัว คอยทำร้ายผู้คนและสัตว์เลี้ยง ชูลูโลก
อาศัยความกล้าหาญเค็ดเคียว คิดคามเข้าภูเขาคิมะ ฆ่าเสือดาวตัวหนึ่ง
อีกตัวหนึ่งรับบาดเจ็บเคล็ดหนี ยามนี้มันเห็นอามานดักเอาวีรกรรมที่
ภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตมันลงบนพรมขนแกะ ย่อมปีติยินดียิ่ง

คราวครั้งนี้ผู้ที่คิมจนเมามาย ถูกบรรทุกขึ้นบนหลังม้าส่งกลับบ้าน
คือเซอเอ่ออู่ เป็นชูลูโลกใช้ให้บุตรชายส่งมันกลับไป เมื่อเข้าไปใน
กระโจมของเซอเอ่ออู่ ชูไฟว์ก็พบเห็นหนังสือขบปัาของตัวเอง ขณะ
เคลือบแกล้งสงสัย อามานที่กล่าวขอบคุณมันด้วยใบหน้าแดงฉาน

ชูไฟว์กล่าวพิมพ์้าอยู่หลายประโยค ไม่ทราบกล่าวว่าอะไร
มันไม่กล้าซักถามว่า หนังสือขบปัาโฉนดกเข้ามาในมืออามาน วันรุ่งขึ้น
มันตรงไปยังเนินเล็กๆ ที่สังหารสุนัขขบปัานั้น หวังพบหน้าลิ้นจิว ตาม
ไถ่นางสักครา แต่ลิ้นจิวหาได้มาไม่

ชูไฟว์รอคอยอยู่สองวัน ด้วยประสบความสูญเปล่า พอถึงวันที่สาม
ค่อยปลุกปลอบความกล้าหาญ เดินไปยังบ้านชายชราแซ่ไก่อ ลิ้นจิว
ออกมาเปิดประตู พบหน้ามันก็กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ขอพบหน้าท่านอีก”

เสียงโครมเมื่อปิดประตูห้อยลง

ชูไฟว์ยืนคะลึงสถานอยู่ชั่วขณะ ค่อยพกวความมึนงงสงสัย
กลับกระโจมที่พัก ในใจบังเกิดความเลือนลอย กรุ่นคิดขึ้น

“ไกวเนี่ยชาวฮั่นนี้ ไม่ทราบในใจนางคิดอะไร?”

มันย่อมไม่ทราบว่ ลิ้นจิวแอบรำไให้อยู่หลังประตู และรำไให้

อยู่เป็นเวลานาน

นางชมชอบเล่นกับซูโฟ่ว และเล่านิทานให้มันฟัง แต่นางทราบว่า
ขอเพียงถูกบิดามันพบเห็น มันก็ต้องถูกแฉ่เฉียนตี ไม่น่าจะต้องถูก
บิดามันเหมือนศิจนตาย

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า เด็กทั้งสามถูกลมของทุ่งหญ้า
โชยพัดจนสูงใหญ่ขึ้น ถูกหิมะน้ำแข็งที่แข็งเขาเทียนชั่วแะ
จนเติบโตขึ้น ดอกไม้ที่เดินได้ยิ่งงามเจิดจรัส เด็กชายที่ฆ่า
สุนัขป่ากลับกลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม ส่วนนกกระดิ่งฟ้าแห่ง
ทุ่งหญ้าก็ร้องขับขานอย่างไพเราะเสนาะหูกว่าเดิม

เพียงแค่นี้สุนัขน้อยครั้งจะร้องเพลง มักร้องถึงกลางวิกาล ก้อย
มายังเนินน้อยที่ซูโฟ่วเคยสังหารสุนัขป่า ร้องบทเพลงรักเพลงหนึ่ง
นางไม่เคยลืมเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็กผู้นี้ มักเห็นเขากับอาแมนขี่ม้า
เคียงคู่ออกท่องเที่ยว บางครั้งได้ยินทั้งสองร้องเพลงรักโต้ตอบกัน

สุนัขเมื่อเขาว่าวัย ไม่เข้าใจความหมายของบทเพลงเหล่านี้
แต่ยามนี้รู้ความกว่าเดิม หากยังไม่เข้าใจ ความเศร้าเสียใจที่ได้รับคง
ต้องลดน้อยลง ราตรีกาลที่นอนไม่หลับก็จะลดลง แต่เรื่องราวที่ไม่เข้าใจ
ครั้งพอเข้าใจ ก็ไม่มีวันหวนกลับไปสู่ความรู้สึกเมื่อวัยเยาว์อีก

คำกินหนึ่งของปลาชดดูใบไม้ผลิ สุนัขขับขี่ม้าขาว ขึ้นเนินน้อย
ที่สังหารสุนัขป่าตามลำพัง ขนของม้าขาวที่ถูกข้อมเป็นสีเหลืองหลุด
หมดสิ้น กลับคืนสู่ความขาวราวหิมะบนยอดเขาเทียนชั่วดังเดิม

นางยืนอยู่บนเนินน้อย มองแต่ไกลเห็นระหว่างกระโจมของชาว
คาซัคก่อไฟกองใหญ่ เสียงดนตรีและเสียงโห่ร้องบัดเดียวสูงบัดเดียวต่ำ
ดังแว่วมา ที่วันนี้เป็นวันชุมนุมของชาวคาซัค หนุ่มสาวนั่งอยู่ข้าง
กองไฟ ร้องเพลงเต้นรำด้วยความเบิกบานใจ

ธูปันจิวต้องกรุ่นกิดขึ้น

“วันนี้เขากับนางคงมีความสุขเป็นพิเศษ ช่างครึกครื้นนัก ช่าง
สนุกสนาน”

“เขา” ในจิตใจนาง ไม่มีใครอื่นนอกจากซูโฟว “นาง” ที่ว่าขอม
เป็นดอกไม้ที่เดินได้ดอกนั้น...อามานั่นเอง

แต่คราวครั้งนี้ธูปันจิวคาดเดาผิดพลาด ซูโฟวกับอามานในยามนี้
ไม่ได้สุขสันต์หยรรษา กลับคืบคั้นตึงเครียดเป็นพิเศษ

ที่ข้างกองไฟ ซูโฟวกำลังประลองฝีมือปล้ำเหวี่ยงกับชายหนุ่ม
ผอมสูงผู้หนึ่ง นี่เป็นรายการสำคัญของการชุมนุมในวันนี้ ผู้ที่ปล้ำ
เหวี่ยงเป็นอันดับแรก จะได้รับรางวัลสามสิ่ง ประกอบด้วยม้าฟางพิศว์หนึ่ง
วัวที่สมบูรณ์ตัวหนึ่ง และพรมขนแกะที่สวยงามผืนหนึ่ง

ซูโฟวเอาชนะชายหนุ่มติดต่อกันสี่คน ชายหนุ่มร่างผอมสูงเรียกว่า
ซังจือเอ้อ มันเห็นสหายกับซูโฟว แต่ก็ต้องพินิจจนผลแพ้ชนะ อย่างว่า
แต่ในใจมันหลงรักดอกไม้ที่เดินได้ดอกนั้น ใบหน้าที่สวยซึ่งเพียงนี้ รูปร่าง
ที่อ่อนแอเพียงนี้ ฝีมือเย็บปักถักร้อยที่ประณีตเพียงนี้ ยังมีผู้ใดไม่
ชมชอบ?

ซังจือเอ้อแม้ทราบว่า ซูโฟวกับอามานเป็นเพื่อนเล่นกันตั้งแต่เล็ก
แต่มันเป็นชายหนุ่มที่ไฮโซคือร่ำรวย บันทึกลงหน้าแห่งนี้ ผู้ใดควบบ้างมาเร็ว

ผู้ใดมีเรี่ยวแรงมหาศาล ผู้นั้นจะมีเปรียบในทุกวิถีทาง

มันตั้งใจแต่แรกว่า ขอเพียงมันโค่นซูโม่ฟ่ายแพ้ยจากการประลอง
ปล้ำเหวี่ยง อามานต้องชมชอบมัน มันตั้งใจฝึกปรือเพลงดาบกับวิชา
ปล้ำเหวี่ยงมาสามปี ซื่อแป้มันเป็นเชอเอ่ออู่ ผู้เป็นบิดาของอามานเอง

ส่วนวิทยายุทธของซูโม่ เป็นบิดาของเขาดำยทอดให้ด้วยตัวเอง

ชายหนุ่มทั้งสองกอดสปัดรัศพัน แต่แล้วที่หัวไหล่ซึ่งซื่อแป้มือถูกค้อย
ใส่หมัดหนึ่ง ค้องชวนเซเสียหลัก ล้มไปทางด้านหลัง แต่ตอนที่มัน
ล้มลงจึงยื่นเท้าขวาเกี่ยววูบ เกาะเกี่ยวซูโม่ล้มลง

ทั้งสองพากันกระโดดปราดขึ้น สายตาทั้งสองคู่จับจ้องมองซึ่งกันและ
กัน ขยับเคลื่อนไหวเป็นวง คึกคักหาช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้าม ไม่ว่าผู้ใด
ก็ไม่กล้าลงมือก่อน

ซูโม่เอนั่งชมคูอยู่ด้านข้าง ใจกลางฝ่ามือขมไปด้วยหยาดเหงื่อ
เผือกเล่าว่า

“น่าเสียดาย น่าเสียดาย”

แต่เชอเอ่ออู่กลับบังเกิดเป็นความรู้สึกยากบรรยาย มันล่วงรู้
จิตใจของบุตร คอให้ซังซื่อเอ่อได้ข้อ ที่อามานชมชอบยังคงเป็นซูโม่
ไม่แน่ว่าจะชมชอบยิ่งกว่าเดิม

แค่ซังซื่อเอ่อเป็นศิษย์ของมัน การประลองปล้ำเหวี่ยงครั้งนี้
เท่ากับเป็นการระลึกระหว่างมันกับนักรบอันดับหนึ่งแห่งคาซัค
ซูโม่ หากศิษย์ของเชอเอ่ออู่โค่นบุตรชายของซูโม่ฟ่ายแพ้ย นับเป็น
เกียรติยศเพียงไหน เรื่องราวคงต้องแพร่สะบัดไปทั่วทุ่งหญ้า แน่นอน
อามานคงต้องหมั่นหมองเป็นเวลานาน แต่เรื่องเหล่านี้อย่าได้ใส่ใจจด

จำ มันยังคงภาวนาให้ซังซื่อเอ๋อได้ซัซ มาตราว่าซูโพ่วจะเป็นเด็กที่ดี เป็นที่ชื่นชมของมันก็ตาม

ผู้คนที่ล้อมรอบกองไฟให้ร้องทนนั่นเองให้กับชายหนุ่มทั้งสอง นี่เป็นการปล้ำเหยื่องที่คู่กัดกัน ซูโพ่วมีกำลังวังชาแข็งแรง ซังซื่อเอ๋อ มีความคล่องแคล่วปราดเปรียวกว่า ผู้ใดจะประตบซัซขั้นสุดท้าย ไม่ว่า ผู้ใดก็ไม่อาจบอกได้

เห็นซังซื่อเอ๋อหลบซ้ายเฉียงขวา ซูโพ่วยื่นมือบิดจับมันหลายครา ล้วนถูกมันหลบรอดได้ เสียงให้ร้องทนนั่นเองของหนุ่มสาวทั้งหลาย ยิ่งมายิ่งก้องกังวาน พวกมันร้องว่า

“ซูโพ่ว เร่งเร็วกว่านี้”

“ซังซื่อเอ๋อ รีบตอบได้ อ้อมาได้เอาแค่หลบหลีกเฉียงหนี”

“โอ๊ย ซูโพ่วถูกทุ่มเหยื่องล้มลงแล้ว”

“ไม่เป็นไร เกียวนั้นล้มลง”

จุ่มเสียงถ่าอทอดไปไกลโซ ลึบนั้นจัวแว่วเสียงทั้งหมดร้องเรียก “ซูโพ่ว ซูโพ่ว” อย่างเลือนราง บังเกิดความประหลาดใจอยู่บ้าง ครุ่นคิด ขึ้น

“ทั้งหมดโดนร้องเรียกซูโพ่ว?”

ดังนั้นนางจับขีม้าขาว มุ่งไปยังต้นเสียง เมื่อถึงหลังคันทันไม้ใหญ่ ต้นหนึ่ง นางเห็นซูโพ่วกำลังพันคอกับซังซื่อเอ๋อ ผู้คนที่มุ่งอุให้ร้องทนนั่นเอง ตลอดเวลา

ทันใด นางพบเห็นอามานอยู่ข้างแสงไฟ ใบหน้านั้นเปี่ยมประกาย ตันเด่นเร้าใจและหวังโย บัดเดี๋ยววิคกักจวถ บัดเดี๋ยวถึงโลกอินคี่ ลึบนั้นจัว

ไม่เคยเห็นอามานอย่างชัดเจนถึงเพียงนี้มาก่อน ต้องกรุ่นคิดขึ้น

“ที่แท้นางชมชอบชูไฟ่ถึงเพียงนี้”

ทันใด ทุกผู้คนส่งเสียงร้องออกมา ชูไฟ่กับซังซือเอ๋อพากัน
ล้มลง เนื่องด้วยกางกั้นด้วยกำแพงมนุษย์ ลี้นจิวไม่อาจเห็นสภาพที่
ผู้คนทั้งสองพันคู่กัน แต่ฟังจากเสียงร้องของผู้คน คาดคิดออกมาบัดเดียว
ชูไฟ่พลิกตัวอยู่บน บัดเดียวถูกซังซือเอ๋อทับอยู่เบื้องล่าง

ในมือของลี้นจิวก็ชุ่มด้วยหยาดเหงื่อ เนื่องด้วยไม่เห็นผู้คน
บนพื้นทั้งสอง สร้างความรอนรั่มใจกว่าเดิม ทันใดเสียงร้องของทุกผู้คน
ระงักขาดหาย ลี้นจิวได้ยืนผู้คนที่พันคู่กันทั้งสองส่งเสียงทอเบาใจ
อย่างหนักหน่วง จากนั้นคนผู้หนึ่งสายโงเงนลุกขึ้นยืน ทุกผู้คนพากัน
ให้ร้องอย่างลึกลดว่า

“ชูไฟ่ ชูไฟ่”

อามานโถมเข้าไปในวงล้อม กุมมือของชูไฟ่เอาไว้

ลี้นจิวทั้งปีติยินดี ทั้งรันทดหุด หันหัวม้าออกนอก ควบจับ
จากไปช้าๆ ทุกผู้คนห้อมล้อมชูไฟ่ไว้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจนาง

นางไม่รังคังบังเหียน ปล่อยให้ม้าขาวเดินเหินอย่างกลางทะเลทราย
ไม่ทราบเดินเป็นเวลานานเท่าใด นางพลันพบว่า ม้าขาวเดินทางถึงริมขอบ
ของทุ่งหญ้า ถัดไปก็เป็นทะเลทรายคอเปียะ (โกบี) แล้ว ต้องคุเบาๆ ว่า

“เจ้าน้าพาเรามายังที่นี่ทำอะไร?”

ยามนั้น บนท้องทะเลทรายปรากฏม้าสองตัวขึ้น จากนั้นเป็นม้าอีก
สองตัว ได้แสงจันทร์สาดส่อง จำแนกออกมาคนบนหลังม้าแล้วแล้ว
แล่งกายเช่นชาวอื่น ในมือถือดาบยาว

ลี้บั่นชีวใจหาขวาบ กรุ่นคิดขึ้น

“หรือว่าเป็นโจรชาวอื่น”

พริบตาที่ลึงเต ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องว่า

“ม้าขาว ม้าขาว”

พลางกระดุนม้าเข้ามา ปากร้องว่า

“หยุดไว้”

ลี้บั่นชีวร้องคำ “รีบวิ่ง” กระดุนม้าควบจับกลับเส้นทางเมื่อ
ขามา ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ปราบฎม้าอีกหลายตัวคาหน้ามาสกัด
ขัดขวาง

ขามัน ทางทิศตะวันออก เทนือและได้ลี้วานมีศัตรู นางไม่ขบคิด
มากความ ได้แค่เร่งม้าไปทางทิศตะวันตก แต่ทางทิศตะวันตกคือ
ทะเลทรายคอเปียะที่ไร้ขอบเขต

นางมือเขาวัวช เกยได้ยินชู่โฝวบอกว่าทะเลทรายคอเปียะมีภูตผี
พอเข้าสู่ทะเลทรายคอเปียะ ไม่มีผู้ใดมีชีวิตรอดกลับออกมา แม้กลับ
กลายเป็นภูตผีก็ออกมาไม่ได้ พอเข้าสู่ทะเลทรายคอเปียะ ต้องเดินวนเป็น
วงกว้างโดยไม่หยุดยั้ง เดินไปเดินไป พบว่าบนทะเลทรายมีรอยเท้าแถว
หนึ่ง สร้างความถึงโศกแก่คนผู้นั้นแทบคลุ้มคลั่งเข้าใจว่าสาหัสพบเส้นทาง
เดินไปคามรอยเท้า สุดท้ายค่อยพบว่ารอยเท้านี้เป็นมันทั้งไว้เอง

เพราะเหตุนี้ผู้คนที่เสียชีวิตในทะเลทรายคอเปียะแม้กลับกลายเป็น
ภูตผี ก็ไม่ได้รับความสงบ มันไม่สามารถขึ้นสู่สวรรค์ชั้นฟ้า ได้แต่เดิน
วนเป็นวงกว้างทั้งกลางวันกลางคืนนับร้อยปีพันปี เดินต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง

ลี้บั่นชีวเคยถามไถ่ชาวชราแซ่โก๋ยว่า ทะเลทรายคอเปียะใช่มั้ย

กลัวถึงเพียงนี้จริงหรือไม่ หลังจากที่เข้าไปแล้ว ไซ้ไม่มีวันกลับออกมาหรือไม่ ชายชราแซ่โก๋อพอพึ่งนางตามได้เช่นนี้ กล้ามเนื้อใบหน้าพลัน
 ลั่นกระดุกสีหน้าปรากฏแววประหวั่นพรั่นพรึง ชำเลืองมองไปยังนอกหน้าต่าง
 ค้าง กล้ายพบเห็นภูตผีตัวประหลาดก็ตาม

สัปดาห์นี้ไม่เคยเห็นท่านคันทระหนักถึงเพียงนี้มาก่อน ดังนั้นไม่กล้า
 ตามได้อีก คาดว่าเรื่องราวคงไม่แปลกปลอม ไม่น่าว่าโก๋ขี้เอี้ยเอี้ยเคย
 เผลอญูภูตผีเหล่านั้นมา

นางควบจับม้าขาว เห็นเบื้องหน้าปรากฏทราบดีถึงกลาตกลื่อน
 ท้องทะเลทรายไพศาลสุดสายตาหวนนึกถึงภูตผีที่วนเวียนอยู่ในทะเล
 ทรายคอเปี๊ยะคลอคกลานาน ยิ่งมายิ่งประหวั่นพรั่นพรึง แด้ใจร้ายที่คันท
 หลังควบม้าติดตามมา

นางหวนนึกถึงบิดามารดา หวนนึกถึงมารดาและกองกองของซูโหว่
 ทราบว่าหากถูกใจเธอนี้ติดตามทัน มีแต่หนทางสายเดียว ถึงกับ
 ยังสยดสยองกว่าความตายแต่หากเข้าสู่ทะเลทรายคอเปี๊ยะ แม้กลีบกลาย
 เป็นภูตผี ก็ไม่ได้รับความสงบสุข

นางถึงกับกิดหฤศม้าขาวไว้ ไม่หลบหนีอีกต่อไป พอเหลียว
 หน้ามอง ไม่พบเห็นกระโจนของชาวคางชักกับทุ่งหญ้าอันเขียวชจีอีก
 ไซ้ร้ายทั้งสองบุกทอหทั้งลี้เทลัง แต่ยังมีใจว้าเหว่ทำคนส่งเสียงควาค
 ติดตามมาโดยกระชั้นชิด สัปดาห์นี้ได้ยินเสียงร่ำร้องที่หยาบกร้าน เต็มไป
 ด้วยความขินคืปริาคังว่า

“เป็นม้าขาวตัวนั้น ไม่มีผิดพลาดแล้ว จับตัวนางไว้”

ยามนั้น ความแค้นที่สั่งสมในอกสัปดาห์มานานปีกลั้นปะทุออกมา

ครุ่นคิดขึ้น

“บิดามารดาถูกพวกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต เราจะชักนำพวกมันเข้าสู่ทะเลทรายคอยเปื้อน คกคายพร้อมกับพวกมัน เราชีวิตหนึ่งแลกกับใจร้ายห้าคน จะอย่างไร...จะอย่างไรมีชีวิตอยู่ในโลก หามีความสุขอันใดไม่”

นางน้ำตากลอหนวช ไม่ร้ออีกต่อไป กระสุนน้ำไปยังทิศตะวันตก

คนเหล่านี้เป็นบริวารในสังกัดสำนักคุ้มกันภัยของกั๊กจวนแดงกับคังคักไฮ พวกมันได้ติดตามม้าขาวสี่ขาสองสามปี ปรารถนาถึงมณฑลจินเกียง มาตราว่าฆ่าสี่ขาสองสามปีปรารถนาได้ แต่เด็กหญิงนั้นกลับสาบสูญไร้ร่องรอย

พวกมันทราบชัดว่า สี่ขาได้รับสายแทงวังขาวงกคสายแทงหินนี้เมื่อไม่ได้อยู่ที่สี่ขาสองสามปีปรารถนา คงต้องอยู่ที่ตัวเด็กหญิงนั้น ในวังขาวงกคชุกซ่อนชุมทรัพย์มากมายสุดคณานับ นของสำนักคุ้มกันภัยจึงอุ้มตัวไปไม่ยอมเลิกรา ท้องพเนจรอยู่ละแวกแถบนี้ เพื่อค้นหาเด็กหญิงนั้น

การเสียเวลาครั้งนี้ เสียเวลาไปสิบปี พวกมันไม่สร้างผลผลิตเพียงดีคือในวิทยายุทธ บนทุ่งหญ้าเต็มไปด้วยม้าอุฐูว์วเพะแอะที่คนเลี้ยงสัตว์เพาะเลี้ยงไว้ พวกมันขอเพียงรักลาบออกฆ่าคน ก็ปล้นชิงมาได้ ทั้งยังวางเพลิง ข่มขืนกระทำชำเรา...

ในสิบปีนี้ ทั้งหมดเผ้าค้นหาเด็กหญิงนี้ แต่ทุ่งหญ้างว่างไพศาล พันธุ์ กิดเสาะพบจากที่ใด อาจบางที่เด็กหญิงนี้เสียชีวิตไปแล้วแรก โกรงกระดุกเปื้อยสลายสิ้นเพียงแต่พวกมันประพศิเป็นใจบนทุ่งหญ้า มีชีวิต

อย่างอิสระเสรี สุขสำราญกว่าทำหน้าที่กุ่มกันภัยในแผ่นดินตงจ้วนมาก
นัก ไชยต้องกลับแผ่นดินตงจ้วนไป?

บางครั้งทั้งหมดสนทนาถึงชุมทรัพย์ในวังเขาวงกต สนทนาถึงบุตร
ของม้าขาวสีขาว ไกวนี้นี้แม้ไม่เสียชีวิต ก็เติบโตจนจดจำไม่ออก
มีแต่ม้าขาวจึงไม่เปลี่ยนแปลง ม้าขาวที่พ่วงพีสูงใหญ่ ขาวปลอดตลอดทั้ง
ลำตัวเช่นนี้ยากจะพบพาน มาตรฐานองदैโกลกก็จดจำออกได้ แต่หากม้า
ขาวล้มตายด้วยเล่า อายุขัยของม้าสั้นกว่าผู้คนมากนัก

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่าไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ตั้งความหวังอีกต่อไป
ไหนเลยคาดคิดว่าพลันพบเห็นม้าขาว ไชยแล้ว เป็นม้าขาวตัวนี้จริงๆ

ม้าขาวตัวนั้นแม้อายุมากขึ้น ฝีเท้าไม่รวดเร็วเช่นกาลก่อน
แต่ยังรวดเร็วกว่าม้าธรรมดามากนัก เมื่อถึงยามอรุณ ก็สลับทอด
ทิ้งโจรร้ายทั้งห้าจนลิบดับ ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าที่ติดตามหลัง
มาอีก

แต่สี่พี่น้องทราบว่ บนท้องทะเลทรายทั้งรอยเท้าม้าไว้ ยามกะทันหัน
โจรร้ายทั้งห้าแม้ไม่อาจติดตามทัน ในที่สุดยังคงอาศัยรอยเท้าม้าสืบเสาะ
มา ดังนั้นไม่กล้าหยุดยังพักผ่อน

ควนขับม้าอีกสิบกว่าตัว ท้องฟ้าก็สว่างไสว สี่พี่น้องพอข้ามเนิน
ทรายหลายลูก พลันเห็นด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือปรากฏเทือกทิวเขา
แถบหนึ่ง บนภูเขามีสันไม้เขียวชอุ่ม ปรากฏการณ์กลางทะเลทรายเช่น
นี้ คล้ายกับมาถึงบรรพตเขื่อนเหนือโลกก็ยกก็ปาน

ลี้บุนชีวใจสั่นสะท้าน กรุ่นคิดขึ้น

“หรือนี้เป็นภูเขาศาจนทะเลทรายมีภูเขามากมายปานนี้ โฉน
ไม่เคยได้ขึ้นผู้คนเอ่ยถึงมาก่อน”

จากนั้นกรุ่นคิดสืบต่อ

“เป็นภูเขาศาจนก็ประเสริฐ จะได้ชักนำใจร้ายทั้งห้านี้เข้าไป”

ม้าขาวมีฝีเท้ารวดเร็ว ไม่นานให้หลังก็มาถึงหน้าทิวเขา จาก
นั้นควบบ้างเข้าหุบเขา ลี้บุนชีวเห็นระหว่างภูเขาสองลูกมีธารน้อยสายหนึ่ง
ม้าขาวส่งเสียงร้องด้วยความยินดี วิ่งตรงถึงริมลำธาร

ลี้บุนชีวพลิกตัวลงจากหลังม้า ขึ้นมือกอบน้ำใสสะอาดชะล้าง
ฝุ่นละอองบนใบหน้า จากนั้นดื่มน้ำหลายอีก รู้สึกน้ำลำธารมีรสหวาน
เล็กน้อย เย็นระรื่นชื่นฉ่ำยิ่ง

ทันใด ที่ท้ายทอยของนางก็ถูกของแข็งสิ่งหนึ่งจ่อไว้ได้ขึ้นจุ่มเสียง
แหบพร่าเสียงหนึ่งดังว่า

“เจ้าเป็นใคร มาที่นี่ทำอะไร?”

ลี้บุนชีวใจหายวาบ ขณะจะหันกายไป จุ่มเสียงนั้นดังอีกว่า

“ไม้เท้าของเราจ่อกับท้ายทอยของเจ้า ขอเพียงแม่พุงพลั่งเล็กน้อย
ก็จะกระแทกทำร้ายเจ้าถึงแก่ชีวิต”

ลี้บุนชีวรู้สึกของแข็งนั้นเสือกส่งมาเบี่ยงหน้าเล็กน้อยบังเกิดอาการ
สับสนมึนงง ดังนั้นไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว ในใจกรุ่นคิดขึ้น

“คนผู้นี้สามารถกล่าววาทา คาดว่าไม่ใช่ภูคหีปิตาจ มันถามเรา
มาที่นี่ทำอะไร บ่อมเป็นคนที่พักอาศัยอยู่ที่นี่ หาใช่ใจร้ายไม่”

จุ่มเสียงนั้นดังอีกว่า

“เราถามเจ้า เจ้าไหนไม่ตอบคำ?”

ลี้บ้วนฉิวตอบว่า

“มีคนร้ายไล่ติดตามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหลบหนีถึงที่นี่”

คนผู้นั้นถามว่า

“คนร้ายอันใด?”

ลี้บ้วนฉิวตอบว่า

“เป็นโจรร้ายจำนวนมาก”

คนผู้นั้นซักถามว่า

“โจรร้ายอันใด เรียกว่าอะไร?”

ลี้บ้วนฉิวกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ พวกมันก่อนหน้านี้นี้เป็นเป่าเปี้ยวคุ้มกันสิน
ค้า พอมาถึงมณฑลซินเกียง ก็กลับกลายเป็นโจร”

คนผู้นั้นกล่าวว่า

“เจ้าเรียกว่าอะไร บิดาเป็นใคร ชื่อแป๊ะเป็นใคร?”

ลี้บ้วนฉิวตอบว่า

“ข้าพเจ้าเรียกว่าลี้บ้วนฉิว บิดาเราเป็นม้าขาวลี้ชา มารดาเป็นสตรี
ชาเนือกระบี่สั้นเงินทอง ข้าพเจ้าหาบชื่อแป๊ะไหม”

คนผู้นั้นส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“ที่แท้สตรีชาเนือ กระบี่สั้นเงินทองแต่งให้กับม้าขาวลี้ชาแล้ว
บิดามารดาเจ้าเล่า?”

ลี้บ้วนฉิวกล่าวว่า

“ล้วนถูกโจรร้ายเหล่านั้นทำร้ายถึงแก่ชีวิต พวกมันยังคิดฆ่า

ข้าพเจ้า”

คนผู้นั้นส่งเสียงดังอึมมม์ กล่าวว่า

“เจ้าลูกขึ้น”

ลี้ปุ่นชีว์ผุดลุกขึ้นยืน คนผู้นั้นกล่าวอีกว่า

“หันกลับมา”

ลี้ปุ่นชีว์หันกายไปช้าๆ ปลายแหลมของไม้เท้าคนผู้นั้นเลื่อนห่างจากท้ายทอยของนาง หดแล้วบีคออก จ่อใส่ลำคอนาง แต่ไม่ได้ใช้พลังออก เพียงจ่อข่มขู่ไว้

ลี้ปุ่นชีว์กวาดตามอง ต้องบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เมื่อได้ยินขุ่มเสียงที่แหบพร่าเย็นชา คาดว่าผู้คนที่ด้านหลังคือครุฑนำสะพรั่งกลับ มีภาคฝ่ายตรงข้ามเป็นชายชรารูปร่างผอม ท่าทางซิคเซียวหน้ามือควมวด แดงกายชุดขาวอัน หมากเสื้อผ้าล้วนเก่าขาด แต่ผมเส้นของมันล้วนหวิกงอ ไม่คล้ายเป็นชาวฮั่นเท่าใด

ลี้ปุ่นชีว์ กล่าวว่า

“เต้าแป๊ะแป๊ะ (ลุงผู้ชรา) ท่านเรียกว่าอะไร นี่เป็นสถานที่ใด?”

ราชชรา นั้นเห็นลี้ปุ่นชีว์หน้าตาหมดจดงดงาม รู้สึกเหนือความคาดหมายนัก งงจนวูบจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เราไม่มีชื่อ และไม่ทราบว่าเป็นสถานที่ใด?”

ยามนั้น ที่ห่างไกลบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังแว่วมา ลี้ปุ่นชีว์กล่าวด้วยความกระหนกว่า

“โจรร้ายมาแล้ว เต้าแป๊ะแป๊ะ รีบซ่อนตัวไว้”

ราชชรา นั้นกล่าวว่า

“โยต้องหลบซ่อน?”

ลีบั้นชีวกกล่าวว่า

“โจรร้ายเหล่านั้นคร้ายยิ่ง พวกมันจะทำร้ายท่าน”

ราชขรานั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เราสองไม่รู้จักมักคุ้น เจ้าโยต้องสนใจความเป็นตายของเรา?”

ยามนั้นเสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามาอีก ลีบั้นชีวไม่สนใจไปตายไม้เท้าที่
จ่อใส่ลำคอตัวเอง ยื่นมือคว้าแขนของมัน กล่าวว่

“เล่าเป๊ะแปะ พวกเราขี่ม้าหลบหนีไปด้วยกันเถอะ หากชักช้าก็ไม
ทันการณ์แล้ว”

ราชขรานั้นสะบัดมือ ทิศคืบหลุดจากเงื้อมมือของลีบั้นชีว มีกา
การสลับของมันอ่อนด้าไร้เรี่ยวแรง กัดบิ้นไม่หลุด ลีบั้นชีวต้องกล่าว
อย่างสงสยใจว่า

“ท่านไม่สบายหรือ ข้าพเจ้าประคองท่านขึ้นม้า”

พลงขึ้นสองมือประคองเอวของมัน ส่งมันขึ้นบนหลังม้า

ราชขราผู้นี้รูปชืดผ่ายผอม มาตรฐานเป็นบุรุษ แคน้ำหนักตัวยังไม่
เท่ากับลีบั้นชีว นั่งอยู่บนหลังม้าสายโคลงเคลง คล้ายกับจะพลัดตกกลงจาก
หลังม้าได้ทุกเมื่อ ลีบั้นชีวก็ติดตามขึ้นบนหลังม้า นั่งอยู่ทางด้านหลังของ
มัน กระตุ้นม้าไปในเขตมูเขา

ทั้งสองพอเสียดเวลาเช่นนี้ ขบวนม้าทั้งห้าตัวก็ควบขับเข้าหุบ
เขา โจรร้ายทั้งห้าส่งเสียงควาคว่า คังแ่วมาอย่างเถื่อนราง ราชขรานั้น
พลันเหลียวหน้ามา ควาคว่า

“เจ้าเป็นพวกเดียวกับพวกมัน ใช่หรือไม่ พวกเจ้าวางแผนอุบาย

คิดล่อลวงเราหลงกล?”

สีนุ่นจิบเห็นหน้าตาอมโรยของมัน พลันกลับกลายเป็นบิดเบี้ยวน่า
สะพรึงกลัว ดวงตาที่ทอแฉวงร้าย ออกประหลาดประหลาดใจมิได้ กล่าวว่

“มิใช่ จ้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านมาก่อน ล่อลวงท่านหลงกลอันใด?”

ชายชรานั้นกล่าวเสียงกระซิบว่า

“เจ้าคิดหลอกเรานำพาเจ้าไปยังเขาวงกต...”

คำพูดประโยคนี้ไม่ทันกล่าวจบ พลันหุบปากลง

สีนุ่นจิบเมื่อเยาว์วัย คอนคิดตามบิดามารดาหลบหนีมายังจีนเกียง
เคยได้ยินบุพการีอยู่ถึงเขาวงกตหลายครั้ง แต่ตอนนั้นไม่เข้าใจ ทั้งไม่เฉลียว
ใจ เหตุการณ์ล่วงเลยมาสิบปี ชายชราผู้นี้พลันเอ๋ยถึง ยามกะทันหันนึก
ไม่ออกว่าเคยได้ยินตั้งแต่เมื่อใด ดังนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“วังเขาวงกต นั้นเป็นอะไร?”

ชายชรานั้นดูจากสีหน้านาง ไม่คล้ายเป็นการเสแสร้ง ค่อยกล่าว
เสียงอ่อนลงว่า

“เจ้าไม่รู้จักวังเขาวงกตจริงๆ?”

สีนุ่นจิบสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่รู้จัก โอ โห ไซ่แล้ว....”

ชายชรานั้นถามเสียงกระซิบว่า

“ไซ่แล้วอันใด?”

สีนุ่นจิบกล่าวว่า

“จ้าพเจ้าเมื่อเยาว์วัยคิดตามบิดามารดาหลบหนีมายังมณฑลจีนเกียง
เคยได้ยินพวกท่านเอ๋ยถึงวังเขาวงกต นั้นเป็นสถานที่ที่ที่น่าเล่นหรือ?”

ชายชรานั้นคาดคั้นถามว่า

“บิดามารดาเขายังบอกว่าอะไร ห้ามมิให้ไปคบกับเรา”

ลี้บุนชีวกกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“หวังว่าข้าพเจ้าสามารถจดจำคำพูดที่บิดามารดาเคยกล่าวไว้
แม้เพิ่มอีกคำเดียวก็ดี น่าเสียดายที่ไม่ได้ยินขุ่นเสียงของพวกท่านอีก
เล่าเป๊ะแป๊ะ ข้าพเจ้ามักครุ่นคิด ขอเพียงบิดามารดาสามารถฟื้นคืนชีวิตร
มาสักครั้ง ให้ข้าพเจ้ามองดูอีกแวบหนึ่ง ขอเพียงบิดามารดามีชีวิตอยู่
ต่อให้ข้าพเจ้า คว้าข้าพเจ้าทุกวัน ข้าพเจ้าก็ยินยอม แน่นอน พวกท่านไม่
เคยดีข้าพเจ้ามาก่อน”

เอ๋ยถึงตอนนี้ ข้างหนทางคล้ายได้ยินเสียงแตรที่ซู่ดูโลกเหมือนคือซูไฟว
ระคนกับเสียงคำทออย่างโกรธแค้น

สีหน้าชายชรานั้นเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง พลันร้องถามอีกว่า

“เจ้าแต่งงานแล้วหรือไม่?”

ลี้บุนชีวกสั่นศีรษะด้วยใบหน้าแดงฉาน ชายชรานั้นซักถามว่า

“หลายปีนี้เจ้าอยู่ร่วมกับผู้ใด?”

ลี้บุนชีวกกล่าวว่า

“อยู่ร่วมกับโก๋ยเอี้ยเอี้ย”

ชายชรานั้นทวนคำว่า

“โก๋ยเอี้ยเอี้ย? มันมีอายุมากน้อยเท่าใด รูปโฉมเป็นอย่างไร?”

ลี้บุนชีวกพลันกล่าวกับม้าขาวว่า

“ม้าอันประเสริฐ จงร้ายคิดตามมาแล้ว รีบวิ่ง รีบวิ่ง”

ปากกล่าววาจา ในใจครุ่นคิดขึ้น

“ในห้วงกับชั้นเช่นนี้ ท่านเฝ้าถามเรื่องราวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหล่านี้ทำอะไร?”

เห็นชายชราที่มีหน้าเกลือบเกลตงสงสัย ในที่สุดนางยังคงกล่าว
ว่า

“ไก่อ๊ะเอี้ยเอี้ยมีอายุแปดสิบกว่าปี ท่านผสมขาวทั่วศีรษะ ใบหน้า
เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวช่น คือข้าพเจ้าเอง

ชายชรานั้นกล่าวว่า

“เจ้าอยู่ที่นี่มาตลอดจีนเกียง รู้จักชาวฮั่นอันใดอีก ในบ้านของไก่อ๊ะ-
เอี้ยเอี้ยยังมีผู้ใด?”

ลีนั้นจึงตอบว่า

“ในบ้านของไก่อ๊ะเอี้ยเอี้ยไม่มีบุคคลอื่นอีก ข้าพเจ้ากระทั่งชาว
คาสักยังไม่รู้จัก อย่าว่าแต่ชาวฮั่น”

คำพูดสองประโยคสุดท้าย กล่าวด้วยความคับแค้นขุ่นเคือง นาง
หวนนึกถึงซูโม่กับอามาน หวนนึกถึงมาตรแม่นรู้จักพวกเขา ก็เท่ากับ
ไม่รู้จัก

ม้าขาวบรรทุกผู้คนสองคน กวบจับไม่รื้อนั้ก โจรร้ายที่ด้านหลัง
ทั้งห้า ยิ่งติดตามอิงกระชั้นใกล้เข้ามา ได้ยินเสียงควับเคียววหลายครา
เกาทัณฑ์ชนนกลาบลอกพุ่งผ่านข้างกายไป โจรร้ายเหล่านั้นคิดคร่ำกุม
ทั้งเป็น ไม่คิดยิงเกาทัณฑ์สังหารนาง หลายนกเกาทัณฑ์นี้เพื่องอิงขู่ขวัญ
ให้นางหยุดม้าลง

ลีนั้นจึงครุ่นคิดขึ้น

“จะอย่างไร เราคงลงใจตกตายพร้อมกับโจรใดคทั้งห้า ยังคง

ปล่อยให้เป็นะท่านนี้หนิเอาชีวิตรอดเพียงลำพังเถอะ”

ดังนั้นกระโดดลงสู่พื้น ยื่นมือคบคะโทกม้า ร้องว่า

“ม้าขาว ม้าขาว รีบนำเล่าแป๊ะแป๊ะหลบหนีไปก่อน”

ชายชราที่นั่งงงงับวูบ คิดไม่ถึงนางมีจิตใจเมตตาการุณย์ถึงเพียงนี้ ปล่อยให้ตัวเองหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง ต้องสังเวยเล็กน้อย จึงกล่าวเบาๆ ว่า

“รับเข็มในมือเราไว้ ระวังอย่าได้กระแทกถูกปลายเข็ม”

สั้บ้นจิวก็มึนชะงัดมอง เห็นนิ้วมือข้างขวาของมันสองนิ้วคืบ เข็มเล็กละเอียดเล่มหนึ่ง ดังนั้นยื่นมือรับไว้ แต่ไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ชายชรานั้นกล่าวว่า

“ปลายเข็มนี้ฉาบพิษร้าย หากโจรร้ายเหล่านั้นจับตัวเจ้าไว้ ขอเพียงแทงใส่ร่างพวกมันเบาๆ โจรร้ายก็ตายแล้ว”

สั้บ้นจิวใจหายวาบ เมื่อครุ่นางพบเห็นแต่แรกว่ามันถือเข็มอยู่ในมือ คอนนั้นไม่ได้เฉลียวใจ ดูท่าการได้ครอบครองนี้หากไม่สร้างความพึงพอใจแก่มัน มันคงใช้เข็มพิษแทงใส่นางแล้ว

ยามนั้นชายชรานั้นเร่งม้าล่วงหน้าไปก่อน ม้าทั้งห้าพอควบจับเข้าใกล้ ก็รายล้อมสั้บ้นจิวไว้กึ่งกลาง พวกมันพอพบเห็นโกวเนี่ยสะคราญโฉมปานนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดติดตามชายชรานั้นไป

โจรร้ายทั้งห้าพากันกระโดดลงจากหลังม้า แสยะยิ้มออกมา สั้บ้นจิวใจเต้นลุมลุม หวนนึกถึงเล่าแป๊ะแป๊ะแม้ออกว่า เข็มพิษนี้สามารถทำร้ายผู้คนถึงแก่ชีวิต แต่เข็มเล็กละเอียดเช่นนี้ โทนเลยด้านทานชายฉกรรจ์ที่ปาเดือนดูร้ายห้าคนได้ ค่อยให้สามารถทิ่มแทงสังหารคนผู้

หนึ่งตกตาย ยังมีอีกสี่คน ยังคงทิ่มแทงสังหารตัวเองในเข็มเคียว จะได้ไม่
ต้องถูกโจรร้ายพยายามขโมย

ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องว่า

“ทารกหญิงที่คงามนักร”

พร้อมกับเสียงดัง ปราบฎผู้คนสองคนตาโคมเข้าหานาง ชาย
ฉกรรจ์ทางซ้ายค่อมหมักออก ค่อมชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งล้มหงายลง
กับพื้นควาควา

“เจ้าคิดช่วงชิงกับเราหรือ?”

จากนั้นกางแขนออกโอบเอวอ่อนแอของลี้บั่นชีวไว้

ลี้บั่นชีวขามขุณน พลันแทงเข็มใส่แขนขวามัน ร่ำร้องว่า

“โจรชั่วร้าย ปลอ่ยข้าพเจ้า”

ชายฉกรรจ์นั้นถลึงตามองนาง ไม่ขยับเคลื่อนไหวอีก ชายฉกรรจ์
ที่ถูกค่อมล้มลงยืนสองมือออกรวบเท้าของลี้บั่นชีว กระชากวูบหนึ่ง
ฉุดคิงนางล้มลงกับพื้น

ลี้บั่นชีวยกมือซ้ายยันไว้ มือขวายื่นปราศออก แทงเข็มใส่ทรวงอก
มัน ชายฉกรรจ์นั้นหัวร่อฮาฮา เสียงหัวร่อพลันชะงักขาดหาย อ้าปากค้าง
ร่างยืนแข็งทื่อ ไม่ขยับเคลื่อนไหวอีก

ลี้บั่นชีวก็ยกกลานลุกขึ้น จึงกระโดดขึ้นบนหลังม้าของม้าอีก
ตัวหนึ่ง กระตุ้นม้าหลบหนีเข้าภูเขาไป โจรร้ายที่หลงเหลืออีกสามคน
เห็นพวกพ้องทั้งสองยืนตัวแข็งทื่อราวต้องมนต์สะกด เข้าใจว่าถูก
ลี้บั่นชีวจี้สกดจุดไว้ คาดว่าหญิงสาวนางนี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ไม่กล้า
ไล่ติดตามไป

พวกมันทั้งสามล้วนไม่รู้จักราชเจ้าสักจุดคบคล้ายจุด ได้แต่นำพวกพ้องทั้งสองกลับไปหาหัวหน้าขบวน มิกาดพอกกระทบดูร่างคนทั้งสอง พบว่าร่างกลับกลายเป็นเอ็นเฉียบ พอยื่นมือรอที่ริมจมูกพวกมัน ก็ปราศจากลมหายใจแล้ว

คนทั้งสามบังเกิดความตื่นตระหนก ชั่วครู่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ คนแข่งจึงมีความรอบรู้มากกว่า เปลื้องเสื้อผ้าของพวกมันออก เห็นคนผู้หนึ่งมีรอยประทับสีดำโตเท่าเหรียญแปะอยู่บนต้นแขน ในรอยประทับสีดำมีรูเล็กละเอียดครุหนึ่ง อีกคนหนึ่งมีรอยประทับสีดำที่ทรวงอก พลันเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

“การก่อกองนี้ใช้เข็มทิ่มแทงผู้คน บนเข็มฉาบพิษร้ายไว้”

คนแข่งฉวนผู้หนึ่งกล่าวว่า

“อย่างนั้นไม่ต้องกลัว พวกเราใช้อาวุธลับซัดจู่โจมแค่ไกล อย่าได้ปล่อยให้นางแพศยาน้อยเข้าประชิดใกล้”

โจรร้ายอีกผู้หนึ่งแซ่ฮั่น กล่าวว่า

“เมื่อล่วงรู้แผนอุบายของนาง ก็ไม่กล้าพลาดทำเสียทีนางอีก”

มาตรแม้นกล่าวเช่นนั้น คนทั้งสามจะอย่างไรไม่กล้าคิดตามโดยกระชั้นชิด ทางหนึ่งหาหรือ ทางหนึ่งติดตามเข้าหุบเขาอย่างอกทันขวัญแขวน

ถึ้นชั่วทิ่มแทงสองเข็มประสพผล ในใจทั้งแตกคั่นทั้งยินดี แต่ก็ทราบว่โจรร้ายที่หลงเหลืออีกสามคนต้องพบเห็น ขอกเพียงพวกมันระวังป้องกัน ก็ไม่เปิดโอกาสให้นางใช้เข็มพิษอีก ระหว่างที่ควบขับม้าหลบหนี พลันได้ยินขุมเสียงหนึ่งดังจากทางซ้ายมือว่า

“มาทางด้านนี้”

หลังจากจุ่มเสียง แสดงว่าเป็นชายชรา นั้น

ถึ้นจัวรีบลงจากหลังม้า ได้ยินจุ่มเสียงนั้นดังจากถ้ำศิลาแห่ง
หนึ่ง ดังนั้นจึงปราศเข้าไป ชายชรานั้นยืนอยู่ที่ปากถ้ำ ถามว่า

“เป็นอย่างไร?”

ถึ้นจัวกล่าวว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าแทบจะถูกร้ายสองคน หลบหนีมาได้”

ชายชรานั้นกล่าวว่า

“ประเสริฐ พวกเราเข้าไป”

หลังจากเข้าถ้ำ เห็นถ้ำศิลาลึกยิ่ง ถึ้นจัวติดตามอยู่ด้านหลังชาย
ชรานั้น พบว่ายิ่งเดินภายในถ้ำยิ่งคับแคบ จวบกระทั่งถ่วงลึกเข้าไปหลาย
สิบวา ถ้ำศิลาขยายกว้างออก สามารถบรรจุผู้คนได้ร้อยสองร้อยคน

ชายชรานั้นกล่าวว่า

“พวกเราเผื่ออยู่ที่ปากทางเข้าอันคับแคบ ร้ายทั้งสามก็ไม่กล้า
เข้ามา นี่เรียกว่าคนเคียวเผื่อค่าน กองทัพยากที่จะล่วงผ่าน”

ถึ้นจัวกล่าวว่าด้วยความกังวลใจว่า

“แต่พวกเราก็ก่อออกไปไม่ได้ ถ้ำศิลานี้มีทางออกอื่นอีกหรือ?”

ชายชรานั้นกล่าวว่า

“ทางออกมีอยู่ แต่ไม่ได้ทอดออกนอกภูเขา”

ถึ้นจัวหวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ ยังหวาดหวั่นไม่รู้คลาย
ถามว่า

“เล่าแป๊ะแป๊ะ ร้ายทั้งสองถูกข้าพเจ้าแทงใส่ ก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว

โหว หรือว่าตายแล้วจริงๆ ?”

ชายชรานั้นกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

“ได้เข็มพิษของเรา โหนเลยมีคนรอดชีวิตได้?”

ลี้บั้นจ้วบนมมือออก ส่งเข็มพิษคืนแก่มัน ชายชรานั้นยื่นมือหมาย
รับไว้ แค่นั้นหลมือกลับ กล่าวว่า

“วางลงกับพื้น”

ลี้บั้นจ้วปฎิบัติตาม วางเข็มพิษลง ชายชรานั้นกล่าวอีกว่า

“เจ้าถอยไปสามก้าว”

ลี้บั้นจ้วบังเกิดความประหลาดใจ แต่ยังถอยกายไปสามก้าว
ชายชรานั้นค่อยก้มกายเก็บเข็มพิษขึ้น หย่อนลงในกระบอกลูกเข็มอันหนึ่ง

ลี้บั้นจ้วเข้าใจในบัดดล ที่แท้มันมีนิสัยมากระแวง กริ่งกรงนางใช้
เข็มพิษทำร้ายมัน ได้ยินชายชรานั้นกล่าวว่า

“เราสองไม่รู้จักมักคุ้น เมื่อครูเจ้าโดนขกม้าแก่เรา ปลอຍให้เรา
หนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง”

ลี้บั้นจ้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าเห็นท่านไม่สบาย กริ่งเกรงใจร้ายทำ
ร้ายท่าน”

ชายชรานั้นส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง กล่าวเสียงกระซิบว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าตัวเรา...ตัวเรา...”

เอ๋ยถึงตอนนี้ กล้ามเนื้อใบหน้าตึงกระตุก สีหน้าเจ็บปวดครวครว
หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ โหลซึมออกมา จ้วครูให้หลัง พลัน
ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ล้มลงเกลือกกลิ้งตามพื้นดิน ร้องครวญครางออกมา

ลี้บั้นชีว์แตกตื่นจนมือไม้สั่นเป็นพัลวัน เห็นร่างของมันงอจับเป็นรูปคันเกาทัณฑ์ มือเท้าชักกระตุก ต้องกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ที่กลางหลังเจ็บปวดรุนแรงนักหรือ?”

พลงขึ้นมือออก ทูบหลังให้กับมันเบาๆ พร้อมกับวาดเส้นตามข้อพับแขนและหัวเข่าของมัน

ความเจ็บปวดของชายชรานั้นค่อยบรรเทาลง ผงกศีรษะเป็นเชิงขอบคุณ ผ่านไปชั่วน้ำเคือด ความเจ็บปวดปลาสนาการสิ้น สุดลุกขึ้นกล่าวว่า

“เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?”

ลี้บั้นชีว์กล่าวว่า

“ไม่ทราบได้”

ชายชรานั้นกล่าวว่า

“เราเป็นชาวฮั่น แซ่ฮ้วนนามสุข ถือกำเนิดจากดินแดนกังหนำ ชาวยุทธจักรขนานฉายาเป็นเจ๊กจี้จิ้นกังหนำ (ดรชนีสะท้านกังหนำ)”

ลี้บั้นชีว์ส่งเสียงคังอ้อ กล่าวว่า

“เป็นฮ้วนล่าเป๊ะแปะ (ลุงแซ่ฮ้วน)”

ฮ้วนสุขกล่าวว่า

“เจ้าไม่เคยได้ยินชื่อฉายาของเราหรือ?”

น้ำเสียงบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง หวนนึกถึงครั้งกระโน้นชื่อฉายาดรชนีสะท้านกังหนำฮ้วนสุข เลื่องระบือไปทั้งเหนือจรดใต้ของกลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง ในยุทธจักรไม่มีใครไม่รู้จัก แต่ดูจากสีหน้าลี้บั้นชีว์กลับปราศจากแววตื่นตระหนกอันใด

ลี้บั่นฉิวกล่าวว่า

“บิดามารดาข้าพเจ้าคงต้องรู้จักชื่อของท่าน ตอนที่ข้าพเจ้ามา
ยังมณฑลชินเกียง มีอายุเพียงแปดขวบ ไม่รู้ความอันใด”

ฮั่วฮุยท้อยมีสีหน้ายินดี กล่าวว่า

“นั่นก็ใช่แล้ว เจ้า...”

ไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินทางภูเขานอกถ้ำบังเกิดจุ่มเสียงหนึ่ง
ดังว่า

“คงต้องหลบซ่อนอยู่ที่นี่ ระวังเข็มพิษของนางให้ดี”

จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนสามคนเดินๆ หุคๆ บุกรุก
เข้ามา

ฮั่วฮุยรีบล้วงเข็มพิษออกมา เสียบหัวเข็มเข้ากับหัวไม้เท้า ยื่นส่ง
คือนาง กล่าวเบาๆ ว่า

“รอสักครู่ผู้คนเข้ามา ให้แทงใส่กลางหลังมัน อย่าได้รับร้อน
ทุนหัน แทงใส่ทรวงอกมัน”

ลี้บั่นฉิวครุ่นคิดขึ้น

“ปากทางเข้ากับแคบถึงเพียงนี้ ฉวยโอกาสที่มันเข้ามา แทงใส่
ทรวงอกมัน มิใช่มีโอกาสแทงถูกง่ายกว่าหรือ?”

ฮั่วฮุยเห็นนางมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย จึงกล่าว

“ความเป็นความตายกับดำรงตมสลาย ขึ้นอยู่กับวินาทีนี้ เจ้ากล้าไม่
เชื่อฟังวาจาเราหรือ?”

จุ่มเสียงแม่แผ่วเบา แต่เกรี้ยวกราดยิ่งนัก

ยามนั้นที่ปากทางเข้าปราศภูคาบขาวแวววาวเล่นหนึ่งยื่นปราศ

เข้ามา สะบัดกวัดแกว่งอย่างเร่งร้อน คຸ້ມครองใบหน้าทรวงอกไว้ ป้องกัน ศัตรูจู่โจมลอบทำร้าย จากนั้นเงาคำสาขหนึ่งก็บคลานเข้ามาช้าๆ เป็น โจรแซ่ฮั่นนั่นเอง

ลี้บั้นจิวปฏิบัติตามคำพูดของฮั่วซุย ขดตัวอยู่ด้านข้าง ไม่กล้าขยับ เคลื่อนไหว ฮั่วซุยพ่นกถ้าวเสียงเย็นชาว่า

“เจ้าอยู่ในมือเราเป็นของใคร?”

พลางยกมือกวัดแกว่งหลอกล่อคราหนึ่ง

คนแซ่ฮั่นถลันหลบเลี้ยว ขวางคาบอยู่เบื้องหน้าเพ่งตามองมัน ป้องกันมันซัดอาวุธลับออก ฮั่วซุยพ่นคิดว่า

“แทงมัน”

ลี้บั้นจิวคว้ามือทึงไม้เท้าลง หัวไม้เท้าจี้ใส่กลางหลังมัน เข้มพิน แทงใส่กลางเนื้อ คนแซ่ฮั่นรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง คล้ายถูกผึ้งต่อย ใส่คราหนึ่ง ต้องส่งเสียงร้องออกมา ร่างแข็งทื่อเสียวชีวิต

คนแซ่ฮั่นตามติดอยู่ด้านหลัง เห็นมันถูกเข็มพินเสียวชีวิต เข้าใจ ว่าเป็นฮั่วซุยซัดเข็มพินใส่ สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่ทัน หมุนตัวหนีเอาชีวิตรอด ก็ถดถอยปราด คืบคลานทั้งมือเท้าออกไป

ฮั่วซุยทอดถอนใจกล่าวว่า

“หากว่าเราไม่สูญเสียพลังฝีมือ โจรเล็กโจรน้อยเพียงห้าคน นับเป็นอย่างไรได้?”

ลี้บั้นจิวหวนนึกถึงมันฉาชาครรชนี่สะท้านกังหนำ ย่อมมีพลัง ฝีมือสูงเยี่ยม เมื่อเผชิญโจรร้ายสี่คน โฉนไม่มีหนทางอันใด ดังนั้น กล่าวว่

“ฮั่วแป๊ะแป๊ะ ท่านเจ็บไข้ได้ป่วย คังนั้นไม่อาจใช้พลังฝีมือได้
ใช่หรือไม่?”

ฮั่วซุยรีบกล่าวว่า

“มิใช่ เรา...เราเคยศึกษาศาสนาไว้ หากไม่ถึงควากับชั้นเป็นดาบ
จะไม่ใช้วิชายุทธ์ใดๆโดยง่ายคาย”

ลีบั่นจิวส่งเสียงคังอิมม์ เห็นว่ามันกล่าวไม่ตรงกับใจ เมื่อครู่
ดูญเสียพลังฝีมือซัดๆ กลับกล่าวกลบเกลื่อนอำพราง แต่มันเมื่อไม่
ยอมบอก ก็ไม่สะดวกกับการถามไถ่

ฮั่วซุยก็พบว่า คำพูดตัวเองมีพิรุณ คังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

“เราตั้งเจ้าแทงไต้กธางหลังมัน เจ้าเข้าใจสาเหตุแล้วหรือไม่
มันรู้ใจเราเข้าถ้า มุ่งความสนใจอยู่ที่ศัตรูเบื้องหน้า เจ้าไม่รู้จักวิชายุทธ์
อันใด หากถงมือทางค้ำหน้าต้องไม่ประสบผล เราถ่อถวงมันคอยระวัง
ป้องกันเรา เจ้าแทงไต้กธางหลังมัน ย่อมสำเร็จโดยง่ายคาย”

ลีบั่นจิวผงกศีรษะกล่าวว่า

“แผนการของแป๊ะแป๊ะคือยิ่ง”

ควรทราบว่ฮั่วซุยมีประสบการณ์จำของป่านไค คิดวางแผนจัด
การกับโจรเล็กโจรน้อยผู้หนึ่ง ย่อมง่ายคายยิ่ง

ฮั่วซุยถ่วงแคงหวานคากแห้งจากอกเสื้อ ขึ้นส่งให้กับลีบั่นจิว
กล่าวว่า

“รับประทานของนี้ก่อน โจรเล็กโจรน้อยทั้งสองไม่กล้าเข้ามาอีก
แต่พวกเราก็ก่อออกไปไม่ได้ รอให้เราปรึกหาวิธีการ ถ้าจัดฆ่าทั้งสองคน
หากเพียงฆ่าคนผู้หนึ่ง ที่หลงเหลือต้องหลบหนีไปส่งข่าว ออกกองกำลัง

มาถึง สร้างความคั่งมือยิ่ง”

สีบุญจิวเห็นมันคิดอ่านรอบคอบ สติปัญญาสูงส่ง จะอย่างไรตัวเอง
ไม่อาจนึกหาวิธีการที่เลอเลิศกว่ามัน ดังนั้นไม่ต้องเปลืองสมองครุ่นคิดรับ
ประทานแดงหวานคากแห้งจนอึดหน้า นั่งพิงผนังถ้ำพักผ่อน

ประมาณครึ่งชั่วยาม สีบุญจิวพลันสะดุ้งได้กลิ่นเหม็นไหม้ ต้องส่ง
เสียงโอดออกมา ฮัวฮุยร้องโพล่งว่า

“ผิดทำ โจรน้อยคิดใช้ควันรพ รีบอุดปากถ้ำไว”

สีบุญจิวเก็บก้อนหินกอบดินทรายบนพื้นขึ้นอุดปากถ้ำไว้ คีที่ปาก
ถ้ำไม่ใหญ่นัก พออุดเอาไว้ หมอกควันที่พุ่งเข้ามาก็ลดลง มีหน้าซ้ำ
ถ้ำภายในกว้างขวาง หลังจากที่หมอกควันโชยเข้ามา ก็กระจายออกทางถ้ำ
ด้านหลัง

เผชิญหน้าในลักษณะนี้เป็นเวลานาน แสงแดดที่สาดส่องเข้ามา
ทางถ้ำด้านหลังยิ่งมายิ่งเจิดจ้า คาดว่าเป็นเวลาเที่ยงตรง

ฮัวฮุยพลันร้องโอดคำหนึ่ง ล้มฟาดลงกับพื้น ตลาคทั้งร่างชัก
กระตุกอีกครั้ง แต่ขามนี้คล้ายปวดร้าวกว่าครั้งก่อน ถึงกับกรีดมือวาด
เท้า สุดที่จะควบคุมได้

สีบุญจิวเตกตื่นสนลน รีบแก้ไขไปวาดพื้นให้ถ้ำมัน ความเจ็บปวด
ของฮัวฮุยค่อยบรรเทา หอบหายใจกล่าว่า

“โหว...โหวเนี่ย ครั้งนี้เกรงว่าเราไม่ทุเลาหายดีแล้ว”

สีบุญจิวปลอบโยนว่า

“อย่าได้คาดคิดเช่นนั้น วันนี้เผชิญโจรร้าย ต้องใช้พลังสมาธิ พัก
ผ่อนสักครู่ก็หายดี”

ฮั่วซุยสั้นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่ จะอย่างไรเราใกล้ตายแล้ว ขอบอกต่อเจ้าตามความสัตย์
จุดเส้นที่กลางหลังของเราถูก...ถูกเข็มพิษซัดใส่เล่มหนึ่ง”

ลี้บุ๋นชีวอุทานดังอา กล่าวว่

“ท่านถูกเข็มพิษซัดใส่ ถูกซัดใส่เมื่อใด เป็นวันนี้หรือ?”

ฮั่วซุยตอบว่า

“มิใช่ ถูกซัดใส่มาสิบสองปีแล้ว”

ลี้บุ๋นชีวกล่าวอย่างคั่นกระหนกว่า

“เป็นเข็มพิษที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ด้วยหรือ?”

ฮั่วซุยตอบว่า

“ไม่แตกต่างแม้แต่น้อย เพียงแต่เราโคจรพลัดด้านทาน พิษร้าย
กำเริบเชื้องำลง ภายหลังยังรับประทานยาขจัด ค่อยทนทานเป็นเวลา
สิบสองปี แต่ล่วงมาถึงวันนี้ ไม่อาจทนทานอีกต่อไป โอ ในตัวมีเข็มปีศาจ
เล่มนี้ค้ำไว้ ในสิบสองปี ทุกวันต้องเจ็บปวดทรมานสองสามครั้ง
หากทราบเช่นนี้แต่แรก คราก่อนมิสู้ยาได้รับประทานยาขจัดต้องทนเจ็บ
ปวดทรมานมาสิบสองปี สุดท้ายมีประโยชน์อันใด?”

ลี้บุ๋นชีวใจสั่นสะท้าน คำพุดนี้สะกิดความสนใจของนาง เมื่อสิบปี
ก่อน หากว่านางตกตายในเงื้อมมือโจรร้ายพร้อมกับบิดามารดา ภายหลังก็
ไม่ต้องทุกข์ตรมขมขื่นแล้ว

แต่ว่าในสิบปีนี้ล้วนทุกข์ตรมขื่นขมหรือ ไม่ นางก็มีช่วงเวลาที่
สุขสันต์ โกวเนี่ยเฮาว์วัยอายุสิบเจ็ดสิบแปดปี มาครว่าเปล่าเปลี่ยวเศร้า
เสียใจ แต่ในวันเวลาที่คล้ายบุปผาแรกแย้ม ยังมีรอยยิ้มหรรษาและความ

หวานชื่นไม่น้อย

เห็นฮั่วซุยขบกรามกรอด ข่มกั้นความเจ็บปวดครวญทั่วร่าง
ถึ้นจี้วกล่อว่า

“แป๊ะแป๊ะ ท่านหาทางถอนเข็มพิษออกมา ไม่แน่ว่าจะดีกว่านี้”
ฮั่วซุยคว้า

“เหลวไหล เรื่องนี้ผู้ใดไม่ทราบได้ เราอยู่กลางภูเขาร้างเพียงลำพัง
จะให้ผู้ใดถอนเข็มให้กับเรา ผู้ที่เข้าภูเขามา ไม่มีกุศเลเจตนาแม้สักคนเดียว...”

ถึ้นจี้วบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยเต็มอกครุ่นคิดขึ้น

“เขาโฉนไม่ออกไปยังเบื้องนอก ขอรับการรักษาจากผู้คน คนๆ
เดียวพักอาศัยอยู่กลางภูเขาร้างเป็นเวลาสิบสองปี ยังมีความหมายใด?”

ดูท่าที มันยังบังเกิดความระแวงคลางแคลงค่อนาง แต่เห็นมันเจ็บ
ปวดทรมานจนน่าเวทนา ต้องกล่าวว่า

“แป๊ะแป๊ะ ให้ข้าพเจ้าทดลองดู ท่านวางใจข้าพเจ้าไม่ทำร้ายท่าน
เด็ดขาด”

ฮั่วซุยจับข้อมองนาง ขมวดคิ้วแนบแน่น ในใจบังเกิดความกิด
นานัปการ คล้ายไม่อาจตกลงใจ ถึ้นจี้วถอนเข็มพิษจากหัวไม้เท้ายื่นส่ง
ให้ กล่าวว่

“ให้ข้าพเจ้าชมดูบาดแผลที่กลางหลังท่าน หากท่านพบว่าข้าพเจ้า
มีอกคิดร้าย ก็ใช้เข็มพิษแทงใส่ข้าพเจ้าเถอะ”

ฮั่วซุยกล่าวว่า

“ตกลง”

พลาบเปลื้องเสื้อผ้าออก เผยเห็นแผ่นหลัง ถึ้นจี้วกวาดตามอง

อดดูทานเบาๆ มิได้ เห็นแผ่นหลังมันมีจุดแต้มๆ เป็นรอยค่าง ไม่ทราบมี
รีวรอยแผลอยู่เท่าใด

ฮั่วซุยกกล่าวว่า

“เราพากเพียรพยายามตอนเข็มพิษออกมา แต่ว่าตอนไม่ออก”

รอยแผลเหล่านี้ข้างกล้ายชุดช่วง กับหินปตาชแหลม บ้างกล้าย
ใช้ปตาชเลียบกวักคว้าน ลึบนิ้วชมดูรอยแผลเหล่านั้น หวนนึกถึงสิบสองปี
มานี้ มันไม่ทราบได้รับความเกี้ยวกรำมากน้อยเท่าใด ต้องบังเกิดความเวทนา
จับใจ ตามว่า

“เข็มพิษนั้นจัดใส่ตำแหน่งใด?”

ฮั่วซุยกกล่าวว่า

“มีทั้งสามเล่ม เล่มหนึ่งอยู่ที่จุดเพ็กโหว่ เล่มหนึ่งอยู่ที่จุดจีตัง
เล่มหนึ่งอยู่ที่จุดจีเอียง”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งชี้มือบ่งบอกตำแหน่งที่ถูกเข็มพิษจัดใส่
เพียงแต่เวลาผ่านเลยเป็นเวลานานบวกกับแผ่นหลังปรากฏรอยแผลเลื่อน
กลาด ไม่เห็นตำแหน่งของรูเข็มอีก

ลึบนิ้วกล่าวอย่างคั่นกระหนกว่า

“มีทั้งสามเล่มหรือ ท่านบอกว่าถูกจัดทำร้ายเพียงเล่มเดียว”

ฮั่วซุยกกระซอกเสียงว่า

“ตอนแรกเจ้าไม่ได้บอกว่าจะตอนเข็มให้กับเรา เราโยคต้องบอก
ความจริงต่อเจ้า?”

ลึบนิ้วทราบว่ามันมีจิตใจระแวงสงสัย แท้ที่จริงถูกเข็มพิษจัด
ใส่สามเล่ม เป็นเหตุให้สูญเสียชีวิตลงมือ จึงใจบอกว่าเคยสัจย์สาบานไว้ไม่

ใช้พลั้งฝีมือโดยง่ายคาบ ทั้งยังลดจำนวนของเข็มพิษที่ซัดใส่ร่างไปสองเล่ม อย่างนั้นหากว่าตัวเองคิดทำร้ายมัน จะมากจะน้อยมีข้อกริ่งกรงอยู่บ้าง

นางไม่ชมชอบจิตใจ ที่น้อยถมากระแวงของมัน แต่หวนนึกถึงช่วยคนช่วยเหลือถึงที่สุด ชายชราผู้นี้ก็เป็นที่น่าเวทนา ขามกะทันหันไม่สนใจมากความ ใช้ความคิดว่าจะถอนเข็มพิษที่จมลึกไปในก้ามเนื้อของมันออกมาอย่างไร

ฮั่วซุกกล่าวถามว่า

“เจ้าเห็นซัดตาแล้วกระมัง?”

ลีบั่นจิวกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เห็นรูเข็ม ท่านเห็นสมควรถอนออกมาอย่างไร?”

ฮั่วซุกกล่าวว่า

“ต้องใช้อาวุธมีคมคว้านก้ามเนื้อออก ค่อยมองเห็นได้ เข็มพิษจมลึกเข้าไปหลายนิ้ว หากที่จะหาพบได้”

เอ๋ยถึงตอนนี้ ชุ่มเสียงสั่นสะท้านขึ้นมา ลีบั่นจิวส่งเสียงดังอิมมกกล่าวว่า

“น่าเสียดายข้าพเจ้าไม่ได้พกพามีดคัตตัว”

ฮั่วซุกกล่าวว่า

“เราก็ไม่มีมีดคาบ”

พลันฝีมือไปยังคาบยาวที่ตกหล่นอยู่บนพื้นเล่มนั้น กล่าวว่

“ใช้คาบเล่มนี้เถอะ”

คาบยาวนั้นสะท้อนประกายเขียวชะเยือก มีความคมกล้ายิ่ง ทั้งขวางอยู่ข้างกายโจรแซ่ฮั่นนั้น ขามนี้คนล้มตายคาบคงอยู่ ยังชวนให้ผู้พบ

เห็นบังเกิดความประหลาดใจ

สีนุ่นจึงเห็นว่าต้องใช้ดาบยาวเช่นนี้กวักคว้านกลางหลังมัน ต้องบังเกิดความลึงเล ฮั่วซุยคาดเดาความในใจของนางออก น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง กล่าวว่า

“สีโกวเนี่ย ขอเพียงเจ้าช่วยเหลือเราดอนเข็มพิษเราจะมอบเงินทองของมีค่าแก่เจ้า เราไม่หลอกหลวงเจ้าเป็นเงินทองของมีค่าจริงๆ”

สีนุ่นจึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการเงินทองของมีค่า และไม่ต้องการให้ท่านขอบคุณ ขอเพียงท่านทุเลาจากความเจ็บปวดก็ใช้ได้แล้ว”

ฮั่วซุยกล่าวว่า

“ตกลง เจ้ารับลงมือเดอะ”

สีนุ่นจึงเดินไปเก็บดาบยาวขึ้น ใช้ดาบกรีดเสื้อผ้าของโจรแช่ขี้ฉี่นั้น จัดทำเป็นเศษผ้าสีกว่าขึ้น เพื่อเตรียมห้ามโลหิตพันบาดแผลปากกล่าวว่า

“แป๊ะแป๊ะ ข้าพเจ้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ ท่านอดทนไว้”

พลางขบกรามกรอด จ่อปลายดาบไปยังตำแหน่งข้างจุดเพ็กโหว่ท่างปรมะเมฆหลายท่อน กรีดวูบตราหนึ่ง

คมดาบพองลมลึกไปในเลือดเนื้อ โลหิตก็ฉีดพุ่ง ฮั่วซุยกลับไม่แค้นเสียงกรวดูครางแผ่แต่น้อย กล่าวว่า

“พบแล้วหรือไม่?”

สิบสองปีมานี้ มันล้ากลืนฝืนทนความเจ็บปวดจนเกษริน ยามนี้

ถูกอาวูรมีคนกรีดฝ่า กลับไม่นำพาแต่อย่างไร

ลี้บั้นชีว์ตอนเป็นปีกผมลงจากศีรษะ ขึ้นไปในปากแผล ก็กระทบ
ถูกเข็มเล็กตะเย็บเล่มหนึ่ง ครึ่งติดกับกระดูก นางยื่นนิ้วสองนิ้วไปในปาก
แผล คีบจับปลายเข็ม ดอนคิงโดยแรง แค้นิ้วมือสั้นไหล ตอนเข็มพิษไม่ออก
จวบกระทั่งถึงครั้งที่สี่ ค่อยตอนเข็มพิษออกมา

ฮั่วซุยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เจ็บปวดจนสิ้นสติไป ลี้บั้นชีว์กรุ่นกิดขึ้น

“เขาสิ้นสติไป จะได้ไม่ต้องเจ็บปวดครวร้า”

นางใช้คาบขวานเลือดเนื้อ ตอนเข็มพิษอีกสองเล่มออกมา ใช้เศษ
ผ้าพันปากแผลให้กับมัน

ชั่วครู่ให้หลัง ฮั่วซุยค่อยฟื้นคืนสติมา พอลืมตาขึ้น ก็เห็นเบื้องหน้า
จืดวางด้วยเข็มพิษสีดำสามเล่ม ต้องกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“เข็มนีศาจ เข็มโศคชั่ว พวกเจ้าอยู่ในร่างเราสิบสองปี วันนี้นับ
ว่าออกมาแล้ว”

จากนั้นกล่าวกับลี้บั้นชีว์ว่า

“ลี้โกาเนี่ย เจ้าช่วยชีวิตเรา เถ้าฮูไม่มีของใดตอบแทน ขอท่าน
เข็มพิษสามเล่มนี้แก่เจ้า เข็มพิษนี้แม่ฝังอยู่ในร่างเราสิบสองปี พิษร้ายยัง
คงอยู่”

ลี้บั้นชีว์สั่นศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการ”

ฮั่วซุยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เจ้าเห็นอานุภาพของเข็มพิษกับตา เมื่อฉีดยาเข็มกับมือ ไม่ว่าผู้ใด
ล้วนเกรงกลัวคือเจ้าอยู่สามส่วน”

ถึ้นชีวกกล่าวเบาๆ ว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ผู้อื่นเกรงกลัว”

ในใจนางกรุ่นคิดขึ้น

“เราขอเพียงให้ผู้อื่นชมชอบเรา เข้มพินนี้ไม่อาจกระทำได้”

เข้มพินพอดนอนออกมา ฮั่วฮุยแม้เสียโลหิตจำนวนมาก ร่างกาย

อ่อนล้า แด่อารมณ์ปลดปล่อยไปร่า จิตใจแจ่มใสยิ่ง หลับตาพักผ่อนหนึ่งชั่วยาม

ในห้วงนิทราพลันได้ยินผู้คนร่ำร้องแผดคำ ปลุกให้มันตื่นขึ้น ได้ยินใจ

แช่ช่วงนั้นอยู่ที่เบื้องนอก กล่าววาจาหยาบช้าพรูสวาทตลอดเวลา แสดงว่า

มันไม่กล้าบุกเข้ามา แต่คิดกระตุ้นให้ศัตรูออกไป

ฮั่วฮุยยิ่งรับฟังยิ่งเดือดดาล หูดลุกขึ้นกล่าวว่า

“เข้มพินภายในกายเราถูกถอนออกมาแล้วครรรชนีสะท้านกังหนำ

ยังเกรงกลัวใจเรเล็กใจรน้อยสองคนหรือ?”

แต่พอโคจรพลัด กลับไม่อาจเกร็งกำลังขึ้น ต้องทอดถอนใจกล่าว

ว่า

“เข้มพินคางงออยู่ในร่างเรานานเกินไป ดูท่าภายในสาบสี่เดือน

ไม่อาจฟื้นฟูพลังฝีมือได้”

ที่ข้างหูได้ยินจรัสสนั่นคำทอ “สุนัขเฒ่า” ไม่ขาดปาก ต้องกระซอก

เสียงว่า

“หรือเราต้องปล่อยให้เจ้าคำทอไปหลายเดือน ค่อยลงมือฆ่าเจ้า?”

จากนั้นกรุ่นคิดขึ้น

“หากพวกมันไม่กล้าเข้าด้า ปลอ่ยให้ยี้ดเขื่อค่อไป ในที่สุด

ต้องกลับไประคมกำลังหนุนมา เกรงว่าข้าแ่แล้ว นี่จะทำอย่างไรดี?”

นึกถึงตอนนี้ พลันนึกใจคิด ถล่าวว่า

“ลี้โกวเนี่ย เราสอนวิทย์อายุหกเก้าเข้าแซงหนึ่ง เจ้าออกไปจัดการกับโจรเล็กโจรน้อยทั้งสอง”

ลี้บู๊นชีวกถล่าวถามว่า

“ต้องใช้เวลานานเท่าใด ค่อยเรียนรู้ได้ เกรงว่าไม่รวดเร็วกระมัง?”

ฮั่วซุกถล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“หากถ่ายทอวิชาธรรมนี้เคียวจีตักจุด หรือเพลงดาบเพลงหมัด อย่างน้อยต้องครึ่งปีค่อยประสพผล ขานนี้ต้องใช้วิธีเรียนลัด ได้แต่ฝึกปรืออาวุธนอกสารบบที่เห็นผลโดยเร็ว สามารถประสพชัยในท่าสองท่า เพียงแค่นี้ถลาคิดานี้จะเสาะหาอาวุธนอกสารบบจากที่ใด?”

พอเงยหน้าขึ้น ต้องถล่าวด้วยความชินคิดว่า

“นี่แล้ว ไปปลดน้ำค้ำทางค้ำนั้นลงมาสองใบ ใช้เถาวัลย์ผูกเชื่อมไว้ พวกเราจะฝึกปรือลี้วแซ่หุ่ย (ก้อนดาวคก)”

ลี้บู๊นชีวเห็นตำแหน่งที่ปรากฏแสงเคลศาศลอลงมา งอกเงยด้วยน้ำค้ำที่แห้งผากเป็นเวลานานสิบกว่าใบ ไม่ทราบปลุกไว้ตั้งแต่ปีใด ดังนั้นใช้คาบคักออกมาพร้อมกับเส้นเถาวัลย์สองใบ ฮั่วซุกถล่าวอีกว่า

“ประเสริฐ เจ้าใช้คาบเจาะรูบนน้ำค้ำ บรรจุน้ำเข้าไว้ ค่อยใช้เถาวัลย์ผูกไว้”

ลี้บู๊นชีวปฏิบัติตาม บรรจุน้ำไว้ในน้ำค้ำทั้งสองใบ แต่ละใบมีน้ำหนักเจ็ดแปดชั่ง มีลักษณะเป็นก้อนดาวคกคู่หนึ่ง

ฮั่วซุกถือไว้ในมือ ถล่าวว่า

“เราจะถ่ายทอคกระบวรท่าแซ่งว๊อแจซุย (ดาวเคียนประชันแสง)

แก้เจ้าก่อน”

พลงยกก้อนลาวตกที่จัดทำจากน้ำเต้าทั้งคู่ขึ้น ร่ายรำท่วงทำออกมาอย่างเข้มข้ม

กระบวนทำลาวเดือนประชันแสงนี้ ก่อนข้างซ้ายหวนไล่จุดเชิงเต็ก ซึ่งอยู่ระหว่างทรวงอกท้องน้อยของศัตรู ก่อนข้างขวาปล่อยออก ก่อนร้งกลับภายหลัง วกอ้อมหวนไล่จุดเต้งไต้ที่กลางหลังของศัตรู มาตรฐานมีเพียงกระบวนท่าเดียว แต่แฝงหลักการใช้พลังข้อมือและสายตา บังคับก่อนจำแนกจุด ทั้งต้องเฝ้าดูศัตรูหลบซ้ายแลี่ยงขวา หยิบยื่นสภาวะดีได้ออก ดังนั้นลีลันชีว์รำเรียนเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ค่อยใช้ออกโดยไม่ผิดพลาด

นางขกมือปาดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก กล่าวด้วยความเสียใจว่า
“ข้าพเจ้าโง่จริงๆ กลับรำเรียนเป็นเวลานาน”

ฮั่วซุยกกล่าวว่า

“เจ้าโง่โง่บแม่แต่น้อย กล่าวได้ว่าชาญฉลาดยิ่งจำอย่าได้ดูแล
กระบวนท่าลาวเดือนประชันแสงนี้ มาตรฐานเป็นวิชานอกสารบบ แต่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง เปี่ยมไปด้วยอานุภาพ ผู้คนทั่วไปรำเรียนอยู่แปดวันสิบวัน ก็ไม่แน่ว่ามีความสำเร็จเช่นเจ้า หากใช้จัดการกับมือดีในยุทธจักร เพียงกระบวนท่าเดียวใช้การไม่ได้ แต่คิดเล่นใจรเล็กใจรน้อยสองคน กลับเหลือเฟือเกินพอ เจ้าพักผ่อนสักครู่ ก็ออกไปฆ่าพวกมันเถอะ”

ลีลันชีว์ใจหาขวาบ กล่าวว่

“เพียงกระบวนท่าเดียวก็พอแล้ว”

ฮั่วซุยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“มาตรว่าเราเพียงถ่ายถอดแก่เจ้าหนึ่งกระบวนท่าเจ้าถือว่าเป็นศิษย์ของเรา ศิษย์ของครรรชนีสะท้านกังหนำจัดการกับโจรเล็กโจรน้อยสองคน ยังต้องใช้สองกระบวนท่า เจ้าไม่กลัวเสื่อมเสียเกียรติภูมิของซือแป๋หรือ?”

ลีบั่นฉิวรับคำว่า

“ถูกแล้ว”

ฮั่วซุยกกล่าวอีกว่า

“เจ้าไม่คิดกราบเราเป็นอาจารย์หรือ?”

ลีบั่นฉิวไม่คิดกราบซือแป๋อันใด ดังนั้นถึงถามไม่ตอบคำ เห็นมันมีสีหน้าผิดหวัง สุดท้ายยิ่งกล้ายเศร้าเสียใจ ดังนั้นไม่อาจหักใจได้ ถูกเข้าไขกศิรณะ เรียกหาว่า

“ซือแป๋”

ฮั่วซุยทั้งปลาบปลื้มยินดี ทั้งลำบากใจ กล่าวอย่างหคพู่ว่า

“คิดไม่ถึงเราหลังจากรอดพ้นจากความตาย ยังสามารถรับศิษย์ที่ฉลาดเฉลียวเช่นนี้คนหนึ่ง”

ลีบั่นฉิวยิ้มอย่างเศร้าสร้อย กรุ่นคิดขึ้น

“ในโลกนี้นอกจากโก๋ยเอี้ยเอี้ยแล้ว เราไม่มีญาติอาวุโสอื่นอีก ร่ำเรียนวิทยายุทธหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่มีซือแป๋เพิ่มอีกท่านหนึ่ง เท่ากับเพิ่มบุคคลที่ให้ความสนใจเราอีกคนหนึ่ง”

ฮั่วซุยกล่าวว่า

“ฟ้าโกธมีดคำแล้ว เจ้าใช้ก้อนดาวตกเบิกทางดาโดมออกไป เมื่อถึงที่โล่งกว้าง ค่อยจัดการกับโจรทั้งสอง”

ลีบั่นฉิวหวาดกลัวอยู่บ้าง ฮั่วซุยกระซอกเสียงว่า

“เจ้าเมื่อไม่เชื่อมั่นคำพดลฝีมือของเรา ไยต้องการเราเป็นอาจารย์
ครั้งกระโน้น มั่งปึกซังฮัง (สองผู้กล้าสกเกี้ยน) ถ้วนจบชีวิตได้กระบวนท่า
ควาเคื่อนประชันแสงนี้ ไจรน้อยทั้งสองนี้เปรียบกับสองผู้กล้า
สกเกี้ยน นับเป็นอย่างไรได้”

ถึ้นชีวโหนเถยทราบว่สองผู้กล้าสกเกี้ยนมีพดลฝีมืออย่างไร
เห็นฮั่วซุขมีโทสะ ได้แค่คักใจชนฮั่วก๊อฮินที่ปัดปากถ้ำออก มือขวาถือ
ก้อนดาวตกที่จัดทำจากน้ำเต้าถุ่นั้น มือซ้ายเก็บเข็มพิษจั้นจากพื้น
เล่มหนึ่ง ควาคว่า

“ไจรร้ายที่สมควรคาช เข็มพิษมาแล้ว”

ไจรแข่งกับแข่งช้วนทั้งสองเฝ้าอยู่ทีปากถ้ำ พอหึงคำ “เข็มพิษ
มาแล้ว” ถ้วนแตกคั้นจนขวัญหนีคี่ฝ่อ รีบถอยร่นออกไป ไจรแข่ง
ความจริงกรุ่นคึกว่า หากนางคึกใช้เข็มพิษต้องไม่ร้องเคื่อนถ่วงหน้า
เมื่อควาคว่าเช่นนี้ แสดงว่ไม่คึกซัดเข็มพิษออก แคเห็นพวกพ้องทั้งสาม
ถ้วนจบชีวิตได้เข็มพิษ มันโหนเถยกล้าชะล่าใจได้

ถึ้นชีวคึกคามออกไปช้าๆ ความประหวั่นพรั่นพรึงในใจ หา
ค้อยกว่าไจรร้ายทั้งสองไม่ คนทั้งสามพกพาจิตใจที่คั้นระทึก ผ่านเส้นทาง
จึงกว้างเพื่องสับกว่วามา

ไจรแข่งช้วนเหต็ยหน้ามอง ถึ้นชีวกก็ควัดมือซ้ายทำท่า ไจรแข่ง
ช้วนขามแตกคั้นถนถาน ฝึเท้าช้วนเซเสื่อหลัก ถัมหงายคี่ลังกาไป
ทอดหนึ่ง ไจรแข่งยังเข้าใจว่มันถูกเข็มพิษซัดไต้ เร่งฝึเท้าโดมออกจาก
ถ้ำ จากนั้นไจรแข่งช้วนก็คึกคามออกจากถ้ำ ทั้งสองกววงคาบคู้มครองกาย
คนผู้หนึ่งกล่าวว่

“ยังคงจัดการกับเอี้ยเท่านั้นในที่นี้”

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

“มีผิด เมื่อนางซัดเข็มพิษออก จะให้เห็นชัดตากว่าเดิม”

ยามนั้นอาทิตย์สนทยาประดับอยู่บนภูเขา แสงสีทองพอสีส่องต้องใบหน้าคนแข่งแข่งแซ่ซ่วน ทั้งสองค่องเบี่ยงศีรษะเล็กน้อย ไม่ให้แสงแดดส่องเข้ามัยนาคา พลังได้ขึ้นภายในถ้ำบังเกิดชุมเสียงเจือยแจ้วทว่าว่า

“เข็มพิษมาแล้ว”

ทั้งสองรีบถลันหลบไปด้านข้าง เห็นภายในถ้ำปรากฏน้ำเค็มสองลูกลอยหวัดออกมา จากนั้นลีบุนชีวกระโดดปราดออกมา ทั้งสองคอนแรกใจหายวับ รอนเห็นว่ามีอนางถือผลน้ำเค็มที่แห่งรังสองลูก อดหัวร่อมิได้ แต่ในเสียงหัวร่อยังแฝงความหวาดหวั่นอยู่บ้าง

ลีบุนชีวใจเต้นตุบตาม นางเพียงรำเรียนวิทยายุทธทำหนึ่ง ไม่ทราบกระบวนทำนี้ใช้ได้ผลหรือไม่ มาตราเมื่อเยาว์วัยเคยเล่าเรียนวิชาฝีมือกับบิดามารดามบ้าง แต่หลังจากที่บุพการีเสียชีวิต ก็ละทิ้งไป ลืมเลือนจนหมดสิ้นแต่แรก นางบังเกิดความหวาดกลัวต่อโจรที่คู่ร้ายทั้งสองนี้ หากสามารถขู่ขวัญพวกมันเคล็ดหนึ่งโดยที่ไม่ต้องลงมือก็ประเสริฐสุด ดังนั้นทว่าว่า

“พวกท่านหากไม่หลบหนี ซื่อแป๊ะเราควรรณีสะท้านกังหนำจะออกมาแล้ว ท่านผู้เฒ่าใช้เข็มพิษฆ่าคนดังราวกับหยิบส้มจากถัง พวกท่านกล้าคอแถมท่านผู้เฒ่า นับว่าบังอาจนัก”

โจรทั้งสองล้วนเป็นชนชั้นธรรมดา ฉายาควรรณีสะท้านกังหนำกลับคล้ายเคยได้ยินมา แต่หามีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน ดังนั้นไม่ได้จดจำ

ใส่ใจ สบตากันวูบหนึ่ง กรุ่นคิดขึ้น

“ยังคงคร่ำครวญเอ๋ยเท่านั้นไปส่งมอบค่อทักตัวเอ๋ยกับคั้งยี่เอ๋ย
แต่เนิ่นๆ ถือเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง ยังสนใจสะท้านกังหนำ
สะเทือนกังปึก (ดินแดนคอนเหนือของแม่น้ำแยงซีเกียง) อันใด?”

พลได้คิด ส่งเสียงควาคโดยพร้อมเพรียง แยกย้ายเป็นซ้ายขวา
ถาโถมเข้ามา

ลีบั่นจิวใจหายวาบ กรุ่นคิดขึ้น

“พวกมันทั้งสองบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียง กระบวนท่าควาคเดือน
ประชันแสงจะใช้ออกอย่างไร?”

นี่เป็นเพราะชั่วสุขสอนให้นางใช้กระบวนท่าจัดใส่จุดเส้นอย่างไร
กลับลืมเลือนสอนนางรับมือศัตรูกราเคียวสองคนอย่างไร ควรทราบว่า
ยามประกระบวนท่าร้อยเปลี่ยนพันแปลง ภายในหนึ่งถึงสองชั่วยาม
สามารถแนะนำสั่งสอนได้เท่าใด

ลีบั่นจิวมือไม้ปั่นป่วน กระโดดหลบไปทางขวาสามเจี๊ยะ ใจ
แช่ช้วนยืนอยู่ทางขวา ชิงวี่งเข้าใกล้ ลีบั่นจิวไม่สนใจมากความ สะบัด
กวัดแกว่งน้ำเต้าทั้งสองลูกออก

ยามร้อนร่วมสถาน นางใช้กระบวนท่าควาคเดือนประชันแสงถูกต้อง
เพียงครึ่งหนึ่ง ก่อนข้างซ้ายกลับหวดถูกจุดเชิงเก็กที่ทรวงอกมัน แต่ก่อน
ข้างขวาปะทะกับคาบยาวของมัน น้ำเต้าถูกคมคาบกริชาติ ทราเฮลือ
ปลิวกระเจาออก

ใจแช่ช้วนวิ่งปราดมาถึง คิดไม่ถึงในน้ำเต้าปรากฏทราเฮลือ
ปลิวไปรยออกมา เม็ดทรายสิบกว่าเม็ดร่อนไหลเข้าตา รีบยกมือขึ้นขยี้ตา

เป็นพัลวัน

สีนุ่นจั่วกระแทกออกอีกก้อนหนึ่ง แต่ก้อนข้างขวาแตกชำรุด ขาดสภาพะหับยืมพลัง เพียงหวดถูกกลางหลังมัน ไม่ได้กระแทกถูกจุด เชื้อให้ แต่ก้อนหินที่หนักเจ็ดแปดซังพอกระแทกถูกร่าง ไจรแซ่ซ่งไม่อาจ ทรงถ่ายมัน ต้องถลาไปเบื้องหน้า ไม่ทันลืมหินดำขึ้น ก็โอบใส่หัวไหล่ของ สีนุ่นจั่ว

สีนุ่นจั่วร้องโอยคำหนึ่ง รีบยกมือซ้ายผลักไส ยามรีบร้อนลืมหินเลื่อน ว่าในมือยังถือเข็มพิษเล่มหนึ่ง การผลักไสครั้งนี้ กลับจ้วงแทงเข็มพิษใส่ ทรวงอกท้องน้อยมัน สองแขนของไจรแซ่ซ่งตึงวูบ เสียชีวิตในบัดดล ไจรร้ายผู้นี้แม้เสียชีวิต สองแขนยังโอบรัดกระชับแน่น สีนุ่นจั่ว คั่นร่นโคนแรง ไม่อาจคั่นหลุดได้ อ้าวสุยพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

“เอ๋ยเท้าโง่ขงตา ยามฝึกปรือถูกต้องตามหลักเกณฑ์ เวลาใช้ออกอย่า แอ้งยิ่ง”

พลาญอกเท้าเตะใส่จุด บัวยลื้อของไจรแซ่ซ่งเท้าหนึ่ง จากศพนั่น ก็ผ่อนคลายสองแขนล้มไปยังด้านหลัง

สีนุ่นจั่วไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่น พอเหลียวมองไจร แซ่ซ้วน เห็นมันนอนแข็งทื่อกับพื้น สองตาเบิกโพลง ไม่ขยับเคลื่อนไหว กลับถูกนางใช้น้ำเต้าที่บรรจุเม็ดยากระแทกถูกจุดสำคัญเสียชีวิต

สีนุ่นจั่วเพียงวันเดียวมาคนคิดค่อกันห้าคน มาตราว่าเป็นการล้าง แก่นให้กับบิดามารดา ทั้งค่อต้านศัตรูเข้มแข็ง ในใจบังเกิดความไม่สบายใจ เหมือนมองดูซากศพทั้งสองซาก อคร่ำให้ออกมามีได้

อ้าวสุยยิ้มพลาญกล่าวว่า

“โดนร้องไห้ ซื่อแป๊ะถ่ายทอดกระบวนการทำดาวเดือนประชันแสงนี้
แก่เจ้า ใช้ประเสริฐเลิศหรือไม่?”

ลี้บั้นชีว สะอึกสะอื้นพลาถกแล้วว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าฆ่าคนอื่นอีกแล้ว”

ฮั่วซุยถกแล้วว่า

“ฆ่าใจรเล็กใจรน้อยไม่ก็คน นับเป็นอย่างไรได้ หลังจากที่เราฟื้นฟู
พลังฝีมือ จะถ่ายทอดวิทยายุทธทั้งหมดแก่เจ้า รอให้เสร็จเรื่องทางที่นี้
พวกเรากลับแผ่นดินตงจ้วน สองอาจารย์กับศิษย์พิชิตไปทั่วทั้งแผ่นดิน
มีผู้ใดต้านคิด มามามา ไปพักผ่อนในห้องของเรา คิมน้ำชาสักสองถ้วย”

มันชักนำลี้บั้นชีวไปยังหลังพุ่มไม้ซ้ายมือ เดินทางเป็นระยะทางลี้
เศษ ผ่านต้นฮั่วสีขาวแถวหนึ่ง มาถึงหน้ากระท่อมหลังหนึ่ง

ลี้บั้นชีวติดตามมันเข้ากระท่อม เห็นภายในห้องแม่คกแต่งอย่าง
คร่ำวๆ แต่ยังสะอาดหมดจด กลางห้องรับแขกแขวนคู่ขลุ่ยเสียง (คำกลอนคู่)
ที่จัดทำจากแผ่นไม้ชุดหนึ่ง แผ่นไม้แต่ละแผ่นสลักอักษรแถวหนึ่ง แถว
แรกเป็นคำ “คบหาจนผมขาวยังกำกระบี่” แถวหลังเป็นคำ “มีอำนาจราช
ศักดิ์รังแต่เขี้ยวหับ”

นับแต่นางมายังมณฑลจินเกียง ไม่เคยเห็นคู่ขลุ่ยเสียงมาก่อน และไม่
เคยมีคนสอนหนังสือแก่นาง ยังคิดว่าหนังสือเหล่านี้ ไม่ลึกล้ำนัก นางเมื่อ
เขวี้ยงแว้วแว้วเรียนกับมารดา แต่ไม่เข้าใจความหมายโดยถ่องแท้ต้องฟังพ่่ว่า

“คบหาจนผมขาวยังกำกระบี่...”

ฮั่วซุยถกถามว่า

“เจ้าเคยเรียนคำกลอนประ โยคนี่มาหรือ?”

ถีนันชีวกตอบว่า

“ไม่เคย ข้อความสองประโยคนี้หมายความว่าอย่างไร?”

ธิดายุบเปรื่องปราศทั้งนุ่นและนุ คังนุ่นกล่าวว่า

“นี่เป็นบทกลอนของเฮ้งยู่ย ประโยคแรกหมายความว่าหากเจ้ามีสหาย
ผู้รู้ใจคนหนึ่ง คบหากับมันชั่วชีวิต ผมแพ้ของทั้งสองล้วนหงอกขาว แต่เจ้ายัง
คงอย่าได้ไว้วางใจมัน มันยังจะลอบทำร้ายเจ้า เมื่อมันเค้นถึงเบื้องหน้า
เจ้า เจ้ายังคงกำกระบี่ไว้ประเสริฐกว่า เหมือนบทกลอนนี้เป็นคำ “น้ำใจปั่นป่วน
ตั้งคลื่นระลอก” สำหรับคำ “มีอำนาจราชศักดิ์รังแต่เย้ยหยัน” หมายความว่า
สหายของเจ้าประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน มีตำแหน่งสูงส่ง หากเจ้า
มุ่งหวังให้มันสนับสนุนเจ้า ช่วยเหลือเจ้า รังแต่แยกกับการหัวร่อเย้ยหยันจาก
มันเท่านั้น”

ถีนันชีวนับแต่พบหน้านั้น เห็นมันแผ่ระแวงระวังตัวเอง จวบกระทั่ง
นางดอนเจิมพิฆ ภายในกายให้กับมัน มันค่อยเชื่อว่านางไม่มีเจตนาร้าย
เมื่อเห็นตู่ยเถียงถุนี้ คาดว่าในชีวิตมันเคยถูกผู้อื่นทำร้าย มีหน้าซ้ำคนผู้นี้
เกรงว่ายังเป็นสหายผู้รู้ใจของมัน จึงเคียดแค้นถึงเพียงนี้ และระแวงถึง
เพียงนี้

ชามันนางไม่สะดวกกับการถามมากความ จัดแจงคั้นน้ำรงราทั้ง
สองคั้นน้ำหาร้อนกรุ่นคนละสองถ้วยค่อยตักคักอีกใจ ถีนันชีวกกล่าวว่า

“ซือแป๋ ข้าพเจ้าต้องกลับไปแล้ว”

ธิดายุบง้วนวบ ถีนันชีวกกล่าวว่

“เจ้าคิดไปแล้ว เจ้าไม่รำเรียนวิชาอุทธากับเรา?”

ถีนันชีวกกล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าเมื่อคืนไม่ได้กลับไปตลอดทั้งคืน โก๋เยี้ยเยี้ยคงต้อง
คิดถึงข้าพเจ้า รอให้ข้าพเจ้าบอกต่อเขา ค่อยมาร่ำเรียนวิชาอุทธากับท่าน”

ฮั่วซุยพลับบันดาลโทสะ ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงกำ ร้องดังว่า

“หากเจ้าบอกต่อมัน ก็อย่าได้มาพบเราอีกตลอดกาล”

ลี๋นจิวสะคุ้งเอือกใหญ่ กล่าวเบาๆ ว่า

“ไม่อาจบอกต่อโก๋เยี้ยเยี้ยหรือ ท่าน...ท่านผู้เคารพเอ็นดูข้าพเจ้ายิ่ง”

ฮั่วซุยร่ำร้องว่า

“ไม่อาจบอกต่อผู้ใดทั้งสิ้น เจ้ารับสัตย์สาบานเรื่องในวันนี้ห้ามไม่
ให้บอกต่อผู้ใด ไม่เช่นนั้นเราไม่อนุญาตเจ้าออกจากภูเขานี้...”

มันขามร้อนรุ่มขุ่นแค้น กระทบกระเทือนถึงปากแผลที่กลางหลัง
ส่งเสียงร้องคำหนึ่งสิ้นสติไป

ลี๋นจิวรีบประคองมันขึ้น ใช้น้ำพรมหน้าผากมัน จั๋วครูให้หัด
ฮั่วซุยค่อยฟื้นคืนสติมาอย่างเชื่องช้า กล่าวอย่างสงสยใจว่า

“เจ้ายังไม่จากไป?”

ลี๋นจิวกลับถามว่า

“ปากแผลที่กลางหลังท่านเจ็บปวดนักหรือ?”

ฮั่วซุยกล่าวว่า

“ดีขึ้นบ้างแล้ว เจ้าบอกว่าคิดกลับไป โฉนยังไมไป?”

ลี๋นจิวทวนคิดในใจ

“โก๋เยี้ยเยี้ยอย่างมากเพียงเป็นห่วงเรา แต่ชื่อแม่เพียงกว้านเลือด
เนื้อรับบาดเจ็บ หากเราไม่ร้องอยู่ดูแล ไม่แน่ว่าจะเสียชีวิตไป”

พอได้คิดกล่าวว่

“ชื่อแป้งยังไม่ทุเลาหายดี ข้าพเจ้าจะร้งอยู่ปรนนิบัติท่านสักหลายวัน”

ฮั่วซุยบินก็ยัง คำนึงนั้นทั้งสองข้างแรมในกระท่อม ลีบุนจิวเสาะหาหญ้าแห้ง จัดทำเป็นที่นอนในห้องรับแขก ขามหลับฝันสะดุ้งตื่นขึ้นมาหลายครั้ง หากมิใช่ฝันว่าถูกโจรร้ายจับตัวไว้ ก็ฝันเห็นปีศาจร้ายที่ไซกเลือกมาทวงชีวิตตัวเอง

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา ฮั่วซุยพักผ่อนกินหนึ่งมีสมาธิแจ่มใสขึ้นอีกโข หลังอาหารเช้า ฮั่วซุยก็ถ่ายทอดวิชายุทธ์แก่นาง โดยเริ่มจากการปรับพื้นฐานกำลังภายใน กล่าวว่

“เจ้าเคียบไคแล้ว เริ่มฝึกปรือขอวิชายุทธ์ในขามนี้ ความจริงสาขไปบ้าง แต่หนึ่งนั้นศิษย์เราฉลาดเฉลียว สองเราผู้เป็นซือแป๋มิใช่ชนชั้นธรรมดา อาจารย์สูงส่งรับศิษย์เลิศล้ำ ยังก้าวอันไค ห้าปีให้หลังจะให้เจ้าพิชิตไปทั่วยุทธจักรโดยไร้ผู้ต่อต้าน”

ลีบุนจิวฝึกฝีมือเจ็ดแปดวัน มีระดับความรวดเร็วยิ่ง ปากแผลที่กลางหลังฮั่วซุยก็ทุเลาที่ละน้อย นางถอยกราบลาซือแป๋ ขี่ม้าขาวกลับไป ฮั่วซุยก็ไม่ได้บับบังคับให้นางสาบานอีก

แต่หลังจากที่นางกลับไป ไม่ได้บ่งบอกค่อโก๋ยเอี้ยเอี้ย เพียงบอกว่าหลงทางกลางทะเลทราย ยิ่งไปอีกห่างไกล คือที่พบกับคาราวานอูฐกองหนึ่ง จึงไม่อดน้ำตายอยู่กลางทะเลทราย

นับแต่นั้นทุกสิบวันครั้งเดือน ลีบุนจิวจะมาพักอาศัยอยู่กับฮั่วซุยหลายวัน นางกริ่งเกรงเผชิญกับโจรร้ายอีก เมื่อตอนออกมา มักสวมใส่เสื้อผ้าของบุรุษชาวคาซัค

หลายวันนี้ฮั่วฮุยตั้งอกตั้งใจถ่ายทอดวิทยายุทธแก่นางสีนุ่นชีวไม่
คิดคำนึงถึงเรื่องอื่น เพียงตั้งใจฝึกปรือวิชาบู๊ นับว่าอาจารย์สูงส่งรับศิษย์
เลิศล้ำ มีความรุดหน้าอย่างรวดเร็วจริงๆ”

ผ่านพ้นไปสองปี ฮั่วฮุยมักชมเชยว่า

“ด้วยความสำเร็จของเจ้าวันนี้ นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือในยุทธ-
จักร หากกลับเข้าแผ่นดินคงจ้วน ขอเพียงลงมือ จะสร้างชื่อเสียงเลื่องใน
บัดดล”

สีนุ่นชีวไม่มีความคิดกลับแผ่นดินคงจ้วน สร้างชื่อเสียงเลื่องอันใด
ในยุทธจักร แต่หากคิดล้างแค้นให้กับบิดามารดา เพื่อป้องกันการคุกคาม
ทำร้ายเมื่อเผชิญกับเหล่าโจรอีก มิอาจไม่ฝึกปรือวิทยายุทธให้ดี ส่วน
ลึกในจิตใจของนาง ยังมีความคิดอีกประการหนึ่ง

“หลังจากสำเร็จวิทยายุทธสำเร็จ เราสามารถช่วงชิงงูไฟวกลับมา”

แต่ความคิดเช่นนี้ ไม่กล้าครุ่นคิดมากความ ทุกครั้งที่นึกถึง ใบ
หน้าจะกลับกลายเป็นแดงฉาน มาตรฐานางไม่กล้าครุ่นคิดมากความ
แต่ความคิดนี้กลับฝังรกรากอยู่กันบึงหัวใจ

ดังนั้นช่วงเวลาที่น่าางอยู่ร่วมกับชายชราแซ่โก๋ยั้งมายิ่งลด
น้อย วันเวลาที่อยู่ในบ้านของซือแป๋ยั้งมายิ่งมาก ชายชราแซ่โก๋ยั้งถามได้
นางครั้งสองครั้ง นางไม่ยอมบ่งบอก ท่านทราบว่ามีนิสัยคือร้อนตั้งแต่
เล็ก หอคัดสินใจแน่วแน่ จะไม่ผันแปรเปลี่ยนแปลง ดังนั้นไม่ซักถามอีก

วันนี้สีนุ่นชีวขี่ม้าขาว ออกจากบ้านซือแป๋เดินทางกลับบ้าน เดินถึง
กลางทาง พลันเห็นบนท้องฟ้าปรากฏเมฆหนาทึบปกคลุม คินฟ้าอากาศ
กลางทะเล บอกว่าเปลี่ยนแปลงก็เปลี่ยนแปลง เห็นลมเหนือยิ่งกระโชก

ยิ่งรุนแรง อุท่าจะเกิดลมหิมะครั้งใหญ่

นางกระตุ่มม้าเร่งรุดเดินทาง เห็นคนเลี้ยงสัตว์ค้อนฝูงแพะแกะ
รีบร้อนกลับบ้าน นกกาบนท้องฟ้าไม่พบเห็นแม้สักตัวเดียว ขณะจะใกล้
ถึงบ้านของชายชราเชโก้อ พัดันได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากุกกับ ม้าตัวหนึ่งควบ
เข้ามาอย่างเร่งร้อน

สีนุ่นจืดชืดประหลาดใจ กรุ่นคิดขึ้น

“ลมหิมะใกล้มาถึง โฉนยังมีคนออกจากบ้าน?”

ม้าตัวนั้นพอควบเข้าใกล้ เห็นคนบนหลังม้าคลุมเสื้อขนแกะที่ย้อม
เป็นสีแดงฉานผืนหนึ่ง แสดงว่าเป็นสตรีชาวคาสซิก

สายตาของสีนุ่นจืดในยามนี้ แตกต่างกับเมื่อสองปีก่อน มองแต่
ไกลเห็นสตรีนางนี้รูปกายอ่อนแอ แอ่นไ้ใบหน้างามงด กลับเป็นอามาน

สีนุ่นจืดไม่ต้องการเผชิญหน้ากับนางโดยตรง หันหัวม้ามาถึงด้าน
ใต้ของเนินเขาเล็กๆ ลูกหนึ่ง หุคม้าอยู่ที่หลังคันไม้ กลับเห็นอามานควบ
เข้ามาทางเนินเขา ทอบรรลุดึงข้างเนิน ก็เป่าปากเป็นสัญญาณ เนินพุ่ม
ไม้บนเนินเขากลับบังเกิดเสียงเป่าปากขานรับคราหนึ่ง

อามานพลิกตัวลงจากหลังม้า ปราบกฏบุรุษผู้หนึ่งวิ่งตรงเข้าหานาง
ทั้งสองสวมกอดกัน ส่งเสียงหัวเราะด้วยความเบิกบาน บุรุษนั้นกล่าวว่า

“ใกล้เกิดลมหิมะแล้ว ท่านโฉนยังออกมา?” /

ฟังจากจุ่มเสียง กลับเป็นจูโฟ่ว

อามานกล่าวอย่างขมขื่นว่า

“เด็กโง่เขลา ท่านทราบว่าจะเกิดลมหิมะ โฉนยังกล้ารอคอยข้าพเจ้า
ในที่นี้?”

ซูโฟว์กล่าวว่

“พวกเราทั้งสองพบกันที่นี่ทุกวัน ยังสำคัญกว่ารับประทานอาหาร ต่อให้เกิดพายุคาบกระบี่ ข้าพเจ้ายังจะรอท่านอยู่ที่นี่”

หนุ่มสาวทั้งสองนั่งเคียงคู่บนเนินน้อย พรำพรอดบอกรักกัน ลี้นิ้วชีวถูกันด้วยต้นไม้หลายคั่น ถึงกับเคลิบเคลิ้มจนซึมเซา

ทั้งสองบัดเดียวสนทนาด้วยเสียงอันดัง นางได้ยืนอย่างชัดเจนบัดเดียวเปลี่ยนเป็นกระฉิบกระฉาบ ไม่ได้ยืนแม้สักคำเดียว ภายหลังไม่ทราบเอ่ยถึงเรื่องนำหัวร่ออันใด ทากันหัวร่อดังๆ ออกมา

แต่คือให้เป็นคำสนทนาด้วยเสียงอันดังลี้นิ้วชีวกี้ไม่ได้ยินได้ฟังนาง ไม่ได้แอบฟังทั้งสองพรำพรอด เบื้องหน้าสายคานางคล้ายเห็นเด็กชายผู้หนึ่งกับเด็กหญิงนางหนึ่ง นั่งเคียงคู่กันเช่นนี้พากันนั่งอยู่บนพื้นหญ้า

เด็กชายคือซูโฟว์ เด็กหญิงเป็นนางเอง ทั้งสองเล่านิทานให้อีกฝ่ายหนึ่งฟัง ที่แท้เล่านิทานอันใด นางลืมเลือนไปแต่แรก แต่สภาพเมื่อสิบปีก่อนกลับสดขึ้นที่เบื่องหน้าอย่างชัดเจน...

หิมะที่กล้ำขุ่นห่านปลิวไปรยลงมา คกลงบนน้ำทั้งสามค้วและคกลงบนร่างคนทั้งสาม ซูโฟว์กับอามานหัวร่อต่อกระฉิกกัน ล้วนไม่สนใจ ลี้นิ้วชีวกี้ไม่รู้สีกค้ว เกล็ดหิมะสุ่มอยู่บนผมแผ้วของทั้งสาม ผมแผ้วของทั้งสามล้วนขาวโพลนแล้ว

หลายสิบปีให้หลัง เมื่อผมแผ้วของทั้งสามล้วนขาวโพลนจริงๆ ซูโฟว์กับอามานไช่ยังหัวร่อต่อกระฉิกเช่นนี้ และลี้นิ้วชีวไช่ยังเคียวคาบอ้างว้างเช่นนี้หรือไม่ นางยังจดจำผู้อื่นได้ แต่ในใจผู้อื่นปราศจากเงาร่างของนางแต่แรกแล้ว

ทันใด บนกิ่งไม้บังเกิดเสียงกรียวกราวอย่างเร่ร่อน ชูไฟ่ฟัวกับ
อามานพากันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

“ลูกเห็บน้ำแข็งตกแล้ว”

ทั้งสองพากันพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ลี้นขึ้นชั่วพริบตาได้ขึ้นเสียงร้อง
ของทั้งสอง ค่อยรู้สึกร้าว ปรางค์ลูกเห็บน้ำแข็งขนาดเท่านี้วมีตกลงบน
ศีรษะ ใบหน้าและมือแขน บังเกิดอาการปวดแปลบ รีบแก้พรมขนสัตว์จาก
ได้อานม้า ห่อหุ้มอยู่บนศีรษะ ค่อยควบจับม้ากลับบ้าน

ขณะจะบรรลุดังหน้าบ้าน เห็นบนเสาระเบียงผูกม้าไว้สองตัวม้า
ตัวหนึ่งเป็นอามานจับขี่ ลี้นขึ้นชั่วพริบตาต้องรับลูกกรุ่นกลัดขึ้น

“พวกเขามายังบ้านของเราทำอะไร?”

ยามนั้นลูกเห็บน้ำแข็งยิ่งตกยิ่งรุนแรง นางจูงม้าขาวเข้าทางประตู
หลัง ได้ขึ้นชุ่มเสียงกังวานแจ่มใสของชูไฟ่ฟัวดังว่า

“เล่าเป๊ะแปะ ลูกเห็บน้ำแข็งตกหนักปานนี้ พวกเราได้แต่ขอหัก
อาศัยอยู่ระยะหนึ่ง”

จากนั้นชายชราแซ่โก๋ยกกล่าวว่า

“ปกคิกระทั้งเจ็ด ยังเชิญพวกเจ้ามาไม่ได้ ย่อมยินดีต้อนรับ เราจะ
ไปชงชาป้านหนึ่ง”

นับตั้งแต่เหล่าผู้ให้ยมหาอู่อ่านักกุ่มกันภัยจั้นอู่เปี้ยเก็ก ทำการ
ปล้นฆ่าตามทุ่งหญ้าแถบนี้ ชาวคาซัคบังเกิดความเกลียดแค้นชิงชังต่อชาว
ฮั่นถึงขีดสุด มาตรการชายชราแซ่โก๋ขังพักอาศัยอยู่ที่ท้องถิ่นนี้เป็นเวลา
นาน ชาวคาซัคไม่ถึงกับขับท่านออกจากเขตแดน แต่ทั้งหมดยกทำตัวเหิน
ห่างจากท่าน หากมิใช่มีงานเฉลิมฉลอง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ซื้อสุราจาก

ท่าน และหากมิใช่สัตว์เลื้อยคืบไปรดปวยหน้ารักษา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่
เจริญท่านไปเยียวยา ภาระใจของชูไฟว์กับอามานก็อพยพโยกย้ายไกลออกไป หากมิใช่หลบหลนหิณะ เกรงว่าค่อให้ผ่านไปอีกสิบปี ก็ไม่แน่ว่าจะมาถึง
บ้านของท่าน

ชายชราแซ่โก๋ยเดินเข้าครัว กลับเห็นลี้บั้นจิวอยู่ภายในโถงหน้าต่าง
สดไส กรุณกิดจนซึมเซา ต้องอุทานดังอา กล่าววว่า

“เจ้ากลับมา...”

ลี้บั้นจิวกระโดดปราดเข้ามา ยืนมือปิดปากของท่าน กระซิบที่ข้าง
หูท่านว่า

“อย่าให้พวกเขาทราบว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

ชายชราแซ่โก๋ยประหลาดใจยิ่ง แต่ยังผงกศีรษะรับ จากนั้นจัดหาสุร
นมเนยและชาออกไปรับแขก ลี้บั้นจิวนั่งอยู่ข้างเคา ได้ยินเสียงหัวร่อ
ของชูไฟว์กับอามานดังแว่วจากห้องรับแขก ในใจนางบังกิดความพลุ่ง
พล่านสุดระงับ กรุณกิดขึ้น

“เราจะไปพบเขา กล่าวกับเขาสักหลายคำ”

แต่แล้วทวนนึกถึงคำคำทอและแค้นของบิดาชูไฟว์ สิบปีมานี้เสียง
แค้นดังอยู่ในประสาทความรู้สึกรู้สึกของนางโดยไม่ขาดคอน

ชายชราแซ่โก๋ยกลับมาที่ห้องครัว ยืนส่งชาร้อนที่ผสมนมแพะ
ชามหนึ่งให้ ดวงคาทอแหวเมตตาคารุณย์ ทั้งสองอยู่ร่วมกันมาสิบปี
สนิทสนมราวเอี้ยเอี้ยกับหลานสาวร่วมสายเลือดจริงๆ เผื่ออาหารห่วงใย
กันและกัน แต่กับบึงหัวใจของอีกฝ่ายหนึ่งกรุณกิดอันใดไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจ

ทั้งสองจะอย่างไรไม่ได้เกี่ยวพันทางสายเลือด ไม่มีความรู้สึกผูกพันทางจิตใจที่มีมาแต่กำเนิด

ลีนั้นจึงพลันกล่าวเบาๆ ว่า

“ข้าพเจ้าไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว หากแค่ปลอมเป็นบุรุษชาวคาซัคมาหลบลมหิมะที่บ้านของท่าน ขอท่านอย่าได้กล่าวเปิดโปง”

ไม่รอให้ชายชราแซ่โก๋ยตอบคำ ก็ออกทางประตูหลังไปจูงม้าขาว ผ่าลมหิมะเกลื่อนฟ้า เดินทางไปไกลถึงเศษค่อยขึ้นบนหลังม้าอ้อมเป็นวงควบข้ามมาทางประตูหน้า

ท่ามกลางลมพายุพัดกระหน่ำ รู้สึกว่าเมฆดำบนท้องฟ้ากล้ำขกดทับลงถึงเหนือศีรษะ นางอยู่ที่มณฑลชินเกียงสิบสองปี ไม่เคยเห็นท้องฟ้าเปลี่ยนสีถึงเพียงนี้มาก่อน อดประหวั่นพรั่นใจมิได้ รีบกระดุนม้าถึงหน้าประตูยกมือเคาะประตูบ้าน กล่าวเป็นภาษาคาซัคว่า

“ขอรบกวนสักครา”

ชายชราแซ่โก๋ยเปิดประตูออกมา ร้องถามเป็นภาษาคาซัคว่า

“เฮียดี (น้องชาย) มีเรื่องใด?”

ลีนั้นจึงกล่าวว่า

“ลมหิมะครั้งนี้รุนแรงยิ่ง ท่านผู้เฒ่า ข้าพเจ้าขอหลบพักผ่อนในที่นี้สักครา”

ชายชราแซ่โก๋ยตอบว่า

“ยินดีต้อนรับ คนออกเดินทางไหนเลขพักบ้านติดตัว ตอนนี้ มีสหายสองท่านหลบลมหิมะอยู่ก่อนแล้ว เฮียดีเชิญเข้า”

พลางชักนำลีนั้นจูงเข้าบ้าน ปากถามว่า

“เสียดี้คิดไปที่ใด?”

ถึบ้นจิวตอบว่า

“ข้าพเจ้ากิดขึ้นสู่วงล้อมหินดำ จากที่นี่ต้องเดินทางเป็นระยะทางเท่าใด?”

ในใจกรุ่นกิดขึ้น

“โก๋ยเอี้ยเอี้ยเสแสสร้างได้แนบเนียนยิ่ง ไม่เผยพิรุณแม้แต่น้อย”

ราชขราแะโก๋ยแสสร้างเป็นคั่นเค้นสงสัย กล่าวว่

“กิดขึ้นสู่วงล้อมหินดำ อากาศเลวร้ายถึงเพียงนี้ วันนี้ไม่ว่าอย่างไร ไม่อาจไปถึงได้ มิฐักังอยู่ที่นี่คั่นหนึ่ง วันพรุ่งนี้ค่อยออกเดินทาง ไม่เช่นนั้นเกิดหลงทาง ไม่อาจล้อเล่นได้”

ถึบ้นจิวกล่าวว่า

“อย่างนั้นรบกวนแล้ว”

นางเดินเข้าห้องรับแขก สลักเกสัดหิมะบนร่างกายออก เห็นชูไฟว่กับอาฆานนั่งผิงไฟอยู่ข้างกองไฟ ชูไฟว่ยืมพลางกล่าวว่า

“เสียดี้ พวกเราก็กิดมาหลบลมหิมะ ขอเชิญเข้ามาผิงไฟด้วยกัน”

ถึบ้นจิวรับคำว่

“คกลง ขอบพระคุณ”

พลางเดินเข้าไปทรุดนั่งอยู่ข้างกายมัน อาฆานก็ทักทายอย่างยืมแย้ม ชูไฟว่กับนางไม่ได้พบกันแปดเก้าปี ถึบ้นจิวกดับกลายจากโกวเนี้ยน้อยเป็นครุณแรกรุ่น ทั้งยังสวมใส่เสื้อผ้าชุดบุรุษ ชูไฟว่ไหนเลยจคจำออกได้

ราชขราแะโก๋ยส่งอาหารมา ถึบ้นจิวทางหนึ่งรับประทานทางหนึ่ง

สอบถามข้อเท็จจริงสาม พร้อมกับแนะนำตัวเองว่าชื่ออาชือทอเป็นคนเลี้ยง
สัตว์ชาวคาซัคที่อยู่ห่างไปสองร้อยกว่าลี้

ซูโม่แว่เดินไปที่ริมหน้าต่างมองดูท้องฟ้า ซึ่งความจริงเพียงฟัง
จากเสียงลมที่สั่นกลอนผนังบ้าน ไม่ต้องมองดูท้องฟ้า ก็ทราบว่าจะออกไป
ไม่ได้ อามานกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

“ท่านเห็นว่าบ้านจะถูกลมพายุพัดกระหน่ำล้มลงหรือไม่?”

ซูโม่กล่าวว่

“ข้าพเจ้ากลับเป็นห่วงว่า หิมะครั้งนี้รุนแรงเกินไป หลังจากบ้าน
ทานรับไม่ได้ รอสักครู่ข้าพเจ้าจะเป็นขึ้นบนหลังคา ขุดแซะหิมะสักครา”

อามานกล่าวว่

“ระวังลมพายุหอบพัดท่านร่วงหล่นลงมา”

ซูโม่ยิ้มพลางกล่าวว่

“หิมะบนพื้นสูงหนาถึงเพียงนี้ ต่อให้พลัดตกลงมาก็ไม่ตาย”

มือที่ถือถ้วยชาของลี้บั้นชีว์สั่นระริกเล็กน้อย ในใจบังเกิดความคิด
สับสน ไม่ทราบครุ่นคิดอะไรดี เพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็กนั่งอยู่ข้างกายแล้ว
เขาจดจ่ำนางไม่ออกจริงๆ หรือจดจำออกแต่แสร้งเป็นไม่รู้จัก เขาสัมเลือน
นางแล้ว หรือว่าในใจไม่ได้สัมเลือน เพียงแต่ไม่ต้องการให้อามานล่วงรู้?

ท้องฟ้ามีเมฆดำลงทีละน้อย ลี้บั้นชีว์นั่งอยู่ห่างกว่าเดิม ซูโม่กับ
อามานกุมมือกันและกัน กระซิบกระซาบภาษารัก ที่ผู้ชนฟังดูไร้ความ
หมาย แต่เมื่อเข้าหูของคนรัก กลับวาบหวนคัมค้ำสุดเปรียบปาน แสงไฟ
บัคเคียวสลัวบัคเคียวสว่าง ส่องส่องโอบหน้าของทั้งสอง

ลี้บั้นชีว์กลับนั่งอยู่รอบวงของกองไฟ

ทันใด ลีบันจวได้ยินเสียงเกือกม้าเหยียบย่ำลงบนพื้นหิมะ
ม้าตัวหนึ่งมุ่งหน้ามายังบ้านหลังนี้ หิมะบนทุ่งหญ้าสุ่มแน่น
หนา ม้าโดยสารถอนเท้าด้วยความลำบาก กินแรง ไม่อาจวิ่ง
เร็วได้

ม้าโดยสารโกส้เข้ามาทุกขณะ แม้แต่ชายชราแซ่โก่ยก็ได้ขึ้น พิมพ์
ว่า

“เป็นคนหลบหลุมหิมะอีกผู้หนึ่ง”

ชูไฟว่กับอามานอาจบางที่ไม่ได้ขึ้น หรือได้ขึ้นก็ไม่แยแสสนใจ
ทั้งสองเกาะกุมมือกันและกัน คลอเคลียพุ่มาพรอดกัน

ชั่วครู่ให้หลัง ม้าตัวนั้นมาถึงหน้าประตู จากนั้นคบบประตูดังโครม
คราม เสียงคบบประตูหยาบคายยิ่ง ไม่คล้ายเป็นมารยาทขอพักอาศัย

ชายชราแซ่โก่ยขมวดคิ้ว เดินไปเปิดประตูเห็นหน้าประตูยืนไว้
ด้วยชายฉกรรจ์สูงใหญ่สวมเสื้อนวมหนังแกะ ไว้เคราครีมน้อยข้างแก้ม
ที่หว่างเฒะสะพานกระบี่เล่มหนึ่ง ปากร้องดังๆ ว่า

“ที่เบื้องนอกลมหิมะรุนแรง ม้าไม่อาจเดินทางต่อได้

มันกล่าวภาษาคาซัคที่ไม่ชัดเจน พร้อมกับกวาดลาวาวับสำรวจ
มองทุกคนภายในห้อง.

ชายชราแซ่โก่ยกล่าวว่า

“เชิญเข้ามาดื่มสุราสักสามเถาะ”

กล่าวพลางยกสุราสามหนึ่งยื่นส่งให้ คนผู้นั้นดื่มรวดเร็วหมดสิ้น
ทรุดนั่งลงที่ข้างกองไฟ เปลื้องเสื้อชั้นนอกออก เห็นบนสายรัดเอวของมัน
แยกย้ายเสียบกระบี่สั้นแววับข้างละเล่ม ด้านกระบี่ของกระบี่สั้นทั้งสอง

เล่ม หนึ่งเป็นสีเงิน หนึ่งเป็นสีทอง

สีนั้นชั่วพอบพบเห็นกระบี่สีนี้ต้องใจสั่นสะท้าน ถ้าออกซ้ายถูก
ของใดถูกไว้ สมอมีนงดาพร่าพราย ร่าพิงในใจ

“นี่เป็นกระบี่คู่ของมารดา”

เมื่อตอนที่สครีชาเนี่ยกระบี่สีเงินทองเชิงกั้วตั้งเสียชีวิต สีนั้นชั่ว
แม้อย่างเขาวัววัย แต่จดจำกระบี่สีนี้ได้อย่างแม่นยำ รับประกันว่าไม่
ผิดพลาด

นางรำเลื่องมองไปยังชายฉกรรจ์นั้น จดจำออกว่าคนผู้นี้เป็นหนึ่งใน
ในสามหัวหน้าที่บงการทุกคนออกไล่ล่ามาบิดามารดาของนาง เวลาผ่านไป
สิบสองปี รูปโฉมเรียวร่างของนางล้วนกลับกลาย แต่ชายฉกรรจ์อายุสาม
สิบเศษผู้หนึ่ง มีอายุมากขึ้นอีกสิบสองปี กลับไม่เปลี่ยนแปลงเท่าใด

นางกริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามจดจำตัวเองออก ไม่กล้ามองดูมันมาก
ความ กรุ่นคิดขึ้น

“หากมิใช่ลมหิมะครั้งนี้ เราก็ไม่พบเห็นซูไฟว์ และไม่พบเห็นโจร
ร้ายนี้”

ชายชราแซ่โก๋ยถามว่า

“นายท่านมาจากที่ใด คิดไปยังสถานที่อันไกลโพ้นกระบี่?”

คนผู้นั้นส่งเสียงดังอิมม์ รินสุราด้วยตัวเองขามหนึ่งคืบลงไป
ขามนี้ข้างกองไฟนั่งล้อมวงด้วยผู้คนห้าคน ซูไฟว์ไม่อาจซุบซิบ
กับอามานอีกต่อไป จับจ้องมองชายชราแซ่โก๋ยชั่วขณะพลันกล่าวว่า

“เล่าเป๊ะแปะ ข้าพเจ้าคิดสอบถามคนผู้หนึ่งจากท่าน”

ชายชราแซ่โก๋ยถามว่า

“เป็นผู้ใด?”

ซูไฟว์กล่าวว่

“นั่นเป็นเพื่อนเล่นกับข้าพเจ้าเมื่อวัยเด็ก เป็นโกวเนี่ยน้อยชาวฮั่น
นางหนึ่ง...”

เอ๋ยถึงตอนนี้ ลี้นจิวใจเต้นระทึกขึ้น เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง
ไม่กล้ามองดูเขา ได้ยินซูไฟว์กล่าวว่

“นางเรียกว่าอาจิว ภายหลังแยกจากกันแปดเก้าปีไม่ได้พบพาน
นางอีก นางอยู่ร่วมกับกงกงชาวฮั่นท่านหนึ่ง คาดว่าคงเป็นท่านแล้ว”

ราชชราแซ่โก๋ยส่งเสียงกระแอมหลายครา คิดสังเกตปฏิกิริยาจาก
ใบหน้าลี้นจิว แต่ลี้นจิวเบือนหน้าไป ไม่ทราบตอบว่าอะไร ได้
แต่ส่งเสียงคังอิมม้อยู่หลายครา

ซูไฟว์กล่าวว่

“นางร้องเพลงได้ไพเราะยิ่ง มีคนบอกว่ นางยังร้องได้ไพเราะ
กว่านกกระดิ่งฟ้าอีก แต่หลายปีมานี้ข้าพเจ้าไม่ได้ยินเสียงเพลงของ
นาง นางยังพักอยู่กับท่านในที่นี้หรือ?”

ราชชราแซ่โก๋ยกระอักกระอ่วนยิ่ง กล่าวว่

“ไม่ นาง...นางไม่อยู่แล้ว...”

ลี้นจิวสอคกำขึ้น

“โกวเนี่ยน้อยชาวฮั่นที่ท่านเอ๋ยถึง ข้าพเจ้ากลับรู้จัก นางเสียนชีวิค
ตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว”

ซูไฟว์ใจหายวาทตามโพลงว่

“นางเสียนชีวิคแล้ว เสียนชีวิคอย่างไร?”

ชายชราแซ่โก๋ยมองคูลีบันชีวเวบหนึ่ง กล่าวว่
“เป็นไม่สบาย....ไม่สบาย....”

ซูโฬ่วขอบตาเปือกชุ่มเล็กน้อช กล่าวว่

“ข้าพเจ้าเมื่อวัยเด็ก ออกไปเลี้ยงแพะแกะกับนางด้วยกัน นางร้อง
เพลงให้ข้าพเจ้าฟัง ทั้งยังเล่านิทานมากหลาย ไม่พบกันหลายปี คิดไม่ถึง
นาง....นางกลับตายแล้ว”

ชายชราแซ่โก๋ยทอดถอนใจกล่าวว่

“เด็กที่น่าเวทนานัก”

ซูโฬ่มองคูเปลวไฟ เหม่อมองชั่วขณะ จึงกล่าวอีกว่

“นางบอกว่าบิดามารดานางล้วนถูกคนร้ายทำร้ายถึงแก่ชีวิต
ระหกระเหินมาถึงที่นี่....”

อามานกล่าวว่

“โกวเนี้ยนี้คงามยิ่งกระมัง?”

—ซูโฬ่วกกล่าวว่

“ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุยังเยาว์ จดจำไม่ได้แล้ว เพียงจำไ้ว่ นางร้อง
เพลงได้ไพเราะยิ่ง เล่านิทานไ้ น่าฟังยิ่ง...”

ชายฉกรรจ์ที่เสียบกระบี่สั้นอยู่ข้างเหวพลันกล่าวว่

“เจ้าเอ๋ยถึงโกวเนี้ยน้อชนางหนึ่ง บิดามารดานางถูกทำร้าย นางมา
ยังที่นี่เพียงลำพัง?”

ซูโฬ่วตอบว่

“ถูกแล้ว ท่านรู้จักนางด้วยหรือ?”

ชายฉกรรจ์นั้นไม่ตอบคำ ถามว่

“นางขี่ม้าขาวตัวหนึ่ง ไรหรือไม?”

ซูโม่ตอบว่า

“มีผิด ท่านคงพบเห็นนางแล้ว?”

ชายฉกรรจ์นั้นพลันสะดุ้งขึ้น คาดคั้นถามชายชราแซ่โก๋ยว่า

“นางเสียชีวิตในที่นี้?”

ชายชราแซ่โก๋ยรับคำอย่างคลุมเครือคำหนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้น
กล่าวว่า

“ข้าวของที่นางทิ้งไว้เล่า ท่านเก็บรักษาไว้กระมัง?”

ชายชราแซ่โก๋ยมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“นี่เกี่ยวข้องกับท่าน?”

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

“เรามีของสำคัญสิ่งหนึ่ง ถูกโกวเนี่ยนน้อยนั้นขโมยมา เราเที่ยว
ตามหานางแต่ไม่พบ มิคาดนางกลับตายแล้ว...”

ซูโม่พลันสะดุ้งขึ้น ร้องดังๆ ว่า

“ท่านอย่าได้กล่าวเหลวไหล อาชีวะไหนขโมยสิ่งของท่าน?”

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

“เจ้าทราบอันใด?”

ซูโม่กล่าวว่า

“อาชีวะอยู่กับข้าพเจ้าตั้งแต่เล็ก นางเป็นโกวเนี่ยนที่ประเสริฐเลิศยิ่ง
ต้องไม่หยิบฉวยสิ่งของท่าน”

ชายฉกรรจ์นั้นแบะปากอย่างเหยียดคหยาม กล่าวว่า

“แต่นางพานขโมยสิ่งของของเรา”

ซูโม่เลื่อนมือและค้ำคานของคานยาวที่หว่างเอว คว้าว่า

“ท่านเรียกว่าอะไร ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านไม่ใช่ชาวคาสึก
ไม่แน่ว่าเป็นโจรชาวฮันขบวนนั้น”

ชายฉกรรจ์นั้นเดินถึงข้างประตู เปิดประตุมองออกไป ประตูพอ
เปิดออก ลมแรงหอบหนึ่งก็ม้วนพัดพาเอาเกล็ดหิมะเข้ามา เห็นบน
ทุ่งกว้างปรากฏลมหิมะเกลื่อนฟ้า คนและม้าไม่สามารถเดินทางได้
คั้งนั้นมันกรุ่นคิดขึ้น

“ที่เบื้องนอกไม่มีคนมาอีก คนในห้องหนึ่งเป็นสตรี หนึ่งเป็นชาย
ชรา หนึ่งเป็นชายหนุ่มรูปกายผ่ายผอม ถ้วนจัดการได้โดยง่ายดาย มีแค่
ชายหนุ่มหยาบกร้านผู้นี้ต้องเปลืองมือเปลืองเท้าอยู่บ้าง”

นึกถึงตอนนี้ กล่าวโดยไม่นำพาว่า

“เป็นชาวฮันแล้วจะเป็นไร เราแซ่คังนามคังไ้ฉาชากระบี่งูเห่าล้อม
เขี้ยว เจ้าเคยได้ยินมาหรือไม่?”

ซูโม่ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ในยุทธจักรของชาวฮัน ต้นศีรษะกล่าวว่า

“เราไม่เคยได้ยินมา ท่านเป็นโจรชาวฮันหรือ?”

คั้งคังไ้กล่าวว่า

“เราเป็นเป่าเปือ มีอาชีพขับไล่โจรร้าย โหนดเลขเป็นโจรได้?”

ซูโม่ฟังว่ามันมิใช่โจร สีหน้าค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า

“มิใช่โจรชาวฮันก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าทราบว่ามีคนคืออยู่
มากหลาย แต่บิดาข้าพเจ้าท่านไม่เชื่อ หลังจากนั้นท่านอย่าได้บอกว่าอาชิว
หยิบฉวยสิ่งของท่านไป”

คั้งคังไ้แค้นหัวร่อกล่าวว่า

“โกวเนี่ยนน้อยนางนี้ตายไปแล้ว เจ้ายังคิดถึงนางทำอะไร?”

ซูโหม่กล่าวว่

“นางขามมีชีวิตรอดอยู่เป็นสหายข้าพเจ้า ตายแล้วยังเป็นสหายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อนุญาตผู้อื่นกล่าววาจาให้ร้ายต่อนาง”

คังคักไ้ไม่มีกะใจทู่มเถียงกับเขา หันไปกล่าวถามราชชราแซ่โก๋ยว่า

“สิ่งของของโกวเนี่ยนน้อยนั้นเล่า?”

สับันชีวได้ยื่นซูโหม่แก้ต่างให้กับตัวเอง สร้างความพรั่งพล่านใจ
ยิ่ง ร่ำร้องในใจ

“เขาไม่ได้ลืมนั่นเรา เขายังคงดีต่อเรา”

ได้ยื่นคังคักไ้ซักถามถึงสิ่งของที่ตัวเองทิ้งไว้ อดประหลาดใจ
มิได้ ครุ่นคิดขึ้น

“เราไม่ได้หยิบฉวยสิ่งของใดของมัน มันก็ควรตามอันใด?”

ได้ยื่นราชชราแซ่โก๋ยถามว่า

“นายท่านทำสิ่งของใดสูญหาย ที่แล้วมาโกวเนี่ยนน้อยนั้นมีนิสัย
สัจย์ซื่อ เราไว้วางใจนาง นางต้องไม่หยิบฉวยสิ่งของผู้อื่นเด็ดขาด”

คังคักไ้ขบคิดแล้วกล่าว

“นั่นเป็นภาพวาดใบหนึ่ง สำหรับกับผู้ที่นธรรมดาได้ไปก็ไม่มี
ประโยชน์ แต่เนื่องด้วยเป็น....เป็นบิดาว่าไว้ เราต้องทวงถามภาพวาดใบ
นั้นกลับมา โกวเนี่ยนน้อยนั้นเมื่ออยู่ที่นี้ ท่านใช่เคยพบเห็นภาพวาดใบนี้
หรือไม่?”

ราชชราแซ่โก๋ยกล่าวว่า

“เป็นภาพวาดเขียนไร วาดเป็นรูปทิวทัศน์หรือบุคคล?”

คังคักไต้กล่าวว่

“เป็น....เป็นบุคคลกระมัง?”

ซูโหม่แก่นหัวร่อกล่าวว่

“เป็นภาพวาดเขียนไรยังไม่ทราบ ยังปริศนารึผู้อื่นขโมยของท่านไป”

คังคักไต้บันดาลโทสะ ชักกระบี่จากหว่างเอวออกมาควาว่า

“โจรน้อย เจ้าคงรำคาญในการมีชีวิตสืบไป คัวเอี้ยฆ่าคนผู้หนึ่งยังไม่จดจำใส่ใจ”

ซูโหม่ก็ชักดาบสั้นจากหว่างเอวออกมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“คิดฆ่าชาวคาซัคผู้หนึ่ง เกรงว่าไม่ง่ายดายนัก”

อามานรีบกล่าวว่

“ซูโหม่ อย่าได้โต้แย้งกับมัน”

ซูโหม่เชื่อฟังวาจาอามาน สอดดาบคืนฝักช้าๆ

คังคักไต้เพียงกิดครอบครองลายแทงวังเซววงกตไบนั้น พวกมันจมอยู่กลางทะเลทราย เหยียบอ้าทุ่งหญ้าทะเลทรายหลายพันลิ เพราะเพื่อเสาะหาถ้ำนั้นชั่ว ยามนี้ค่อยทราบข่าวระแคะระคาย มาตรฐานมันมีนิสัยป่าเถื่อนดุร้าย แต่ก็ล่วงรู้เหตุผลที่ว่า ไม่สะกดกั้นเรื่องเล็กน้อย จะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ ดังนั้นถึงตาใส่ซูโหม่คราวหนึ่งหันไปกล่าวกับชายชราแซ่โก้วว่

“ภาพวาดไบนั้นกล่าวได้ว่าเป็นลายแทงผืนหนึ่ง วาดรูปภูเขามรรพคกลางทะเลทราย”

ชายชราแซ่โก๋ยสะท้านขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า

“ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไรว่า ลายแทงผืนนี้คกอยู่ในเงื้อมมือ
โกวเนี่ยนน้อยนั้น?”

คังคักไ้กล่าวว่า

“เรื่องนี้เป็นความจริง หากท่านค้นหาลายแทงผืนนี้มามอบต่อ
เรา เราจะสมนาคุณอย่างงาม”

กล่าวพลางล้วงจวนป้อ (เงินตรารูปลิ้ม) เงินสองอันจากอกเสื้อ
วางลงบนโต๊ะ ได้แสงไฟสาดส่อง สะท้อนประกายแวววับ

ชายชราแซ่โก๋ยขบคิดชั่วขณะ ค่อยส่ายหน้าช้าๆ กล่าวว่า

“เราไม่เคยพบเห็นมาก่อน”

คังคักไ้กล่าวว่า

“เราต้องการดูข่าวของที่โกวเนี่ยนนั้นคกทอดทิ้งไว้”

ชายชราแซ่โก๋ย กล่าวว่า

“เรื่องนี้....”

คังคักไ้คว้ามือซ้ายขึ้น ชักกระบี่สั้นด้านเงินออกมา ปักจิกลงบน
โต๊ะไม้ กล่าวว่า

“เรื่องนี้เรื่องนั้นอันใด เราจะเข้าไปชมดูเอง”

พลางจุดเทียนไขที่จัดทำจากไขน้ำมันแพะเล่มหนึ่งขึ้น ผลักประตู
เข้าห้องไป

ที่นั่นเหยียบอย่างเข้าไปก่อน เป็นห้องนอนของชายชราแซ่โก๋ย
ดูจากการตกแต่งไม่คล้ำคล้าย ดังนั้นเพียงพลิกหีบห่อคราหนึ่ง ก็เข้าสู่ห้อง
นอนของถันจิว พบเห็นเสื้อผ้าของถันจิวผลัดเปลี่ยนทิ้งไว้ จึงกล่าว

“นางเคิบโคแล้วค่อยเสียชีวิต”

คราวครั้งนี้มันตรวจค้นโดยละเอียด แม้กระทั่งเสื้อผ้าเมื่อวัยเด็กของสัณฐิ์ก็รื้อออกมา เนื่องด้วยเสื้อผ้าเหล่านี้เป็นมารดาของสัณฐิ์จึงคัดเก็บขึ้นเอง สัณฐิ์แม่เคิบใหญ่สวมใส่ไม่ได้ แต่ยังเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี

คังคักไ้พอเห็นเสื้อผ้าลายดอกของคังคักหญิงหลายชุดนี้ ก็จดจำเหตุการณ์ที่ตามล่านางกลางทะเลทรายได้อย่างเลือนราง ให้ร้องว่า

“ใช่แล้ว เป็นนาง”

แต่ว่า มันแทบพลิกแผ่นดินของห้องนอนหลังนี้ เสื้อผ้าทุกชุดล้วนกรีดขาดออกมา กันดูโดยละเอียด แต่ไหนเลยมีร่องรอยของลายแทงแม่แต่เงา

ซูโม่เห็นมันย้ายย้ายทำลายข้าวของของสัณฐิ์เช่นนี้ มีอยู่หลายครั้งที่คิดลงมือ ทุกครั้งล้วนถูกอามานห้ามปรามไว้ ชายชราแซ่โก๋ย จำเลื่องมองสัณฐิ์แวบหนึ่ง เห็นนางมองลูกองไฟ กับพฤติการณ์อันป่าเถื่อนของคังคักไ้ คล้ายมองไม่เห็นก็ปาน ชายชราแซ่โก๋ยลอบลำบากใจ กรุ่นคิดขึ้น

“ยามอยู่เบื้องหน้าคมดาบของคนป่าเถื่อน นางยังมีหนทางอันใด?”

สัณฐิ์เห็นท่าทีของซูโม่ ในใจทั้งหดหู่ทั้งวาบหวาม กรุ่นคิดขึ้น

“เขายังคำนึงถึงเรา เขาเพื่อปกป้องรักษาข้าวของเรา กลับคิดชักดาบเสียดชีวิตกับผู้คน”

ขณะเดียวกัน นางก็บังเกิดความประหลาดใจ กรุ่นคิดสืบต่อ

“โจรร้ายนี้บอกว่าเราขโมยสายแหงของมัน ที่แท้เป็นสายแหงอันใด?”

ครึ่งกระโน้นก่อนที่มารดานางจะฆ่าตัวตาย ได้ชุกซ่อนสายแหงผืนหนึ่งไว้ในเสื้อผ้าของนาง ยามนั้นสถานการณ์คับขัน ไม่ทันบอกกล่าวเรื่องราว หลังจากนั้นสองแม่ลูกแยกทางกัน ไม่ได้พบหน้ากันอีก สิบปีมานี้ คนของสำนักกุ่มกันภัยจีนอุ้ยเปี้ยเก็กเหี้ยบย่ำ ภูเขาเทียนจิวทั้งเหนือและใต้ คั่นหาร่องรอยของนาง สิบปีชั่วกลับไม่ทราบความนับแม่แต่น้อย

ตั้งคักไ้ร้อกันเป็นเวลานาน ไม่ได้ผลรับอันใด สร้างความท้อแท้ใจยิ่ง พลันถามเสียงเกรียวกราดว่า

“หลุมฝังศพนางอยู่ที่ใด?”

ชายชราแซ่โก๋ยงงันวูบจึงกล่าว

“อยู่ห่างไกล ห่างไกลยิ่ง”

ตั้งคักไ้ปอดพลั่วเหล็กลงจากผนังด้านหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านนำพาเราไป”

ซูโ้วมุคลุกขึ้น คว้าถามว่า

“ท่านคิดไปทำอะไร?”

ตั้งคักไ้กล่าวว่

“เจ้ายุ่งเกี่ยวได้หรือ เราคิดขุดหลุมฝังศพของนางออกดู ไม่แน่ว่า

นางพกพาสายแหงผืนนั้นลงสู่หลุมฝังศพด้วย”

ซูโ้วถือดาบขวางอยู่หน้าประตู คว้าว่า

“ข้าพเจ้าห้ามไม่ให้ท่านแตะต้องหลุมฝังศพของนาง”

ตั้งคักไ้ยกพลั่วเหล็กขึ้น หวดกระหน่ำลงยังศีรษะซูโ้ว คว้าว่า

“หลีกไป”

ซูโม่หลีกเลียงไปทางซ้าย เสือกส่งดาบในมือออก ค้างคักไ้ทั้ง
พลั่วเหล็ก ชักกระบี่จากหว่างเอว เสี่ยงตั้งเมื่อดาบกระบี่กระทบกัน
ทั้งสองพุ่งถอยไปคนละหนึ่งก้าว จากนั้นโถมเข้าโรมรันพันคู่กัน

ห้องรับแขกนี้ความจริงไม่กว้างใหญ่นัก ฅบกระบี่พอสะบัดกวัด
แกว่ง ชายชราแซ่ไ้ยกับอามานพากันล่าถอยไปด้านข้าง ยืนพินิจ
ห้อง มีแค่สี่บุ๋นชีวยังงยืนอยู่ริมหน้าต่าง อามานพลันสะอึกไปตอนกระบี่
สั้นที่ค้างคักไ้ปักอยู่บนโต๊ะขึ้น คิดช่วยเหลือซูโม่่อีกแรงหนึ่ง แต่ทั้งสอง
ต่อสู้อย่างดุเดือด ไม่อาจสอดมือเข้าไปได้

ยามนี้ซูโม่่ได้รับถ่ายทอดวิชายุทธ์จากซุ้โคกผู้เป็นบิดาจนหมด
สิ้น มีเพลงดาบพิสดาร กระบวนท่าคู่มือแรกเริ่มต้น ค้างคักไ้คักเป็น
เบ๊ยต่างอยู่บ้าง ค้องลอบคั่นตระหนก กรุ่นคิดขึ้น

“คิดไม่ถึงพลังฝีมือของคึกน้อยนี้ หาค้อยกว่ามิดีในแผ่นดิน
คงจ้วนไม”

ยามนั้นที่ด้านหลังบังเกิดเสียงลมคังขึ้น กระบี่สั้นเล่มหนึ่งขึ้นปราด
เข้ามา กลับเป็นอามานลงมือลอบทำร้าย

ค้างคักไ้หลบเลียงไปทางขวา เสือกควักเมื่อแขนซ้ายถูกดาบสั้น
ของซูโม่่กรีดเป็นบาดแผลสาขหนึ่ง ค้างคักไ้เค็ดคาลเป็นการใหญ่
สะบัดกระบี่ขวับขวับขวับ แทะออกสามกระบี่ ไซ้เพลงกระบี่งุ่เลื่อนเชียว
ซึ่งเป็นไม้คายที่สร้างชื่อแก่มันออกมา

ซูโม่่เห็นเบ๊องหน้าปราดฏประกายกระบี่พลั่วพราย กล้ายแม่เบ๊ย
ของอสรพิษ ไม่ทราบปลายกระบี่คิดแทงใส่ตำแหน่งใด ไม่ทันปัดป้อง

ปะทะ กระบี่ของศัตรูก็แทงถึงเบื้องหน้า รับเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยง ที่ก้านคอ
ถูกกระบี่แทงใส่ โลหิตไหลหลังออกมา

คั้งคักไ้พ้อมีเปรียบ ไม่ปล่อยปละละเว้น แทะออกอีกกระบี่
ทะถูกข้อมือของซูโพ่ว เสียงเกร็งเมื่อดาบสั้นร่วงหล่นลงกับพื้น

เห็นแน่ชัดว่ามันพอทะกระบี่ที่สามออก ซูโพ่วไม่อาจต้านรับไว้
ต้องจบชีวิตไป ลี้นิ้วชี้่วพลันสืบทะออกไปหนึ่งก้าว ถิครอจนคั้งคักไ้
ทะกระบี่ที่สามออก ก็จะใช้วิชาได้คิมนำชี้่ว (มือคว่ำจับใหญ่) คว้ากุมคั้น
แขนมัน กลับเห็นอามานกระโดดปราดเข้ามา ขวางอยู่เบื้องหน้าซูโพ่ว
ร้องว่า

“อย่าได้ทำร้ายเขา”

คั้งคักไ้เห็นอามานสะทราญปานบุปผา แต่สีหน้าเปื้อนเวาประ-
หวั่นสนลน ค้องถูใจถิถิ กระบี่นี้ไม่ได้ทะออก จ่อปลาทะกระบี่กับ
ทรวงอกนาง ยิ้มลางกล่าววว่า

“เจ้าห้วงโยมันถึงเพียงนี้ เด็กน้อยนี้เป็นคนรักของเจ้าหรือ?”

อามานหน้าแดงวูบ ผงกศีรษะรับ คั้งคักไ้กล่าววว่า

“คคอง เจ้าให้เราไว้ชีวิตมันก็ได้ วันพรุ่งนี้ลมหิมะพอสงบลง
เจ้าต้องติดคามเราไป”

ซูโพ่วเคียดคาลเป็นการใหญ่ ส่งเสียงร้องคำราม ถาโถมจากทาง
ด้านหลังของอามาน คั้งคักไ้ขยับกระบี่วิเศษ จ่อจี้ใส่คอหอยของเขา
กวาดทะซ้ายใส่ข้อเท้าซูโพ่ว ซูโพ่วก็ล้มคว่ำลง กระบี่เล่มนั้นยังคงจ่อ
ใส่ลำคอของเขา

ลี้นิ้วชี้่วยืนอยู่ด้านข้างแท่นถนัดชัคดา ขอเพียงคั้งคักไ้มีเจตนา

ทำร้ายซูโม่ นางจะลงมือช่วยเหลือในบัดดล ด้วยพลังฝีมือของนาง
ในยามนี้ กิจจัดการกับคนผู้นี้ นับว่าเหลือเฟือเกินพอ

แต่อาฆาตโทษเธอทราบว่ากำลังหนุ่ยอยู่ด้านข้าง ยามร้อนรุ่มได้
แต่กล่าวว่า

“ท่านอย่าได้ทิ่มแทง ข้าพเจ้ารับปากก็แล้วกัน”

ตั้งคักไ้สิงโตยีนดี แต่ไม่เบนเบือนปลายกระบี่ออกห่าง กล่าวว่า

“เจ้ารับปากว่าวันพรุ่งนี้จะติดตามเราไป ห้ามไม่ให้กลับคำ”

อาฆาตขบกรามกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่กลับคำ ท่านเบนเบือนกระบี่ไป”

ตั้งคักไ้หัวร่อฮาฮาว่า

“ต่อให้เจ้ากลับคำ ก็ไม่อาจหนีรอดได้”

พลางสอดกระบี่ขึ้นฝัก พร้อมกับเก็บดาบสั้นของซูโม่ขึ้นมา
ถือไว้ในมือ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ภายในห้องมีแต่ความที่พสกพาอาวุธ ยังไม่กลัวทุกผู้
คนต่อสู้ขัดขืน ตั้งคักไ้กวาดมองไปที่นอกหน้าต่าง กล่าวว่า

“ขามนี้ออกไปไม่ได้ ได้แต่รอจนฟ้าแจ้งแจ่มใส ค่อยไปขุดหลุม
ฝังศพ”

อาฆาตประคองซูโม่มาด้านข้าง เห็นก้านคอของเขาปรากฏโลหิต
ไหลรินหลัง สร้างความประหลาดใจตนลาน นึกชายเสื้อของตัวเองพันบาด
แผลให้กับเขา ซูโม่ล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อผืนหนึ่ง กล่าวว่า

“ใช้ผ้าเช็ดหน้านี้ห่อหุ้มไว้เถอะ”

อาฆาตรับผ้าเช็ดหน้าไว้ พันปากแผลให้กับเขา หวนนึกถึงตัวเอง

ตกไปในเงื้อมมือโจรร้ายนี้ ไม่ทราบมีโอกาสคืนรณหฤศรอกหรือไม่
ออกหลังน้ำตามิได้

ซูโม่คำคำ “โจรสุนัข โจรโฉดชั่ว” ยามนี้ตกตงใจเป็นมัน
เหมาะ หากโจรร้ายนี้คิดนำพาอาฆวนไป แม้ทราบว่าต้องตกตาช ก็ขอ
เสี่ยงชีวิตสักครา

หลังจากผ่านการต่อสู้รอบหนึ่ง ผู้คนทั้งห้าล้อมอยู่ข้างกองไฟ
จิตใจล้วนเขม็งคั่งเครียด ตั้งคักใช้มือหนึ่งถือดาบ มือหนึ่งถือขามสุรา
ปักเคียวมองดูอาฆวน บัดเคียวเหลียวดูซูโม่

ที่นอกห้องลมเหนือพัดกระโชก ม้วนเอาก้อนหิมะขึ้นเป็นกลุ่ม
ก้อน ชัดค้องหลังคาผนังห้อง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าวาจา ถิ่นชั่วครู่
คิดขึ้น

“ปล่อยให้โจรร้ายนี้เหิมเกริมอีกรูหนึ่ง ไม่ต้องรีบร้อนฆ่ามัน”

นึกถึงตอนนี้ ในกองไฟเกิดการแตกกระเปาะของไม้ฟืน แสงไฟ
สว่างลงวูบ จากนั้นสว่างเจิดจ้า ส่องค้องสีหน้าทุกคน

ถิ่นชั่วเห็นผ้าเช็ดหน้าที่พันรอบคอของซูโม่ ค้องใจสั่นสะท้าน
จับจ้องมองโคขโม้กะพริบ ชายชราแซ่โก๋ยเห็นประกายคานางผิปรกติ
ธรรมดา พลอยมองดูผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นหลายคราถามว่า

“ซูโม่ ผ้าเช็ดหน้าของเจ้าผืนนี้ได้จากที่ใด?”

ซูโม่เงงงันวูบ ยกมือลูบคาล้าล้าออกกล่าวว่า

“ท่านถามถึงผ้าเช็ดหน้าผืนนี้หรือ เป็นอาชีวะผู้ล่องลับมอบแก่
ข้าพเจ้า เมื่อเขาวิ้วยพวกเราเลี้ยงพะแกะด้วยกัน มีสุนัขป่าสี่เทาตัวหนึ่ง
พุ่งกระโจนใส่พวกเรา ข้าพเจ้าฆ่าสุนัขป่าตัวนั้น แต่ก็ถูกสุนัขป่ากัด

ทำร้าย อาชีวะใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้พันบาดแผลให้กับข้าพเจ้า...”

อาชีวะรับฟังคำพูดเหล่านี้ ภาพที่เห็นล้วนเลอะเลือนพร่ามัว ที่แท้ขอบตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา

ชายชราแซ่โก๋ยเดินเข้าห้องด้านใน หยิบฉวยผ้าขาวออกมาผืนหนึ่ง ยื่นส่งให้กับซูโหม่ว กล่าวว่า

“เจ้าใช้ผ้าผืนนี้พันบาดแผล ปลดแก้ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ออกมาให้เราชมดู”

ซูโหม่วกล่าวถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

ขณะที่ชายชราแซ่โก๋ยกล่าววาทะ คั้งคักไ้ก็เฝ้าดูผ้าเช็ดหน้าที่พันคอซูโหม่วโดยไม่คลาดคตา ยามนั้นพลันตัวคดาบขึ้น ควาดว่า

“ให้เจ้าปลดแก้ก็ปลดแก้ออกมา”

ซูโหม่วถึงคาคาไ้ หาไ้ค้ไ้เลื่อนไหวไม้อามานกริ่งเกรงคั้งคักไ้ใช้วิธีการรุนแรง จึงปลดแก้ผ้าเช็ดหน้าให้กับซูโหม่ว ส่งให้กับชายชราแซ่โก๋ย จากนั้นใช้ผ้าขาวพันบาดแผลให้กับซูโหม่วใหม่

ชายชราแซ่โก๋ยปู้ผ้าเช็ดหน้าที่เปราะะเปื่อนกราบโถหิคลงบนไ้ตะไ้ไซตะเกียงน้ำมันสว่างขึ้น ก้มกายลงเพ่งมองคอบตะเอี๊ยค คั้งคักไ้ถ้ถึงมองชั่วขณะ พลันไ้ร้อางว่า

“ไ้แล้ว นี่เป็นสาขทางของวังเซาวงกค”

มันยื่นมือตะปบผ้าเช็ดหน้าไป หว้ร้อฮาฮาออกมา

ชายชราแซ่โก๋ยขยับแขนขวา คล้ายลิดช่วงชิงผ้าเช็ดหน้า แต่ในไ้ที่ศุคสะกคข้มกั้นไ้

ยามนั้น ที่ห่างไปบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

“ซูโฬ่ว ซูโฬ่ว...”

จากนั้นซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

“อามาน อามาน...”

ซูโฬ่วกับอามานพากันกระโดดปราดขึ้น ร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียงว่า

“บิดาตามหาพวกเรา”

ซูโฬ่ววิ่งถึงข้างประตู ขณะจะเปิดประตูออก พลันรู้สึกเย็นวาบที่คั่นคอ กระบี่เล่มหนึ่งจ่อพาดกับลำคอ ได้ยินคั้งคักไ้ก่ล่าวเสียงเย็นชาว่า

“นั่งลงให้กับเรา ห้ามไม่ให้เคลื่อนไหว”

ซูโฬ่วอับจนปัญญา ได้แต่ทรุดนั่งลงอย่างท้อแท้ ชั่วครู่ให้หลังปรากฏเสียงฝีเท้าของผู้คนสองคนมาถึงหน้าประตู ได้ยินซูลูโลกก่ล่าวว่า

“นี่เป็นบ้านของโจรชาวฮั่นนั่นหรือ เราไม่เข้าไป”

จากนั้นเธอเอ่อกู่ผู้เป็นบิดาของอามานก่ล่าวว่า

“หากไม่เข้าไป จะหลบลมหิมะที่ใด จมูกไบหูของเราแข็งตัวจน

แทบห้กร่วงออกมาแล้ว”

ซูลูโลกถือน้ำเค็มสุราไบหนึ่ง คืบสุราขับไล่ความหนาวมาตลอดทาง ยามนี้บังเกิดความมึนเมาอยู่แปลกแก้ส่วน ก่ล่าวเสียงอ้อแอ้วว่า

“เรายินยอมศิโรราบหลุดจากบ่า ไม่ขอเหยียบย่างเข้าบ้านของชาวฮั่น”

เซอเอ่ออุ้มกล่าวว่า

“ท่านไม่เข้าไป ต้องแข่งตัวตลกกลางถนนหิมะ เราจะเข้าไปแล้ว”

ซูโถกกล่าวว่า

“บุตรชายเรากับบุตรท่านยังหาไม่พบ โหนเลยเข้าไปหลบซ่อนในบ้านของโจรชาวฮั่นได้ ท่าน...ท่านไม่มีธาตุแท้ของผู้กล้าแน่แท้”

เซอเอ่ออุ้มกล่าวว่า

“ตลอดรายทางไม่พบเห็นพวกมันทั้งสอง ทาคว่าคงหลบซ่อนอยู่ที่ใด ไม่ต้องเป็นห่วงไป หากไม่ผู้เขว้ทั้งสองหาไม่พบ ผู้ชราทั้งสองต้องแข่งตัวตลกก่อน”

ซูโผ้วเห็นคั้งคักไ้ถือกระบี่ซ่อนตัวอยู่ข้างประตู รอจนทั้งสองล่วงเลยเข้ามา ก็จะแทงกระบี่ใส่ สถานการณ์รีบร้อนกับขึ้น คั้งนั้นร้องบอกว่า

“อย่าได้เข้ามา”

คั้งคักไ้ถ้ถึงดาใส่ คว้าว่า

“หากเจ้าส่งเสียงอีก เราจะฆ่าเจ้าในบัดดล”

ซูโผ้วเห็นบิดาตกอยู่ในห้วงกับขึ้น พลันหยิบฉวยม้านั่งโถมใส่ คั้งคักไ้ คั้งคักไ้เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง แทงกระบี่ปราด เสียงฉีกเมื่อแทงถูกข้อเท้าซูโผ้ว

ซูโผ้วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ถ่มทรายลงกับพื้น มันมีฝีมือปราดเปรียว กริ่งเกรงศัตรูพื้นซ้าอีกกระบี่ คั้งนั้นกถึงตัวคามพื้นดิน กลิ้งหลบออกไปหลายเชิยะ

คั้งคักไ้กลับไม่ได้ล่าช้าเดิม เพียงถือกระบี่เฝ้าอยู่หลังประตู

หวนนึกถึงเด็กน้อยชาวคาซัคผู้นี้สามารถจัดการได้ในบัดดล ยังคงปล่อยให้มันมีชีวิตอีกครู่หนึ่ง ผู้คนที่เบื่องนอกทั้งสองกลับต้องไถ่กลับลงก่อน

ได้อินซูลูโลกที่นอกประตูส่งเสียงร้องลั่นกับปากว่า

“ท่านคิดเข้าบ้านของชาวอันที่สมควรตาย เราจะคอยท่าน”

พลางคอยออกหมัดหนึ่ง พอดีคอยใส่ทรวงอกเซอเอ่ออู่

หากเป็นขามปรกติ เซอเอ่ออู่ทราบว่ามันเมามา มาครแม้ถูกคอยใส่หมัดหนึ่งก็ไม่ถือสา แต่ขามนี้ฤทธิ์สุราภายในท้องพองขึ้น ดังนั้นขึ้นเท้าเกี่ยววูบ ซูลูโลกไม่อาจทรงกายมันอยู่แล้ว พอถูกเกี่ยวใส่ ก็เสียหลักล้มลง แต่ยกรวบเท้าของอีกฝ่ายหนึ่งไว้ตามสภาวะ ทั้งสองเกลือกกลิ้งไปตามพื้นหิมะเป็นพัลวัน

ซูลูโลกพ่นตะปบหิมะขึ้นจากพื้นกำหนึ่ง ยัดเข้าปากของเซอเอ่ออู่ เซอเอ่ออู่รีบใช้มือกวักล้วงวุ่นวาย ซูลูโลกหัวร่อสาฮาด้วยความสบใจ เซอเอ่ออู่พอล้มหิมะในปากออกมา ก็คอยหมัดออก คอยจนเลือดกำเดาของซูลูโลกไหลหลังออกมา

ซูลูโลกไม่รู้สึกเจ็บปวด ยังส่งเสียงหัวร่อไม่ขาดหู แต่จิกผมของเซอเอ่ออู่ไม่ปล่อย ทั้งสองล้วนเป็นนักรบที่มีชื่อเสียงของเผ่าคาซัค แต่ขามเมามากลับคอยตีราวทารกกี่ปาน

ซูไฟว์กับอามานร้อนรุ่มใจยิ่ง ภาวนาให้ซูลูโลกคอยดีได้ชัย ก็ยังยับยั้งไม่ให้เซอเอ่ออู่เข้ามา ได้อินนอกประตูบังเกิดเสียงโครมครามไม่ขาดหู ท่านคอยเราหมัดหนึ่ง เราคอยท่านหมัดหนึ่ง ทั้งหัวร่อทั้งคำทอพร่ำกล่าววาจาเหลวไหล

ทันใด เสียงโครมคราหนึ่ง ประตูบ้านถูกพองชนเปิดออก ลม

หนาวหอบก้อนหินะทุ้งเข้ามา พร้อมกับนั้นซูลูโลกกับเชอเอ่ออู่กอดปล้ำกัน เกือกกกลงเข้ามาตามพื้นดิน

ประตูบ้านถูกชนเปิดออกอย่างกะทันหัน อัดตั้งคักไ้อยู่หลังประตู กระบี่นี้ไม่สามารถฟันลง เห็นซูลูโลกกับเชอเอ่ออู่เข้ามาภายในบ้าน ยังปล้ำค้อยกันไม่เลิก

เชอเอ่ออู่หัวร่อพลางกล่าวว่า

“ท่านมิใช่เข้ามาแล้วหรือ?”

ซูลูโลกเคียดคดเป็นการใหญ่ ยกมือบีบคอของมันไว้ ร้องว่า

“ออกไป ออกไป”

ทั้งสองกอดปล้ำไปตามพื้นดิน คนหนึ่งคิดจุดลากอีกฝ่ายหนึ่งออกไป อีกคนหนึ่งกลับคิดสะกดฝ่ายตรงข้ามไว้ มิให้ขยับเคลื่อนไหว แต่แล้วซูลูโลกร้องเพลงออกมา ร่ำร้องว่า

“ท่านสู้เราไม่ได้ เราเป็นนักรบอันดับหนึ่งชาวกาซัค ชูโไฟว์อยู่อันดับสอง บุตรชายของชูโไฟว์ในภายหน้าอยู่อันดับสาม...เชอเอ่ออู่ ท่านอยู่อันดับห้า...”

ตั้งคักไ้เห็นเป็นบุรุษเฒ่ามาสองคน คาดว่าไม่เป็นที่น่าหัวัน วิดก ขามนั้นกระแสดมรุนแรงยิ่ง ไซพัดจนสะเก็ดไฟในกองไฟปลิว เวียนว่อน ตั้งคักไ้รีบปิดประตูลงโดยแรง ชูโไฟว์กับอาฆานเห็นบิดาตัวเองเกือกกกลงเข้าหากองไฟ รีบตรงเข้าประคอง พร้อมกับร้องเรียกว่า

“บิดา บิดา”

แต่คนทั้งสองร่างหนักอึ้ง ขามกะทันหันโหนเลยประคองขึ้นมาได้ ชูโไฟว์พลันร้องว่า

“บิดา คนผู้นี้เป็นโจรชาวฮั่น”

ซุฉุโศกแม่เมามาย แค่สิบปีมานี้ยังไม่ลืมเลือนความแค้นที่มี
ต่อโจรชาวฮั่น พอฟังคำ “โจรชาวฮั่น” ถึงกับมีสติแจ่มใสขึ้นมาสาม
ส่วน แต่มันกับเชอเอ่ออยู่ค้อยคี่กันชั่วขณะ ทั้งคาบอยู่กลางพื้นหิมะนอก
ประตู พอขึ้นมือกล้ำหา ก็กล้ำถูกอากาศธาตุ ดังนั้นร่ำว่า

“คาบเล่า เราจะฆ่ามัน”

ตั้งคักไ้เสือกกระบี่ปราศ จ่อไล่ล่าคอมัน ปากควาว่า

“คุกเข่าลง”

ซุฉุโศกเคียดดาลเป็นการใหญ่ ถาโถมเข้าไล่ แต่หลังดื่มสุราไว้เร็ว
แรง ยังไม่โถมถึงเบื้องหน้าศัตรู ตัวเองก็ล้มฟาดกับพื้น

ตั้งคักไ้แค้นหัวร่อ สะบัดกระบี่ฟันลง พื้นจนหัวไหล่ซุฉุโศก
ปรากฏประกายโลหิตฉีกฟุ้ง ซุฉุโศกแผ่ร้องโหยหวน คิฉุฉุขึ้นเสียง
ชีวิต แต่เท้าทั้งสองข้างคล้ายกลับกลายเป็นดินเหลว ไม่ว่าอย่างไรก็ลุก
ไม่ขึ้น

เชอเอ่ออยู่คู่คำรามพลางกระโดดปราศขึ้น วิ่งตะบึงเข้าหาตั้งคักไ้
ตั้งคักไ้เสือกแทงกระบี่ออก พอดีแทงถูกเท้าขวาของมัน เชอเอ่ออยู่ล้ม
ครืนลง

ชายชราแซ่โก๋ยเหลียวหน้าไปยังลิ้นจี่ เห็นนางมีสีหน้าสงบ
เยือกเย็น ปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึงแต่อย่างใด

ตั้งคักไ้แค้นหัวร่อกล่าวว่า

“พวกเจ้าเหล่าสุนัขคาซัค วันนี้จะประหารฆ่าพวกเจ้าให้หมดสิ้น”

อามานวิ่งปราศเข้าไป ขวางอยู่เบื้องหน้าบิดา กล่าวเสียงสั่น

สะท้อนว่า

“ข้าพเจ้ารับปากติดตามท่านไปแล้ว ท่านไม่อาจฆ่าพวกเรา”

เซอเอ่ออุ้กกระซอกเสียงว่า

“ไม่ได้ ไม่อาจติดตามโจรสลัดไป ปลอຍให้มันฆ่าเราเถอะ”

คั้งคักไ้ปลัดเชือกยาวที่ใช้คล้องแพะแกะลงจากผนังเส้นหนึ่ง
คล้องห่วงเชือกลงบนลำคอของอามาน แสยะยิ้มกล่าวว่า

“ตกลง เจ้าเป็นเชลยของเรา เป็นข้าทาสของเรา เจ้าสัจย์สาบานว่า
นับแต่นี้จะไม่ทรยศต่อเรา เราจะปลอຍปละละเว้นสุนัขคาจักหลายตัวนี้”

อามานหลังน้ำตาออกมา หวนนึกถึงตัวเองหากไม่รับปาก บิดากับ
ชูไ้ฟัวต้องถูกมันฆ่าทิ้ง ได้แค่สัจย์สาบานว่า

“พระผู้เป็นเจ้าที่เคารพ นับแต่นี้ข้าพเจ้าเป็นข้าทาสของผู้อื่น (นาย)
จะเชื่อฟังคำสั่งของท่าน ไม่กล้าหลบหนี ไม่กล้าชักคำสั่งของท่าน ไม่เช่นนั้น
ตายแล้วต้องหลัดคกกกองเพลิง ถูกเผาผลาญเป็นหมื่นกัศปี ไม่มีวันหลุดเกิด
ได้”

คั้งคักไ้หัวร่อฮาฮาด้วยความกระหึ่มขี้มย่อง คำคินนี้ทั้งได้รับ
ลายแทงเขาวงกต ทั้งได้ครอบครองหญิงสาวสะคราญโฉมเช่นนี้ นับว่า
สุขสำราญกว่าเจียนวิเศษอีก มันอยู่ที่มณฑลชินเกียงนานปี ทราบว่า
ชาวคาจักนับถือศาสนาฮั้วก่า ขอเพียงสัจย์สาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า
ชั่วชีวิตไม่กล้าทรยศ คั้งนั้นกระตุกเส้นเชือก กล่าวว่า

“เข้ามา นั่งอยู่แทบเท้าผู้อื่นเจ้า”

อามานบังเกิดความคับแค้นใจ ได้แค่เดินมานั่งอยู่แทบเท้ามัน
คั้งคักไ้ยื่นมืออุบค้ำผมเผ้าของนาง อามานอดเปล่งเสียงร่ำไห้

นามิได้

ซูโม่ในยามนี้ไหนเลยสะกดข่มกั้นได้ พลันกระโดดปราดขึ้น โถมใส่ตั้งคักไ้ ตั้งคักไ้เสือกกระเบี้ออก จ่อใส่ทรวงอกของเขา ขอเพียง ซูโม่มุ่งหน้าไปอีกครึ่งเขียะ เท่ากับเสนอทรวงอกตัวเองเข้าหาปลาย กระเบี้อ อามานรีบร้องว่า

“ซูโม่ รีบถอยไป”

สองคาซูโม่คล้ายกับจะมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ขบเขี้ยวเคี้ยว ฟัน ยืนหยัดกับที่ ในที่สุดถอยกลับไปที่ละก้าว กระแทกนั่งลงกับพื้น อย่างท้อแท้

ตั้งคักไ้รินสุราซามหนึ่ง จีบคิมกำหนึ่ง ถ่วงผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นออกมา กลิ้งางบนหัวเข้า ชมคูโดยละเอียด

ชายชราแซ่โก๋ยพลันกล่าวว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่านี่เป็นลายแทงเขาวงกต?”

คราครั้งนี้ท่านกล่าวเป็นภาษาอื่น ตั้งคักไ้กรุ่นกิดขึ้น

“จะอย่างไรพวกเจ้าไม่มีชีวิตรอดแม้สักคนเดียว บอกต่อเจ้าหาเป็นไรไม่”

มันค้นหาเป็นเวลาสิบสองปี ในที่สุดสมมาคปรารถนา ยามปีติยินดี ไม่ระบายออกไม่ปลดปล่อย ต่อให้ชายชราแซ่โก๋ยไม่ตามไล่ มันก็จะรำพึงรำพันออกมาเอง ยามนั้นถือผ้าเช็ดหน้า กล่าวว่า

“พวกเราสืบทราบชัดว่า ลายแทงของวังเขาวงกตถูกม้าขาวลี้ซา สองสามีกรรษาได้ไป แต่ค้นหาจากซากศพของพวกมันทั้งสองหาไม่พบ ย่อมต้องคกอยู่ในเงื้อมมือบุตรพวกมัน ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เป็นของโกวเนี่ย

น้อยแช่ลิ้นนั้น บนผ้าเช็ดหน้ามีลายเส้นของภูเขา ย่อมไม่ผิดพลาดแล้ว”

พลาจซี่มือไปยังผ้าเช็ดหน้า อธิบายว่า

“ท่านดู ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เป็นเนื้อแพร ภาพภูเขาทะเลทรายใช้ด้าย
ฝ้ายถักทออยู่ภายใน แพรเป็นแพรเหลืองด้ายฝ้ายก็เป็นด้ายเหลือง ปกติ
ดูไม่ออก แต่พอแปดเปื้อนโลหิต ด้ายฝ้ายดูชัดเลือกว่าเนื้อแพร
สามารถจำแนกออกได้”

สืบขึ้นฟังตามองผ้าเช็ดหน้า พบว่าเป็นไปตามคำกล่าวของมันผ้า
เช็ดหน้าเนื้อแพรสีเหลืองพอแปดเปื้อนโลหิต จะปรากฏภาพลายเส้นขึ้น
ส่วนที่ไม่แปดเปื้อนโลหิต ล้วนเป็นสีเหลือง

ครั้งแรกนั้นซูไฟว์ถูกสุนัขป่ากัดทำร้าย หลังโลหิตไม่มากนัก
ภาพลายเส้นบนผ้าเช็ดหน้าเพียงเผยออกมาบางส่วน คืบนี้ซูไฟว์ถูกกระบี
แทงใส่ พอใช้ผ้าเช็ดหน้าพันบาดแผล ภาพลายเส้นก็ปรากฏออก
มากกว่าครึ่ง จนบัดนี้นางค่อยได้คิด ที่แท้ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ถูกซ่อนความลับ
สำคัญประการหนึ่ง

ซูจูโคกกับเชอเอ๋ออยู่ล้วนรับบาดเจ็บไม่หนักหนานัก ทั้งสองครุ่น
คิดในใจ

“รอให้เราสร้างเมากว่านี้ ต้องฆ่าโจรชาวฮั่นผู้นี้ทิ้ง”

เชอเอ๋ออยู่พลันกล่าวว่า

“ผู้เฒ่า ขอคืบน้ำตักเล็กน้อย”

ชายชราแซ่โก๋ยรับคำ หุคลุกขึ้นหมายตักน้ำให้ ค้างตักไว้ควา

ว่า

“นั่งลงให้กับเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามไม่ให้เคลื่อนไหว”

ชายชราแซ่โก๋ยแค้นเสียงดังเฮอะ ทรุดกายนั่งลงดังเดิม
คั้งคักไ้กรุ่นคิดขึ้น

“คนเหล่านี้หากผีนึกกำลังจัดการกับเรา ฮือโหมเข้ามา เกรงว่า
ผิดท่า ยังคงฉวยโอกาสที่สุนัขเฝ้ากาซัคทั้งสองตัวยังไม่สร้างมา ลงมือ
ฆ่าทิ้งก่อน”

มันเดินช้าๆ ถึงเบื้องหน้าซูลูโลก พลันชักกระบี่ฟันใส่ก้านคออีก
ฝ่ายหนึ่ง

ท่าชักกระบี่ฟันจูโจมครั้งนี้ ลงมืออย่างกะทันหัน ความเคลื่อนไหว
ไหวก็รวดเร็วยิ่ง ซูลูโลกไม่มีช่องว่างหลบเลี่ยงแม้แต่น้อย ชูโพ่่วส่งเสียง
ร้องคำหนึ่ง คิคโดมเข้าช่วยเหลือ โหนเลยทันที่

กระบี่ของคั้งคักไ้ข่มะจะฟันใส่ศีรษะซูลูโลก พลันได้ขึ้นเสียง
หวีด วัตถุสิ่งหนึ่งซัดขว้างถึงเบื้องหน้านั้น ด้วยพลังสภาวะที่เร่งร้อน
ขามรีบร้อนจนสนลนมันไม่คำนึงถึงการทำร้ายคน รีบกระโดดหาย
ไปทางซ้าย

เสียงเพดังดังสดใส วัตถุนั้นซัดใส่ผนังแตกสะเก็ดเป็นชิ้นเล็กชิ้น
น้อย ที่แท้เป็นถ้วยชาใบหนึ่ง คั้งคักไ้ระงับสติ ก่อขเห็นซัดตาว่าผู้ที่ซัด
ขว้างถ้วยชาใส่มันเป็นลี้ปุ่นจิวเอง

คั้งคักไ้เคียดคาตเป็นการใหญ่ ที่แล้วมามันเห็นชายหนุ่มกาซัคผู้
นี้ฝ่ายชอบขาวผ่อง กลายเป็นอิสตรี จึงไม่แยแสสนใจ มิคาคกลับกล้ำดูบ
หนดถือ คังนั้นยกกระบี่ชี้ใส่นาง แผลคำว่า

“สุนัขน้อยกาซัค เจ้ารำคาญในการมีชีวิตรื้อไปแล้ว?”

ลี้ปุ่นจิวเปลืองเสียงขึ้นนอกของชาวกาซัคออกช้าๆ เผยเห็น

เลื่อนวณแขนสั้น ซึ่งเป็นชุดขาวอันที่สวมทับอยู่ภายใน กล่าวเป็นภาษากาซัคว่า

“ข้าพเจ้ามิใช่ชาวกาซัค ข้าพเจ้าเป็นชาวอื่น”

พลางชี้มือไปยังซูลูโลก กล่าวอีกว่า

“แป๊ะแป๊ะชาวกาซัคผู้นี้เข้าใจว่าชาวอื่นล้วนเป็นโจรคนร้าย ข้าพเจ้าต้องการให้เขาทราบว่า พวกเราชาวอื่นไม่ได้เป็นโจรทั้งสิ้น หากแต่มีคนที่อยู่ด้วย”

กระบี่ของคังคักไ้เมื่อกรู ทุกคนเห็นถนัดชัดตาหากมิใช่ลีบ้วนชีวจัดด้วยขาเข้าช่วยเหลือ ซูลูโลกคงจบชีวิตแต่แรก ขามนี้ได้นินนางกล่าวเช่นนี้ ซูลูโหว่จึงกล่าว

“ขอบคุณท่านช่วยชีวิตบิดาเรา”

ซูลูโลกกลับคือร้อนยิ่ง ร้องคังๆ ว่า

“เจ้าเป็นชาวอื่น เราไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าปล่อยให้โจรผู้นี้ฆ่าเราเถอะ”

คังคักไ้สืบท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวถามลีบ้วนชี่ว่า

“เจ้าเป็นใคร เจ้าเป็นชาวอื่น มาที่นี่ทำอะไร?”

ลีบ้วนชีวแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านจงจำข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้ากลับจดจำท่านออกผู้ที่บุกปล้นเผ่ากาซัค ทำร้ายชาวกาซัคถึงแก่ชีวิตคือพวกท่านเหล่าโจรชาวอื่นเอง”

เอ๋ยถึงตอนนี้ ชุ่มเสียงเปลี่ยนเป็นขื่นขม ครุ่นคิดในใจ

“หากมิใช่พวกท่านเหล่าโจรร้ายกระทำเรื่องชั่วร้ายมากมายปาน

นี้ ชูดูโลกก็ไม่เคยดั้นจิงซังพวกเราชาวฮั่นถึงเพียงนี้”

ตั้งตักไ้ร้องคังๆ ว่า

“เป็นบิดาแล้วจะเป็นไร?”

ถึ้นจิวจีมือไปยังอามาน กล่าวว่

“นางเป็นนางทาสของท่าน ข้าพเจ้าจะช่วงชิงนางมาเป็นนางทาส
ของข้าพเจ้า”

คำพูดพอกกล่าว ทุกผู้คนรู้สึกเหือความคาดหมายนัก ตั้งตักไ้
หลังจากงงงันวูบ พลันหวัร่อฮาฮากล่าวว่

“ตกลง เจ้ามีความสามารถก็เข้ามาช่วงชิงเถอะ”

พลงสะบัดกระบี่ยาว คมกระบี่สั้นพลั้ว บังเกิดเสียงคังอิงอล
ถึ้นจิวหันไปทาง อามาน กล่าวว่

“ท่านเอ่ยถึงพระผู้เป็นเจ้า กล่าวคำสาบาน จั้วชีวิตนี้เป็นนางทาส
ของมัน หากมันสู้ข้าพเจ้าไม่ได้ ท่านถูกข้าพเจ้าช่วงชิงมา ก็จะตกเป็น
นางทาสของข้าพเจ้า ไซ่หรือไม่?”

ชาวคาสักทำสงครามกับชาวเผ่าอื่น เขตยที่จับได้ถือเป็นข้า
ทาส ในศาสนาฮั้วก่า ครากฎไว้อย่างชัดเจน สภาพของข้าทาสไม่ต่าง
กับสัตว์เลี้ยง ไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียง ล้วนขึ้นอยู่กับการซื้อขายผลักไสของ
จู้ยั้น หากจู้ยั้นถูกผู้คนชอบไว้ ทรัพย์สมบัติ สัตว์เลี้ยงและข้าทาสของมัน
ต้องตกเป็นของผู้นั้น

อามานได้ยึ้นนางกล่าวเช่นนี้ ต้องกรุ่นคิดขึ้น

“จะอย่างไรเรากลับกลายเป็นนางทาสแล้ว หากต้องคิดคามใจ
ร้ายนี้ไป ถูกมันเคียวเชือทรมาณ มิสู้ยกท่านเป็นจู้ยั้น”

ดังนั้นผกกีรับคำ พร้อมกับกล่าวอีกว่า

“ท่าน...ท่านสู้มันไม่ได้ โจรผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งยิ่ง”

ลีบั่นจึงกล่าวว่า

“ท่านไม่ต้องห่วงใย ข้าพเจ้าสู้มันไม่ได้ ก็ปล่อยให้มันฆ่าทิ้ง”

พธางปรบมือทั้งสอง กล่าวกับคังคักไ้ว่า

“มาเถอะ”

คังคักไ้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เจ้าคิดต่อสู้กับเราคือขโมยมือเปล่า?”

ลีบั่นจึงกล่าวว่า

“คิดฆ่าโจรโหดเช่นท่าน ต้องใช้อาวุธอันใด?”

คังคักไ้กรุ่นคิดในใจ

“ผู้คนในที่นี้ล้วนเป็นศัตรู เสียเวลาอีกครู่หนึ่งจะมีอันตรายเพิ่ม
พูน มันจะล่าใจเอง ขอบประเสริฐยิ่ง”

ดังนั้นทว่า

“รับกระบี่”

พธางเสือกกระบี่ออกด้วยท่าคักจ้าวชุกคัง (งูพิษพันจากดำ) แทะ
ปราศใส่ทรวงอกลีบั่นจิวอย่างแรงร้อน

ชายชราแซ่ไ้ยร้องว่า

“รีบถอย”

มันเถาคว่าลีบั่นจิวยากค่านทานรับได้ นิคาคลีบั่นจิวขยับกายวูบ
หลบเฉียงได้โดยง่ายคาย ถลันถึงเบื้องซ้ายของคังคักไ้ หักศอกซ้ายกลับ
หลัง กระทุ้งใส่ชายโครงของมัน

คังคักไ้ร้องคำ “ประเสริฐ” กวงกระบี่เป็นวง ฟันไล่คันแขนของนาง ถีบขึ้นชั่วคราวทำขาขึ้น เตะไล่ข้อมือของมัน กระบวนท่าเหิระเคี้ยปวยอี่ (นางแอนเห็นได้ไหม) นี่เป็นหนึ่งในท่าไม้ตายของฮั่วฮุย ถีบขึ้นชั่วคราวต้องฝึกปรือเป็นเวลาเจ็ดแปดวันค่อยฝึกสำเร็จ มีความคล่องแคล่วรวดเร็วยิ่ง

คังคักไ้รับหคมือกกลับ แต่ก็ไม่ทันการณ์ รู้สึกปวดแปลบที่ข้อมือ ถูกแทงนี้เตะไล่ ยังกี่ที่พลังเท้าของฝ่ายตรงข้ามไม่รุนแรงนัก กระบี่ของคังคักไ้จึงไม่หลุดจากมือ มันคำรามด้วยโลหะ พุ่งถอยไปหนึ่งก้าว ชายชราแซ่โก๋ยกกลับอุทยานดั่งเอ๊ะ บังเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง

คังคักไ้ถูบลำข้อมือ เสือกกระบี่เข้ามาอีกต่อสู้กับถีบขึ้นชั่ว ชามนี้มันไม่กล้าดูแคลนคือชายหนุ่มที่ซบผอมอ่อนแอผู้นี้ก็ เห็นฝ่ายตรงข้ามขกมือวาดเท้าล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม คังนั้นรำรำใช้เพลงกระบี่งูเห่ล้อมเขี้ยวออก ทุกกระบวนท่าเผ็ดร้อนชั่วร้าย คิดทิ่มแทงสังหารชายหนุ่มนี้ให้จงได้

ถีบขึ้นชั่วได้รับถ่ายทอดวิทยายุทธจากฮั่วฮุยผู้เป็นซือแป๋ มีฝีมือคล่องแคล่ว กระบวนท่าพิสดาร เพียงแต่ไม่เคยหักหาญกับผู้คนขาดประสบการณ์ต่อสู้ ตอนแรกล้วนอาศัยเพลิงแค้นในอก คิดปลิดปลงใจร้ายผู้นี้ ล้างแค้นให้กับบิดามารดา ต่อสู้ถึงตอนท้ายค่อยคำนวณแนวทางกระบี่ของศัตรูได้ จิตใจสงบมั่นคงที่ละน้อย

กระท่อมของชายชราแซ่โก๋อยู่ความจริงคับแคบ ในห้องรับแขกยังก่อกองไฟถีบขึ้นชั่วกับคังคักไ้กระโดดโโดดเล่นอยู่ข้างกองไฟ คมกระบี่หมัดฝ่ามือห่างกันไม่ถึงหนึ่งนิ้ว คล้ายกับว่าทุกกระบี่ของคังคักไ้ ล้วน

สามารถทำร้ายลี้ลับจนชั่วถึงแก่ชีวิต แต่นางล้วนหลบหลีกได้ หักล้างคดีกลายไปได้

จุฑาโคกและพวกชมอุจนอ้าปากค้าง แต่ชายชราแซ่โก๋ก็ยังชมดูยิ่ง ประหวั่นพรันพริ้ง ร่างสั้นระริกตลอดเวลา เห็นทั้งสองต่อสู้ถึงตอนท้าย คั้งคักไ้พลันใช้กระบี่ด้วยท่าเล็งจ้าวไท่วซึ่ง (งูปราศเปรี้ยวแผ่แม่เบี้ย) ปลายกระบี่จีปราศไล่ล่าคอลี้ลับชั่ว

ลี้ลับชั่วกับศีรษะลง พุ่งฝ่าได้คมกระบี่ไปแขนซ้ายปักป้ายแขนขวาของศัตรูกันกระบี่ของมันพันห่าง สองมือคว้าจับกระบี่สั้นเงินทองซึ่งเสียบอยู่สองข้างชายโครงของคั้งคักไ้ ถอนแล้วเสือกวูบ เสี่ยงฉีกเมื่อปักใส่กระดูกไหล่ซ้ายขวา

คั้งคักไ้แผ่ร้องคำหนึ่ง ปล่อยกระบี่หลุดจากมือ ไซ้จัดไซ้เซล่าถอย กลางหลังปะทะกับผนังได้แต่หอบหายใจ

เห็นกระบี่สั้นทั้งสองเล่มปักใส่หัวไหล่ จมลึกเสมอด้าน ปลายกระบี่ไหล่พ้นออกทางกลางหลัง เอ็นซี่พจรถูกตัดขาด สองแขนไร้เรี่ยวแรง คิคยกมือขวาถอนกระบี่สั้นบนไหล่ซ้ายไหนเลยยกขึ้นได้

ไ้ยืนทุกผู้คนภายในห้องให้ร้องด้วยความยินดีพากันร้องว่า

“โค่นใจร้ายพ่ายแพ้แล้ว โค่นใจร้ายพ่ายแพ้แล้ว”

แม้แต่จุฑาโคกก็ส่งเสียงร้องออกมา จูไท่วกับอามานสวมกอดกันด้วยความยินดี มีแต่ชายชราแซ่โก๋ที่ยังสั้นระริกไม่หยุดยั้ง พินในปากกระแทกกันคั้งคักคัก

ลี้ลับชั่วทราบว่ามันหวาดกลัว เพราะห่วงใยความปลอดภัยของนาง ดังนั้นเดินเข้าไปกุมมือหยาบใหญ่ของท่านไว้ ไ้มน้ำถึงข้างหูของ

ท่าน กล่าวเบาๆ ว่า

“โก๋ยเอี้ยเอี้ยไม่ต้องกลัว โจรร้ายนี้ข้าพเจ้าไม่ได้”

รู้สึกว่ามีมือของท่านเย็นเฉียบ สั่นระริกอย่างรุนแรง

ลี้มนิ้วเหลียวหน้ามา เห็นซูโม่โอบกอดอามานแนบแน่น ความ
ปีติยินดีที่ได้มาจากชัยชนะพลันปลุกสมาธิขึ้น รู้สึกตัวเองก็สั่นระริกมือ
ของชายชราแซ่โก๋ยไม่เย็นเฉียบอีก ที่แก้มือของตัวเองกลับกลายเป็นเย็น
เฉียบราวน้ำแข็ง

ลี้มนิ้วคลายมือของชายชราแซ่โก๋ยออก เดินไปยึดจับเชือกยาว
ซึ่งยังคงคล้องอามานไว้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านเป็นนางทาสของข้าพเจ้า ต้องอยู่ร่วมกับข้าพเจ้าไปชั่วชีวิต”

ซูโม่กับอามานล้วนใจหายวูบ แขนที่โอบกอดกันทั้งสองข้างต้อง
คลายออก ทั้งสองทราบว่าเป็นกฎที่ตีบทออดกันมาของชาวคาสึก เป็นชะ
ตาที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืน ใบหน้าของทั้งสองล้วนกลับกลายเป็นซีดเผือด

ลี้มนิ้วทอดถอนใจ ปลดห่วงเชือกที่คล้องอามานออกมา
กล่าวว่า

“ซูโม่ชมชอบท่าน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่อาจให้เขาเศร้าเสีย
ใจ ท่านเป็นคนของซูโม่”

พลาจผลึกใสอามานเบาๆ ปลดปล่อยให้แกงเยบอิงอยู่ในอ้อมอกของซูโม่
ซูโม่กับอามานแทบไม่เชื่อหูตัวเอง พวกเขานึกว่า

“เป็นความจริง?”

ลี้มนิ้วฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ย่อมเป็นความจริง”

ชูไฟวักกับอามานแขกย้ายขีดกุ่มมือของนาง คนละข้าง โยกกลอน
ไม่หยุดยั้ง กล่าวว่

“ขอบคุณท่าน ขอบคุณท่าน”

ทั้งสองขามถึงโลกินดี ไม่รู้สึกตัวว่าบนหลังมือตัวเองเพิ่มน้ำตา
หลายหยด เป็นน้ำตาที่ไหลหลั่งออกจากเบ้าตาของลี้บั้นจิวเอง

ชูดูโลกคั่นรณลุกขึ้นยืน ยืนมือหยาบใหญ่คบใส่หัวไหล่ลี้บั้นจิว
กล่าวว่า

“ในชาวฮั่นก็มีคนดีจริงๆ เพียงแค่...เพียงแค่เกรงว่ามีแค่เจ้าคน
เดียว”

เซอเอ่ออยู่ร่่องว่

“นำสุรามา เราเลี้ยงสุราทั้งหมด เลี้ยงคนดีชาวกาซัค และเลี้ยงคน
ดีชาวฮั่น เฉลิมฉล่องที่จับตัวโจรร้ายได้ เอ๊ะ โจรผู้นั้นเล่า?”

ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอ พบว่คั้งคักไ้สาบสูญจนไร้ร่่องรอย
ที่แท้ทุกผู้คนจับจ้องมอองลี้บั้นจิวกับอามาน โจรผู้นี้ฉกฉวยโอกาสหลบ
หนีออกทางประตูหลัง

ชูดูโลกเคือคคาลเป็นกาใหญ่ ร่่องว่

“พวกเรารับตาม”

พลางเปิดประตูออก พายุหอบหนึ่งกระโชกเข้ามา มันทรงกายไม่
มัน สายร่างโงนเงนกับพื้น

ลมหนาวเย็นแผ่หิมะ รุนแรงสุดเปรียบปาน ทุกผู้คนล้วนหาใจ
ไม่ออก อามานกล่าวว่

“กลางลมหิมะเช่นนี้ คาดว่มันหลบหนีไปไม่ไกล หากฝืนใจ

คืนวัน ต้องเสียชีวิตกลางพื้นหิมะแน่นอน รอจนวันพรุ่งนี้ลมอ่อนแรงลง พวกเราก่อยออกค้นหาซากศพของโจรร้ายนี้เถอะ”

ซูโหว่ผงกศีรษะ ปัดประศูลง ซูอุโศกถลึงมองถึบั้นชีว ชั่วครู่ จึงกล่าว

“เสียคีน้อย เจ้าเป็นชาวคาสัก ใช่หรือไม่?”

ถึบั้นชีวสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าเป็นชาวฮั่น”

ซูอุโศกกล่าวว่า

“เป็นไปได้ เจ้าเป็นชาวฮั่น โฉนกลับทำร้ายโจรชาวฮั่น ช่วยเหลือพวกเราชาวคาสัก?”

ถึบั้นชีวตอบว่า

“ในชาวฮั่นมีคนร้าย และมีคนดี ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิใช่คนร้าย”

ซูอุโศกทื้มพ้ำว่า

“ในชาวฮั่นก็มีคนดี?”

พลาถึบั้นชีวชะช้าๆ แคว่ว่าชีวิตของมัน ตลอดจนชีวิตของบุตรชาย มัน ได้รับการช่วยเหลือจากชายหนุ่มชาวฮั่นผู้นี้ มิอาจไม่เชื่อได้

ในชีวิตมันเคียดแค้นชิงชังชาวฮั่น ยามนี้ความกึกเข่นนี้เริ่มโยกคลอน มันแค้นใจตัวเอง เมื่อคืนโศนว่าคิมสุราจนเมามาบ ไม่สามารถหักหาญกับโจรชาวฮั่นนั้น ต้องให้ชาวฮั่นอีกผู้หนึ่งช่วยชีวิตมัน

ชีวิตของมันโศนไม่ประจวบเหมาะ มักโชคไม่ดี แควว่าเมื่อครู่กระบี่ของโจรร้ายนั้นฟันใส่ลำคอมัน คีที่ชายหนุ่มนั้นช่วยเหลือทันทั่วทั้งหรือถือว่าไม่ประจวบเหมาะ และโชคไม่ดีด้วย?

เมื่ออรุณรุ่งสาง ลมหิมะค่อยสงบลง

จุลโลกกับเชอเอ๋อคู่ออกเรียกระดมชาวเผ่าเดียวกันตามล่าโจรชาว
ฮั่นนั้น รอยเท้ากลางพื้นหิมะเด่นชัดจนผิดตา อย่างว่าแค้นมันรับปากเจ็บสาหัส
ต้องหลบหนีไปไม่ไกล ทางที่ดีมันรีบไปสมทบกับโจรชาวฮั่นที่หลง
เหลือ ความแค้นของสิบสองปีนี้ จะได้ชำระสะสางแล้ว

ชายฉกรรจ์ชาวคาซัคสามร้อยกว่าคน รวมตัวกันเป็นหน่วยไล่
ล่าขบวนแรก ยังมีหน่วยที่สองและสามทยอยติดตามไป เพียงคร่ากุม
ตั้งคักไ้คนเดียว ย่อมไม่ต้องใช้ผู้คนมากมายปานนี้ แต่วัตถุประสงค์อยู่ที่
กำจัดกวาดล้างโจรชาวฮั่น ซึ่งก่อหอคสสร้างเภทภัยอยู่บนทุ่งหญ้าอัน
ไพศาล

จุลโลกกับเชอเอ๋อคู่เป็นกองหน้า พวกมันให้ชาวเผ่าที่เหลือทอด
ระยะอยู่ห่างสิบกว่าลี ค่อยๆ ติดตามมา เพื่อมิให้ตั้งคักไ้รู้สีก้าว ไม่
ไปสมทบกับพวกพ้อง เมื่อคืนจุโไฟ่ว์รับปากเจ็บ แต่ไม่หนักหนานัก ขอ
ร่วมทางกับบิดา อามานก็ยินกรานร่วมทางกับบิดา แต่ไม่ว่าผู้ใดลั่นทราบ
ว่า นางไม่ต้องการแยกจากจุโไฟ่ว์

เชอเอ๋อคู่ยังคัดเลือกศิษย์อีกสองคนร่วมทาง หนึ่งคือซังซือเอ๋อ
ที่คล่องแคล่วปราดเปรียว หนึ่งคือชายหนุ่มที่มีพลังกำลังราวกับอูฐ มีฉายา
ว่าเลาะเทาะ (อูฐ) ทุกผู้คนเรียกหามันเป็นเลาะเทาะ กลับสืบเลือนชื่อเดิม
ของมันไป

สี่วันชีวิตก็เข้าร่วมขบวนกองหน้า จุโไฟ่ว์ยินดีต้อนรับเป็นบุคคล
แรก หลังจากผ่านเหตุการณ์เมื่อคืน สี่วันชีวิตกลับกลายเป็นวีรบุรุษที่ทั้งหมด
เทิดทูนบูชา เชอเอ๋อคู่ไม่คัดค้านนางเข้าร่วมจุลโลกไม่ยินยอมอยู่ข้าง แต่

ไม่อาจกล่าวปฏิเสธได้

ชายชราแซ่โก๋ยกล้ายดุกเหตุการณ์เมื่อคืนขู่ขวัญจนนอน ยาม
เช้ารู้สึกอ่อนคืบนมแพะ พลั้งมือทำชามนมคกแตก ตีบันจิวชงชาให้กับท่าน
ท่านมือไม้สั่นระริก ขณะที่รับถ้วยชาไว้ กลับทำน้ำชากระเซ็นใส่ปากเสื้อ

ตีบันจิวถามท่านว่าเป็นอะไรไป ดวงตาของชายชราแซ่โก๋ยทอแว
วทั้งประหวัดพรันพริ้ง และทั้งขุนเคืองใจ พลันหมุนตัวกลับเข้าห้อง
ปิดประตูห้องลงอย่างหนักหน่วง

บนทุ่งหญ้าสุ่มหิมะหนาที่บ ซากที่จะจับขี้ม้า หน่วยกองหน้าทั้งเจ็ด
ล้วนเดินด้วยเท้า อาศัยรอยเท้าบนพื้นหิมะติดตามไปตลอดทาง

เห็นรอยเท้าของคั้งคักไ้มุ่งตรงสู่ทิศตะวันตก กล้ายกค้มุ่งสู่ทะเล
คอเปื่อยะ คาดว่าสองเท้ามันแม้รับบาดเจ็บ ฝ่าเท้ายังรวดเร็วยิ่ง ชาวคาซัคทั้ง
หาหวนนึกถึงคำเล่าลือที่ว่า ทะเลสาบคอเปื่อยะเต็มไปด้วยภูตร้าย ออก
ประหวัดพรันใจมิได้

ซูตูโกล้องคังๆ ว่า

“วันนี้แม้ทราบว่าจะเผชิญกับภูตร้าย ก็ต้องจับตัวโจรร้ายให้จง
ได้ ซูโหว่ เจ้าคิดล้างแก่นให้กับมารดาและกอกอเจ้าหรือไม่?”

ซูโหว่กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าย่อมต้องติดตามบิดาไป อามาน ท่านยังกงกลับไปเถอะ”

อามานกล่าวว่า

“ท่านไปได้ ข้าพเจ้าก็ไปได้”

ในใจกลับกรุ่นคิดขึ้น

“หากท่านเสียชีวิต หรือข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ตามลำพัง?”

จูอุโศกกล่าวว่

“อามาน เจ้ายังคงติดตามบิดาเจ้ากลับบ้านไป เธอเอ๋ออยู่ขวัญอ่อน
กลัวภูคผีที่สุด”

เธอเอ๋ออยู่ถึงคาไ่มันอย่างคุ้น จึงเป็นฝ่ายนำทาง

เรื่องราวที่น่าสะพร้งกลัวที่สุดของทะเลทรายคืออาณา
บริเวณพันไร่แห่งน้ำ ขอเพียงน้ำสะอาดที่พกติดตัวค้หมดสิ้น
ต้องกระหายน้ำจนตาย แต่หลังจากที่หิมะตกหนัก เพียงก้มกายก็พบกับ
หิมะน้ำแข็ง เป็นการแก้ปัญหาคำคัญ. มาตราว่าไม่สามารถควบจับ
พาหนะ แต่ก็ลดทอนทรายเหลืองที่ปลุ้งมาปะทะหน้า

ยิ่งม่งตะวันตก รอยเท้าที่ค้งคักไ้ทิ้งไว้ย้งเด่นชัด เมื่อถึงคอนท้าย
บนรอยเท้าของมันปราศจากหิมะขาวปึกคลุมอีก ย่อมเป็นรอยเท้าที่ประทับ
ทิ้งไว้หลังลมหิมะสงบลงแล้ว

เธอเอ๋ออยู่พึมพำว่

“โจรร้ายนี้กลับร้ายกาจนัก ลมหิมะครั้งนี้กลับไม่อาจกว้ชีวิตมัน”

จูอุโศกพ้ันอุทานดั่งเอ๊ะ ร้องว่

“มีรอยเท้าของอีกคนหนึ่ง”

มันรีไปย้งรอยเท้า กล่าวอีกว่

“คนผู้นี้ล้วนทิ้งเท้าลงในรอยเท้าของโจรร้ายนั้น หากไม่สังเกต
ยากคูออกไ้”

ทุกผู้คนพ่่งมองโดยละเอียด พบว่ในรอยเท้าแต่ละรอยแบ่งเป็น
ค้้นและลึกสองชั้น ค้งนั้นพากันวิพากษ์วิจารณ์ ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด
เลาะเกาะพ้ันกล่าวว่

“หรือว่าเป็นภูคผี?”

นี่เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนนี่ก่อกุญในใจว่า มันพอกกล่าวจากปาก ทั้งหมด
อดสยวาทด้วยความหนาวเหน็บมิได้

ทุกผู้คนปลุกปลอบกำลังขวัญ บุ่งสู่ตะวันตกค่อไป หิมะท่วมสูงถึง
ข้อเท้า การเดินทางเชื่องช้ายิ่ง ถ้ากินนั้นทั้งหมดล้างแรมกลางพื้นหิมะ
กวาดคราบหิมะออก ขุดพื้นทรายเป็นหลุม ใช้พรมขนสัตว์ห่อหุ้มกาย
นอนอยู่ภายในหลุม ไม่รู้สึกเหน็บหนาวเท่าใด

หลุมทรายของถ้ำนั้นชั่วเป็นเลาะเกาะขุดให้ มันมีกำลังแขนมหาศาล
ในใจเคารพต่อวีรบุรุษชาวอันฮันนี่ อาสาขุดหลุมทรายให้กับนางอยู่ระหว่าง
หลุมทรายของมันกับซูโม่ หลุมทรายทั้งเจ็ดหลุมล้อมเป็นวงกลม กึ่งกลาง
ก่อไฟกองใหญ่

ท้องฟ้าเหนือศีรษะเป็นสีครามเข้ม ดาวอำไพกะพริบแสง ลมหนาว
เย็นหอบหนึ่งกระโชกมา ม้วนเอาหิมะบนพื้นขึ้น ปลิวเวียนว่อนอยู่ใน
สายลม ถ้ำนั้นชั่วเหม่อมองเกล็ดหิมะที่บินฉวัดเฉวียนสองกลีบ พังทำ
ว่า

“ช่างกลับกลายผีเสื้อหอกกู่หนึ่ง”

ซูโม่กล่าวเสริมขึ้น

“ถูกแล้ว กลับกลายจริงๆ ก่อนหน้านั้นมีโกวเนี่ยนน้อยชาวอันนาง
หนึ่ง บอกเล่าตำนานของผีเสื้อให้ข้าพเจ้าฟังว่า มีชายหนุ่มชาวอันกับโกวเนี่ยน
ชาวอันรักชอบกัน แต่บิดาของโกวเนี่ยนนั้นไม่ยินยอมยกบุตรให้ ชาย
หนุ่มนั้นเศร้าเสียใจยิ่ง ล้มป่วยลงเสียชีวิต อยู่มาวันหนึ่ง โกวเนี่ยนนั้นผ่าน
หลุมศพของชายคนรัก ต้องฟูบร่างบนหลุมฝังศพ ร่ำไห้ออกมา”

เอ๋ยถึงตอนนี้ ในใจของซูโม่พบกับสับสนชั่วปรากฏภาพเหตุการณ์เมื่อ
แปดเก้าปีก่อนขึ้น

บนเนินเขาเล็กๆ เด็กชายกับเด็กหญิงคู่หนึ่งนั่งเคียงคู่ เฝ้าดูแสงฝูง
แพะแกะ เด็กหญิงเล่านิทาน เด็กชายสลับฟังอย่างจดจ่อ เมื่อเล่าถึงตอน
โกวเนี่ยขาวอันฟูบร้างบนหลุมศพของชายคนรัก ดวงตาของเด็กหญิงอ่อ
กลอดด้วยหยาดน้ำ เด็กชายก็เศร้าเสียใจ

เพียงแต่สับสนชั่วทราบว่า เด็กชายนั้นคือซูโม่ที่เบื้องหน้า ซูโม่
กลับเข้าใจว่าเด็กหญิงนั้นเสียชีวิตแล้ว

ซูโม่เล่าสืบต่อ

“โกวเนี่ยนางนั้นฟูบอยู่บนหลุมฝังศพ ไร้ให้ด้วยความโศกเศร้ารันทด
ทันใด หลุมฝังศพแยกออกเป็นช่อง โกวเนี่ยสะคราญโฉมนั้นก็กระโดด
เข้าไป ภายหลังคนรักคู่นี้กลับกลายเป็นผีเสื้อคู่หนึ่ง โบยบินเคียงคู่
กัน ไม่มีวันแยกจากกันอีก”

(ทั้งหมดนี้เป็น อมตะนิยายของจีนเรื่องเนี่ยชั่วแป๊ะกับจกเอ็งไท้
ซึ่งชาวไทยรู้จักในนามม่านประเพณี)

อาบานสอดคำขึ้น

“นิทานเรื่องนี้ดียิ่ง คนเล่านิทานคือโกวเนี่ยน้อยที่มอบผ้าเช็ดหน้า
สายแพแก่ท่านกระบี่ นางตายแล้วหรือ?”

ซูโม่กล่าวอย่างเศร้าหมองว่า

“มิใช่ เป็นนาง ผู้เฒ่าชาวฮั่นนั้นบอกว่านางตายแล้ว”

สับสนชั่วถามว่า

“ท่านยังจำนางได้หรือ?”

ซูโม่ตอบว่า

“ยอมจำได้ โทนเลยลืมเลือนได้?”

ลีบั้นจิวกล่าวว่า

“ท่านโฉนไม่ไปชมดูหลุมฝังศพของนาง?”

ซูโม่กล่าวอย่างนึกได้ว่า

“ใช่แล้ว หลังจากที่พวกเราคาดต่างโจรร้ายขบวนนี้ ข้าพเจ้าจะขอให้ชาวฮั่นที่ขายสุรานั้น นำพาข้าพเจ้าไปชมดู”

ลีบั้นจิวถามว่า

“หากว่าหลุมฝังศพนั้นพลอยแยกออกเป็นช่อง ท่านโฉนจะกระโดดเข้าไปหรือไม่?”

ซูโม่ยิ้มพลาถกกล่าวว่า

“นั่นเป็นนิทานปรัมปรา หาได้เป็นความจริงไม่”

ลีบั้นจิวถามซ้ำว่า

“หากโกวเนี่ยน้อยนั้นคิดถึงท่าน หวังให้ท่านไปเป็นเพื่อนนาง ดังนั้นบนหลุมฝังศพแยกออกเป็นช่องจริงๆ ท่านยินยอมกระโดดเข้าไปอยู่เป็นเพื่อนนางหรือไม่?”

ซูโม่ทอถอนใจกล่าวว่า

“ไม่ โกวเนี่ยน้อยนั้นเป็นเพียงเพื่อนเล่นเมื่อวัยเด็กของข้าพเจ้า ชั่วชีวิตนี้ข้าพเจ้าจะอยู่เป็นเพื่อนกับอามาน”

พลาถกยื่นมือออก เกาะกุมมือของอามานแนบแน่น

ลีบั้นจิวไม่ซักถามอีก นางความจริงไม่คิดถามว่าจาเหล่านี้ ทั้งนี้เพราะนางล่วงรู้คำตอบแรก แต่ยังไม่ถามมิได้ ยามนี้พอได้รับคำตอบ รัง

แต่เพิ่มความโศกเศร้ารันทดกว่าเดิม

ยามนั้น ที่ห่างไปปรากฏนกกระดิ่งฟ้าตัวหนึ่งร้องเพลงเบาๆ
ร้องขับขานอย่างไพเราะเพียงนั้น โศกซึ่งครีงตราเพียงนั้น

ซูโม่กล่าวว่

“กาลก่อนข้าพเจ้ามักจับนกกระดิ่งฟ้ามาเล่น พอเล่นเสร็จมันก็ตาย
ไป แต่ไควเนี่ยน้อยนั้นชมชอบนกกระดิ่งฟ้า นอบก้มโลยยกแก่ข้าพเจ้า
ข้างหนึ่ง ให้ข้าพเจ้าปล่อยนกเป็นอิสระ นับแต่นั้นข้าพเจ้าไม่ไล่จับอีก
เพียงแต่ฟังนกกระดิ่งฟ้าร้องเพลงยามวิกาล พวกท่านฟัง ช่างร้องได้ไพเราะ
นัก”

ลีนั้นจ้วงส่งเสียงดังอิมม์ถามว่า

“ก้มโลยยกข้างนั้นเล่า ท่านพกคึดคั๋วหรือไม่?”

ซูโม่กล่าวว่

“มันเป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ข้าพเจ้าทำแตกเสียหาย ไม่เห็น
มันอีก”

ลีนั้นจ้วงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“มันเป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ทำแตกเสียหายไม่เห็นมันอีก”

นกกระดิ่งฟ้าร้องขับขานไม่หยุดยั้ง คำคินตุคูหนาวอันเขียนเขียน
นกกระดิ่งฟ้าความจริงไม่ร้องเพลง ไม่ทราบมันมีเรื่องเศร้าเสียใจอันใด
อดระบายออกมามิได้

แต่เสียงกรนของซูโม่โลก เธอเอ่ออยู่กับเลาะเกาะและพวก ยังดังกว่า
เสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้ามากนัก

เช้าวันที่สอง คนทั้งเจ็ดตื่นขึ้นมารับประทานเสบียงกรัง
จากนั้นติดตามรอยเท้าต่อไป

แสงอาทิตย์อ่อนจาง เมื่อส่องต้องร่างเพียงบังเกิดความอบอุ่นอยู่
บ้าง แต่เมื่อมีแสงแดด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เกรงกลัวภูค้ายอีก

ติดตามถึงยามเที่ยง รอยเท้าเส้นเดียวบนท้องทะเลทรายแยกออกเป็น
สองสาย แสดงว่าคนที่สองไม่อดรันทนเหยียบย่ำรอยเท้าของบุคคล
แรกอีกต่อไป ชูลูโลกและพวกไพร่ร้องออกมา นี่แสดงว่าเป็นผู้ค้นหาไขภูค้าย
ไม่ แต่คนผู้นี้เป็นใคร?

ยามนี้ทิศทางที่คนทั้งเจ็ดมุ่งหน้าไป ไม่ใช่เส้นทางที่ลี้ลับจืดไปหา
ซื้อแป๊ะอีก นางพหลันกรุ่นกิดขึ้น

“โจรร้ายนี้คงไม่ไปสมทบกับสมุนโจร หากแต่อาศัยสายทางที่
ดักทอยอยู่บนผ้าเช็ดหน้า สืบเสาะหาวังเขาวงกตเพียงลำพัง”

นางบ่งบอกข้อสันนิษฐานนี้ออกไป ชูลูโลกและพวกคะลึงลาน
ชั่วขณะ พากันเห็นห้องคิ้ว ช้างซื้อเอือกกล่าวว่า

“ทะเลทรายแถบนี้ปกติไม่มีน้ำแม้สักหยดเดียว โจรชาวฮั่นคงไม่
มายังที่นี่”

ชูลูโลกร้องดังๆ ว่า

“มันหลบหนีไปยังวังต้องห้าม พวกเราจะติดตามไปถึงวังต้องห้าม
เพื่อให้ติดตามถึงสุดขอบฟ้า ก็ต้องจับตัวโจรร้ายนี้ให้จงได้”

ตามคำเล่าขานที่สืบทอดกันมาของชาวกาซัค ทะเลทรายคอเคซัส
มีวังต้องห้ามหลังหนึ่ง ภายในวังมีอัญมณีของมีค่ามากมายสุดคณานับ
เพียงแต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รู้จักเส้นทางไปยังวังต้องห้าม หากหลงทางกลาง

ทะเลทรายคอเปียะ ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นได้ ดังนั้นไม่เคยมีผู้โลกกล้าเสี่ยง
อันตรายออกค้นหามาก่อน

แต่ตอนนี้ผิดแปลกแตกต่าง เมื่อมีสายทางนำทาง พร้อมกันนั้น
หิมะน้ำแข็งบนทะเลทราย ต้องใช้เวลาสี่สิบสามสิบวันก่อนจะละลายหมดสิ้น
ไม่มีปัญหาเรื่องน้ำดื่ม ทางด้านหลังยังมีกองกำลังสนับสนุน ยังเกรงกลัว
อันใด

อย่าว่าแต่ชูชูโลกถือดีว่าเป็นนักรบอันดับหนึ่งแห่งทุ่งหญ้า มัน
เพียงภาวนาว่าเซอเอ่อคูจะแสดงความฉลาดเฉลียวออกมา ไม่กล้าติดตามต่อ
ไป แต่เซอเอ่อคูไม่มีท่าทีหวาดกลัวแต่อย่างใด

ลี้บูนจิวสนับสนุนว่า

“ใช่แล้ว พวกเราไปชมดูด้วยกัน คว้าในโลกมีวังเขาวงกตจริงหรือ
ไม่”

นางหวนนิกถึงบิดามารดาเสียชีวิตเพราะเหตุนี้ หากตัวเองสามารถ
เสาะพบวังเขาวงกต ถือว่าบรรลุถึงปณิธานของบิดามารดาผู้ล่วงลับ
อามานกล่าววว่า

“ผู้เฒ่าโนเฒ่าลี้วนบอกว่า ขุมทรัพย์ในวังต้องห้ามสามารถช่วยให้
ผู้คนพ้นๆ หนีๆ บนภูเขาเทียนจิวทั้งเหนือและใต้ มีชีวิตอย่างสุขสบาย
ตลอดไป ร้อยพันปีมานี้ล้วนเล่าลือเช่นนี้ แต่ไม่ว่าผู้ใดก็หาไม่พบ”

ชูโฝ่วกล่าวด้วยความยินดีว่า

“หากพวกเราหาพบ ทั้งหมดมีชีวิตอย่างสุขสบาย นับว่าประเสริฐ
เลิศยิ่ง”

อามานกล่าววว่า

“พวกเราในตอนนี้ไม่มีความสุขหรือ?”

ซูโม่ช่วยกมื่อเกาศีระชะ กล่าวอย่างอึดแน่นว่า

“มีความสุขยิ่ง”

เขานึกไม่ออกว่า ในโลกยังมีของใดช่วยให้ชีวิตของตัวเองมีความสุขกว่าตอนนี้อีก

ลึนจิวกลับครุ่นคิดขึ้น

“ไม่ว่าในวังเขาวงกตมีของวิเศษอันล้ำค่ามากน้อยเท่าใด ก็ไม่อาจช่วยให้เรามีความสุขได้”

เมื่อถึงวันที่แปด คนทั้งเจ็ดติดตามรอยเท้าเข้าสู่เขตภูเขา เห็นโขดหินระเกะระกะยิ่งมายิ่งยากแก่การเดินทาง ยิ่งที่รอยเท้าบนพื้นหินะเด่นชัดยิ่ง เพียงแค่ภูมิประเทศเลวร้าย เส้นทางคดเคี้ยว หรืออีกนัยหนึ่งไม่มีทางผ่านได้

เห็นรอยเท้าของบุคคลทั้งสองตัดผ่านหุบเขา ข้ามเนินไศลไป เส้นทางเบื้องหน้ายาวไกลไม่มีที่สิ้นสุด รอยเท้าบนพื้นหินะทั้งสองสาย คล้ายกับจะตัดตรงถึงขุมนรกโลกันตร์ก็ปาน

ซูจูโคกกับเซอเอ่ออยู่เห็นสภาพอันเลวร้ายรอบข้าง ในใจลอบประหวั่นพรั่นใจ แต่ทั้งสองยังประคองกันไม่ขาดปาก ซูจูโคกกล่าวว่า

“เซอเอ่ออยู่ ท่านตัวลั่นจั่นงก หากขวัญผ่องคาย ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นได้ มิสู้รอเราอยู่ที่นี่ หากเสาะพบขุมทรัพย์ จะแบ่งปันแก่ท่านส่วนหนึ่ง”

เซอเอ่ออยู่กล่าวว่า

“ยามนี้รอดคนเป็นนักสู้ผู้กล้า รอสักครู่ภูตร้ายปรากฏออกมา

ดูว่าท่านหลบหนีก่อน หรือว่าบุตรชายท่านหลบหนีก่อน?”

ชูอุไคกกกล่าวว่า

“มิผิด เราสองพ่อลูกพบเห็นภูตร้าย ยังมีเรี่ยวแรงหลบหนีไป ไม่คล้ายกับท่านที่แตกคั่นจนถูกเข้ากับพื้น คัวสั้นนั่งงกตลอดเวลา”

ทั้งสองกล่าวไปกล่าวมา ไม่พ้นภูตร้ายกลางทะเลทราย เดินทาง
อีกกลุ่มหนึ่ง รอบบริเวณมีคิมิดสนิททั่วชูไฟว์กล่าวว่า

“บิดา ค้างแรมในที่นี้ พรุ่งนี้ค่อยเดินทางต่อเถอะ”

ชูอุไคกไม่ทันตอบคำ เซอเอ่ออุหวัร่อพลาংกล่าวว่า

“ประเสริฐ พวกท่านสองพ่อลูกพักค้างแรมในที่นี้ จะได้ไม่มี
อันตราย อามาน เจ้าติดตามบิดามา เลาะเกาะ ชังซือเอ่อ พวกเราไม่กลัว
ภูตผี ไปกันเถอะ”

ชูอุไคกร้องเพี้ย ถ่มน้ำลายใส่พื้น สาวเท้านำหน้าไปก่อน สิ้นจิว
เห็นทั้งสองกิดซิงคี่ซิงเค่น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมแสดงความอ่อนแอ ได้แต่
ติดตามอยู่ด้านหลัง อามานกลับเหน็ดเหนื่อยจนก้าวเท้าไม่ออก

ชูไฟว์กับชังซือเอ่อเก็บกิ่งไม้แห้งจัดทำเป็นคบไฟ คนทั้งห้า
อยู่กลางป่าทึบ คั่นหารอยเท้าออกเดินทาง ขามวิกาลเดินอยู่ท่ามกลาง
สถานที่ที่แสงกลืนอาบปีศาจเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนนอกสันขวัญผวา บางครั้ง
บังเกิดเสียงวิหคราตรีร่ำร้องคราหนึ่ง หรือเกล็ดหิมะร่วงกราวลงจากกิ่งไม้
ล้วนสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ที่น่าประหลาดคือ ในป่าทึบกลับมีเส้นทาง มาตรฐาน้ำร้างสูงท่วม
เข้า แต่ยังปรากฏริ้วรอยของทางโบราณให้จำแนกแยกแยะได้

คนทั้งเจ็ดเดินอยู่ในป่าทึบเป็นเวลานาน อามานพลันร้องโอยออกมา

กล่าวว่า

“ผิดทำแล้ว”

ซูโฟว์รีบถามว่า

“เป็นไรหรือ?”

อามานซึมมือไปยังกำไลเงินที่สะท้อนแสงแวววับ ซึ่งอยู่ข้างทาง
เบื้องหน้าข้างหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านดู นี่เป็นกำไลที่ข้าพเจ้าเคยทำตกหล่นไว้”

กำไลข้างนั้นอยู่ที่เบื้องหน้าคนทั้งเจ็ด ห่างประมาณสองสาม
วา ไม่ทราบโดนพลันปรากฏขึ้นในที่นี้

อามานกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทำกำไลตกหล่น ตั้งใจว่าเมื่อข้ากลับค่อยตั้งใจมากันหา
โดนอยู่ที่นี้ได้?”

เซอเอ่อถามย้ำว่า

“เจ้าชมดูให้ดี ที่แท้ใช่หรือไม่?”

อามานไม่กล้าเก็บขึ้นมา ซูโฟว์เดินไปเก็บกำไลขึ้นจากพื้น ไม่รอ
ให้อามานจำแนกแยกแยะ เขาก็จดจำออกแต่แรกร้องว่า

“ใช่แล้ว เป็นของนาง”

พลางยื่นส่งกำไลแก่นาง อามานไม่กล้ารับไว้ กล่าวเสียงสั่นสะท้าน
ว่า

“ท่าน...ท่านทิ้งไว้กับพื้น ข้าพเจ้าไม่ต้องการแล้ว”

ซูโฟว์ร้องโพล่งว่า

“หรือว่าเป็นลวดลายของภูตร้ายจริงๆ?”

ภายใต้แสงไฟสลัวส่อง สี่หน้าของคนทั้งเจ็ดล้วนประหลาดพิกลยิ่ง
ชั่วครูให้หลัง สิบขึ้นชั่วจึงกล่าว

“ไม่แน่ว่ายังลวร้ายกว่าเผชิญภูติผีอีก พวกเราย้อนกลับมาทางเดิม
ทางสายนี้เป็นเส้นทางที่พวกเราเดินผ่านแล้ว”

พริบตาหนึ่ง ทุกผู้คนหวนนึกถึงคำเล่าลือที่ว่า คนสัญจรกลาง
ทะเลทรายเกิดหลงทาง เดินไปเดินไป พลันพบเห็นรอยเท้าอยู่เบื้องหน้า
สร้างความลึกลับไสยแก่มนต์แทบคลุ้มคลั่ง ติดตามรอยเท้าไป หาทราบไม่ว่า
นั่นเป็นรอยเท้าของมันเป็นเอง เดินวนทางสายเก่ารอบแล้วรอบเล่า เดินจน
กระทั่งล้มตายลง

ทั้งหมดไม่ยินยอมเชื่อคำพูดของสิบขึ้นชั่ว แต่อดทนทำกำไลคดหล่น
เป็นเวลานานซัดๆ เดินอยู่ครึ่งก่อนวัน พลันพบเห็นกำไลอยู่บนเส้นทาง
เบื้องหน้า แสดงว่าเดินวนรอบหนึ่ง ย้อนมาที่ทางสายเก่าอีก ยามวิกาล
มืดมิด ระยะเวลาที่เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่จำแนกว่ารอยเท้า
บนเส้นทางเมื่อครู่มีเพียงผู้คนสองคน หรือเพิ่มรอยเท้าของคนทั้งเจ็ดเข้าไป

เกาะเกาะเดินออกไปหลายก้าว ชูคบไฟส่องดูรอยเท้าบนพื้นหิมะ
ร้องว่า

“มีรอยเท้าของผู้คนจำนวนมาก เป็นของพวกเราเอง”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความประหลาดพิกล คนทั้งเจ็ดหันไปมอง
หน้ากัน ชูคบไฟกับขอเอ่ออยู่ไม่ประโคนขกคน และเขี่ยหยันฝ่ามือตรงข้ามอีก
สิบขึ้นชั่วกล่าวว่า

“พวกเราเดินตามรอยเท้าของโจรร้ายนั้นกับผู้คนอีกคนหนึ่ง
หากพวกมันเดินวนด้วย อีกสักครู่คงเดินถึงที่นี่ พวกเราหยุดพักค้างแรม

ในที่นี้ ดูว่าพวกมันจะมาถึงหรือไม่”

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ทุกผู้คนล้วนเห็นด้วยกับคำพูดของนาง จัดการกวาดกราบหิมะบนเส้นทาง กลัฟรมชนสัตว์ออกทรุดนั่งลง เลอะเทอะกับซังซื่อเอ๋อก่อไฟกองหนึ่ง คนทั้งเจ็ดนั่งล้อมเป็นวง ไม่ว่าผู้ใดก็นอนไม่หลับ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กลัคล่าววาจา

ทั้งหมดรอกอยดั่งตักใช้กับผู้คนอีกคนหนึ่งเดินมา แต่ก็กริ่งเกรงพวกมันปรากฏกายขึ้นจริงๆ หากพวกมันเดินวนรอบหนึ่ง ย้อนกลับมายังเส้นทางเดิม เกรงว่าชะตากรรมของตัวเองจะเป็นเช่นเดียวกับพวกมัน

รอกอยเป็นเวลานาน พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา คนทั้งเจ็ดกระโดดปราดขึ้น พบว่าเสียงฝีเท้าหยุดชะงักลง ช่วงเวลานั้นผู้คนที่เจ็ดได้ยินแต่เสียงเค้นของหัวใจตัวเอง

ทันใด เสียงฝีเท้าดังขึ้นอีกครั้ง แต่เคลื่อนห่างไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนืออย่างเร็วช้า ยามนั้นลมแรงหอบหนึ่งกระโชกมา ม้วนเอาเกล็ดหิมะบนพื้นขึ้น หอบใส่กองไฟ จนแสงไฟดับวูบไป

พริบตานั่น รอบบริเวณมีคมืดเป็นแผ่นผืน ได้ยินเสียงขยับเขยื้อน ชูตัวโผล่กับสั่นไหวและพวกทั้งหกพากันชักดาบกระบี่จากฝักมา

อามานกลับกรีดร้องด้วยความตระหนก โผไปในอ้อมอกของซูโฝว ภาวได้หิมะขาวสาดสะท้อน คนดาบกระบี่สะท้อนประกายวูบวาบวับ เสียงฝีเท้านั้นยิ่งมายิ่งห่างไกลออกไป ในที่สุดไม่ได้ยินอีก

จวบกระทั่งฟ้าสว่าง ในป่าทึบไม่มีสภาพมืดปรกติได้อีก แสงอาทิตย์ลำแรกของยามเช้าครุสาดลอดเข้ามาทางกิ่งใบ ทุกผู้คนค่อยคลุกักแถมใสขึ้น

ครั้นแล้วทั้งหมดค้นหาเส้นทางเดินทางต่อ เดินทางอยู่ครู่หนึ่ง
 อามานพบว่าพุ่มไม้ด้านซ้ายมือหักไปหลายต้น ดังนั้นร้องว่า

“พวกท่านดูที่นี่”

ซูโพนแหวกต้นไม้ ออก เห็นบนพื้นมีรอยเท้าสองแถว ต้องให้ร้องว่า

“พวกมันไปทางด้านนี้”

อามานกล่าวว่า

“โจรร้ายนั้นคงคุลายแทงผิดไป ดังนั้นวกอ้อมเป็นวง ค่อยเดินทาง
 ต่อ กลับสร้างความคิดตระหนกแก่พวกเราไปกินหนึ่ง”

ซูอุโลกหัวเราะฮาฮาว่า

“ใช่แล้ว ปีกาจขวัญอ่อนของครอบครัวเซอเอ่ออู่บังเกิดความ
 แดกคั่นกินหนึ่ง นักรบของครอบครัวซูอุโลกกลับภาวนาให้ภูตร้ายปรากฏ
 ตัว จะได้กระชากใบหูของภูตร้าย ชมดูให้กระจ่างชัด”

เซอเอ่ออู่ไม่เหวี่ยงเสกมัน คล้ายไม่ได้ยินก็ปาน พัดนัยน์มือกลับหลัง
 บิดกระชากใบหูของซูอุโลกไว้

ซูอุโลกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ค่อยออกหมัดหนึ่ง ค่อยใส่กลางหลัง
 มัน เซอเอ่ออู่สำรวางโงนเงน แต่มือที่กระชากใบหูของซูอุโลกยังไม่คลาย
 ออก บิดกระชากจนใบหูมันปรากฏโลหิตหลังไหล หากใช้กำลังกว่านี้
 เกรงว่าใบหูต้องขาดหลุดออกมา

ลี้บั้นจิวเห็นคนทั้งสองมีอายุสี่สิบกว่าปี ยังวิวาทกันราวเด็กซุกซน
 ครึ่งจริงครึ่งหยอกล้อ รู้สึกน่าหัวร่อ เห็นซูอุโลกกับเซอเอ่ออู่ค่อยใส่กัน
 และกันหลายหมัดค่อยแยกจากกัน คนหนึ่งหน้าฟกช้ำ คนหนึ่งดำเขียว

ทั้งสองพุ่มเถียงวิวาทตลอดทาง เดินทางตลอดทาง ยามนี้เส้นทาง

สูงต่ำคดเคี้ยว ยากแก่การสัญจร บัดเดี๋ยวอ้อมหุบเขา บัดเดี๋ยวมุดเข้าถ้ำ
หากมิใช่บนพื้นหิมะมีรอยเท้าม้าทาง ยากที่จะรุดหน้าไปได้

ลึบชื้นเห็นเช่นนั้น ต้องกรุ่นคิดขึ้น

“วังต้องห้ามนี้เร้นลับจริงๆ หากปราศจากลายแทงชี้นำ ไหนเลย
เสาะพบได้?”

เดินทางถึงยามเที่ยง ทุกผู้คนไม่ได้นอนหลับพักผ่อนตลอดคืน
ล้วนเหนื่อยล้าอ่อนเพลีย มีแต่ลึบชื้นที่ปรับพื้นฐานกำลังภายใน ยังคง
รักษาความคลั่งกักแถมใส่ไว้

ซูโหว่พลันกล่าวว่า

“บิดา อามานเดินทางต่อไม่ได้ พวกเราพักผ่อนสักครู่เถอะ”

ซูอู่โศกไม่ทันตอบคำ ได้ยินเชอเอ๋อคู่ที่นำหน้าอุทยานดังอาออกมา
ซูอู่โศกรีบรุดไป พ้ออ้อมผ่านต้นไม้แถวหนึ่ง เห็นบนภูผาหินเบื้องหน้าฝัง
ไว้ด้วยประศูใหญ่ที่หล่อหลอมจากเหล็กสองบาน บนประศูมีสนิมเหล็ก
เกรอะกรัง แสดงว่าเป็นของโบราณที่ผ่านวันเวลายาวนานปี

ผู้คนทั้งเจ็ดพากันโพธิ์ร้องว่า

“วังต้องห้าม”

ทั้งหมดวิ่งปราดเข้าไป ซูอู่โศกยกมือผลักประศูเหล็กโดยแรง
ประศูทั้งสองบานกลับไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย เชอเอ๋อคู่จึงกล่าว

“โจรร้ายลงกลอนภายใน”

อามานสำรวจดูรอบประศูเหล็กว่ามีรางกลไกหรือไม่ เห็นประศู
นั้นคล้ายงอกติดกับภูผาหิน ปราศจากริ้วรอยแม้แต่น้อย

อามานขีดจับหว่งประศู บิดหมุนไปทางซ้าย พบว่าประศูไม่เคลื่อน

โหว วังเขวังกตนี้ไม่ทราบปลูกสร้างเป็นเวลาที่ร้อยปี มาตรฐานกลาง
ทะเลทรายแห้งแล้ง แต่เมื่อเป็นประจวบเหมาะต้องเกิดสนิม ต่อให้มีกลไก
บังคับ ก็ใช้การไม่ได้

มีคานางพอบิดหมุนไปทางขวา ห่วงประตูลับขยับเขยื้อน
เคลื่อนที่ นางทดลองบิดหมุนหลายครา ชูลู่โลกกับเชอเอ่ออู่ก็ผลัดประตูล
โดยแรง ทันใด ประตูเหล็กเปิดเข้าด้านใน ทั้งสองไม่ทันระวัง พากันพลัด
ร่วงเข้าไป หลังความตื้นตระหนก ทั้งสองหัวร่อดังๆ พลังผุดลุกขึ้นมา

หลังประตูเป็นเส้นทางสายยาวที่มีดตะมื่น ชูโพล่จุดคบไฟขึ้น
มือหนึ่งถือไว้ อีกมือหนึ่งถือดาบยาวทำหน้าที่นำทาง พอถึงสุดทาง เบื้อง
หน้าปรากฏเป็นทางแยกสามสายขึ้น

ในวังเขวังกตปราศจากรอยเท้าบนพื้นหิมะเป็นเครื่องชี้ว่า ไม่ทราบ
ตั้งคักไว้กับผู้คนอีกคนหนึ่งไปยังทางสายใด ทุกผู้คนตรวจดูโดยละเอียด
พบว่าเส้นทางซ้ายมือกับขวามือล้วนมีรอยเท้าจางๆ

ชูลู่โลกกล่าวว่า

“สี่คนไปทางซ้าย สามคนไปทางขวา รอดักกรู่ก่อยบรรจบกัน
ที่นี่”

ลี้นจิว กล่าวว่า

“นั่นไม่ผิดนัก สถานที่นี้เมื่อเรียกว่าวังเขวังกต เส้นทางย่อมต้อง
คดเคี้ยวเลี้ยวลด พวกเรายังคงร่วมทางกันประเสริฐกว่า”

ชูลู่โลกสั่นศีรษะ กล่าวว่า

“คาดว่าในถ้ำศิลาเช่นนี้ มีพื้นที่สักเท่าใด ชาวฮั่นขวัญญ่ออนมาแล้ว
กำเนิด นับเป็นเรื่องอัศจรรย์ปญญา”

ปากแม็กกล่าวเช่นนั้น แต่คนทั้งเจ็ดยังคงร่วมทางไป เห็นเส้นทาง
ขวามือกว้างขวางกว่า ดังนั้นเดินไปทางขวามือ

เดินไปเพียงสิบกว่าวา ชูสู่โลกต้องกรุ่นคิดขึ้น

“ชาวฮั่นผู้นี้กล่าวได้ไม่ผิด”

เห็นเบื้องหน้าปรากฏทางแยกอีก คนทั้งเจ็ดจำแนกรอยเท้าโคย
ตะเอยค คิดลามาไปตลอดทาง บางครั้งบนทางแยกล้วนมีรอยเท้า ได้แค่
เลือกทางสายหนึ่ง เดินทางอยู่ครึ่งก่อนวัน ไม่ทราบผ่านทางแยกมากี่สาย
พอถึงทางแยกสายหนึ่ง อาฆาณจะใช้ดาบทำเครื่องหมายบนผนัง เพื่อที่
หากลับออกมาจะได้จดจำทางออก

ทันใด เบื้องหน้าสายตากะจ่างจ้ำ ปรากฏเป็นพื้นที่ว่างแถบหนึ่ง
สุดทางมีประตูเหล็กอีกสองบาน ผิงอยู่ในหินผา คนทั้งเจ็ดเดินถึงหน้าประตู
ชูสู่โลกบิดหมุนห้วงประตู มีกลาดประตูบานนี้ปิดแน่นไว้ พอกระทบถูก
เบาๆ ก็เปิดออก

คนทั้งเจ็ดเดินเข้าไป เห็นภายในเป็นวิหารหลังหนึ่ง ผนังรอบค้ำน
ประดิษฐานพุทธรูปดินเผาและแกะสลักจากไม้ พอตัดผ่านวิหารเข้าไป
ปรากฏห้องหับเป็นทิวแถว แต่ละห้องมักประดิษฐานพุทธรูป บางครั้งพบ
เห็นภาษาฮั่นอยู่บนผนัง เขียนข้อความราชาประเทศกอลเซีย บั้นใต้ ปีที่สิบ
สามในรัชสมัยถังไทจงฮ่องเต้ ยังมีวิหารหลังหนึ่งประดิษฐานแต่รูปปั้น
ของชาวฮั่น ที่กึ่งกลางเป็นรูปชายชราท่านหนึ่ง ป้ายขวางเหนือรูปปั้นจารึก
ข้อความที่ประดิษฐานรูปปั้นปราชญ์ผู้ลู่ไสดาขงจื้อ เบื้องซ้ายขวามีรูปปั้น
หลายสิบรูป เขียนข้อความจ้วนฮั่วชว จื่อโล่ว จื่อก่ง จื่อแฉ่ และจื่อเคีย

ชูสู่โลกพอพบเห็นรูปปั้นของชาวฮั่นมากมายปานนี้ต้องขมวดก๊ว

สะบัดหน้าออกมา ลีบันจิวต้องกรุ่นคิดขึ้น

“ผู้คนที่นี่ล้วนนับถือศาสนาฮั่วก่า ภายในวังเขาวงกตใดนประดิษฐานพุทธรูป และจัดตั้งรูปปั้นชาวฮั่น บนผนังก็เขียนภาษาฮั่น นับว่าน่าประหลาดจริงๆ”

คนทั้งเจ็ดผ่านห้องแล้วห้องเล่า เห็นส่วนใหญ่มีสภาพพังทลาย โบสถ์วิหารบางแห่งสุมเต็มไปด้วยทรายเหลือง กระทั่งประตูก็ถูกอุดตัน

เส้นทางในวังเขาวงกต ความจริงสับสนซับซ้อนอยู่แล้ว บวกกับผนังพังทลายทรายเหลืองอุดตัน ยิ่งทำให้ผู้คนจับต้นชนปลายไม่ถูก บางครั้งบนเส้นทางปรากฏโครงกระดูกหลายโครง ข้างของเครื่องใช้ภายในล้วนไม่ใช่สิ่งของที่มีอยู่ในมณฑลซินเกียง

ลีบันจิวจดจำคถักลับกล่าวกว่า เหล่านี้ล้วนเป็นข้าวของชาวฮั่น แผ่นดินคงจวน ทำให้ทุกผู้คนชมดูจนดาสายพรวดพราด คืบคลานส่งสัขตุคเปรียบปาน แต่อัญมณีของมีค่าที่รำลึกกัน กลับไม่ปรากฏให้เห็นแม้สักชิ้นเดียว

คนทั้งเจ็ดเดินไปตามเส้นทางมืดทะมึนสายหนึ่ง ทันใด ที่เบื้องหน้าบังเกิดชุมเสียงเย็นเยือกเสียงหนึ่งดวาคว่า

“เราอยู่ที่นี้อย่างสุขสงบเป็นพันปี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ามารบกวนเรา ผู้ใดบังอาจเข้ามา ต้องดาษในบัดดล”

ที่กล่าวเป็นภาษากาซัค ออกเสียงชัดด้อซัคคำ ชุ่มเสียงไม่ดังนัก แต่ได้ขึ้นอย่างชัดเจน

อามานกล่าวด้วยความกระหนกว่า

“เป็นภูตร้าย มัน...มันบอกว่าอยู่ที่นี้พันปี”

พลาถนุดึงมือชูโพลว ถดถอยไปหลายก้าว เลาะเกาะร้องดั่งๆ ว่า
“นี่เป็นผู้คน มิใช่ภูตผี”

พร้อมกันชูคบไฟ เดินไปยังเบื้องหน้า ชั่งซื้อเอื้อไม่ยอมแสดง ความ
อ่อนแอ เร่งฝีเท้าไปเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับมัน

เพ่งเดินถึงทางโค้งแห่งหนึ่ง คนทั้งสองพลันส่งเสียงร้องโดยพร้อม
เพรียง ร่างปลิวลี้วมาด้านหลัง สร้างความลั่นตระหนกแก่ทุกคนยิ่ง
ชูลุ้โลกกับเชอเอื้ออยู่ถึงคบไฟในมือ จึงเข้าไปประครอง

ได้ขึ้นที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงหัวร่อเกียกเกียกระคายหู ชุ่มเสียงนั้น
ดั่งว่า

“เราอยู่ที่นี้มาหนึ่งพันปี อยู่มาหนึ่งพันปี ผู้ที่เข้ามาล้วนต้องตาย”

เชอเอื้ออยู่ไม่ขบคิดมากความ โอบอุ้มเลาะเกาะวิ่งกลับออกไป
ชูลุ้โลกโอบอุ้มชั่งซื้อเอื้อ ชักชวนที่หลงเหลือติดตามออกไป

ได้ขึ้นเสียงหัวร่อประหลาดพิกลลุกั่งทั่วทางเดิน เมื่อบรรลุถึงพื้นที่
ว่าง เชอเอื้ออยู่กับชูลุ้โลกมองดูเลาะเกาะกับชั่งซื้อเอื้อ เห็นมุมปากคนทั้ง
สองปรากฏโลหิตไหลหลังออกมา กลับเสียชีวิตไปแล้ว

คนทั้งห้าหันไปมองหน้ากัน ทั้งบังเกิดความเสียใจ ทั้งแตกตื่นพรั่น
พรึง อามานกล่าววว่า

“ภูตร้ายนี้ไม่อนุญาตผู้คน...รบกวน พวกเรารีบไปเถอะ”

เรื่องราวถึงขั้นนี้ ชูลุ้โลกกับเชอเอื้อไหนดลยกล้ำดื้อร้ายดื้อคืออีก
โอบอุ้มจากศพทั้งสองซาก อาศัชรหัสเกรื่องหมายที่ทำได้ ออกจากวังเขา
วงกค

เชอเอื้ออยู่ดูญเสียศิษย์รักสองคน สร้างความเศร้าเสียใจยิ่ง หลัง

น้ำตาไม่หยุดยั้ง ชูชู่โลกไม่เขี่ยหยันมันอีก กลับกล่าววาจาปลอบโยน ทั้งยังกล่าวว่า

“โจรชาวฮั่นทั้งสองหลังจากเข้าวังต้องห้าม ก็สาบสูญไร้ร่องรอย คาดว่าถูกภูตร้ายภายในวังทำร้ายถึงแก่ชีวิตเช่นกัน”

อามานกล่าวว่า

“พวกเราอาศัยเส้นทางเดิมหวนกลับไปเถอะ หลังจากนั้น...หลังจาก นี้อย่าได้มายังสถานที่นี้อีก”

เซอเอ๋อคู่กล่าวว่า

“กองกำลังของเผ่าเร่ร่อนมาถึง สมควรบอกกล่าวต่อพวกมัน อย่าให้พี่น้องทั้งหลายบุกรุกเข้าวัง จนชีวิตจนหมดสิ้น”

ชูชู่โลกกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ขอเพียงอยู่นอกวังต้องห้าม คาดว่า...คาดว่าไม่เป็นไร”

ใช่ไม่เป็นไรจริงหรือไม่ หากมีผู้ใดทราบไม่ เพื่อความปลอดภัย คนทั้งห้าทยอยห่างไปหกเจ็ดลี้ จวบกระทั่งถึงพื้นที่โล่งกว้างแถบหนึ่งก่อขย หยุดยั้งลง ชูชู่โลกกล่าวว่า

“ภูตร้ายกลัวแสงแดด หากคิดเดินผ่านที่โล่งกว้างแถบนี้ต้องตาย แน่نون”

อามานกล่าวว่า

“เมื่อถึงยามค่ำคืนเล่า?”

ชูชู่โลกยกมือเกาศีรษะ ไม่สามารถตอบคำ

ดีที่ยังไม่มีดคำ กองกำลังขบวนแรกของชาวคาซัคก็

บรรลุถึง

ซุ้โลกและพวกريبบอกเล่าเรื่องราวที่พบเห็นวังเขาวงกต ภายในวังปรากฏภูตร้ายคอยทำร้ายคนให้ทราบ มาตรฐานมากขวัญเข้มแข็ง แต่ก็ไม่มีผู้ใดเสนอให้เสี่ยงอันตรายไปสืบเสาะดู

ผ่านไปสองชั่วยาม กองกำลังขบวนที่สองและสามทยอยมาถึง ผู้คนหลายร้อยคนค้ำแรมบนพื้นที่โล่งกว้าง ทุกกระยะกลุ่มคนสืบกว่าคนจะก่อไฟกองหนึ่ง คาดว่าภูตร้ายคอยให้ดูร้ายกว่านี้ ก็ต้องเกรงกลัวกองไฟมากมายถึงเพียงนี้

ลี้บั้นจ้วนนั่งฟังอยู่ข้างโซดหินก้อนหนึ่ง ในใจครุ่นคิดขึ้น

“บิดามารดาเราอนแรมจากแผ่นดินตงจ้วนมาถึงมณฑลจินเกียง เพื่อค้นหาวังเขาวงกต พวกท่านยังค้นหาวังเขาวงกตไม่พบ ก็เสียชีวิตไปก่อน ซึ่งความจริงคอยให้หาพบ เกรงว่าภูตร้ายภายในวังทำร้ายถึงแก่ชีวิต นอกจากพวกท่านได้ยื่นข่มเสี่ยงภูตร้ายก็ล่าดอยออกมา แลด้วยพลังฝีมือของบิดามารดา คงไม่เชื่อฟังวาจาของภูตร้าย โอ ผู้คนคอยให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ไหนเลยต่อสู้กับภูตผีปิศาจได้?”

พลันได้ยื่นเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลังเบาๆ คนผู้หนึ่งเดินเข้ามาเรียกหาอย่างแผ่วเบาว่า

“อาชี่ว”

ลี้บั้นจ้วนยืนค้ำยั้ง กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

“ไก่อ๊ะเอ๊ยเอ๊ย ท่านก็มาแล้ว”

ผู้มาเป็นชายชราแซ่ไก่อ๊ะจริงๆ ท่านกล่าวว่า

“เราไม่ไว้วางใจเจ้า ดังนั้นคิดตามทั้งหมดมาชมดูเจ้า”

ลึบนิ้วตื้นคันใจยิ่ง คุณมือของท่านไว้ กล่าวว่

“เส้นทางยากสัจจร ท่านอายุสูงวัย ได้รับความยากลำบาก รับผิดชอบ
ลงพักผ่อน”

ชายชราแซ่โก๋ยเพิ่งทรุดนั่งลงที่ข้างกายนาง พลันได้ขึ้นด้านทิศ
ตะวันตกบังเกิดเสียงวิหกราคีร่ำร้องเสียงแหลมเล็กหลายครา ชุ่มเสียง
ระคายหูเป็นพิเศษ

ทุกผู้คนกวาดมองไปยังคันเสียง เห็นวัตถุสีขาวโพล่งกลุ่มหนึ่ง
ตาโคมออกจากความมืดอย่างรวดเร็ว โคมถึงที่ซึ่งห่างจากทั้งหมดประ-
มาณสี่วา พลันหยุดยั้งลง ดูไปกลับคล้ายเป็นรูปคนร่างหนึ่ง

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง เห็นภูตประหลาดคนนี้คลุมชุดสีขาว ใบหน้า
ชโลมด้วยโลหิต บนชุดขาวก็แปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ รูปกาย
สูงใหญ่ยิ่ง อย่างน้อยสูงกว่าผู้คนทั่วไปห้าเชียว

ทุกผู้คนกลับล้มหายใจจับท้องมองมัน ไม่มีผู้ใดส่งเสียงออก
มา เห็นภูตประหลาดขึ้นมือทั้งสองไปเบื้องหน้า เล็บทั้งสิบยังยาวกว่านิ้ว
มือ ทัวทั้งฝ่ามือก็ชุ่มไปด้วยโลหิต

ภูตประหลาดส่งเสียงหัวร่อเกียกเกียก ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“เราพักอยู่ในวังเขาวงกตหนึ่งพันปี ห้ามไม่ให้ใครมารบกวน
ผู้ใดให้พวกเจ้าบังอาจกล้าถึงเพียงนี้”

ที่กล่าวเป็นภาษากาซัค เป็นชุ่มเสียงที่ลึบนิ้วและพวกได้ขึ้นใน
วังเขาวงกตเมื่อตอนกลางวัน

ภูตประหลาดหมุนตัวไปช้าๆ สองมือชี้ไปยังม้าโดยสารที่อยู่ห่าง
สามวาตัวหนึ่ง ร้องว่า

“ลาบให้กับเรา”

ขาดคำ หันกายพุ่งปราดไป ชั่วพริบตา ก็จากไปจนไร้ร่องรอย
 ภูตประหลาดมาอย่างกะทันหัน จากไปอย่างกะทันหัน เป็นสภาพ
 ที่ข่มขวัญ รอนมนั้นจากไปครู่หนึ่ง ทุกผู้คนค่อยส่งเสียงอุทานออกมา
 เห็นม้าตัวที่มันขี่ไล่ทรุดตัวลงช้าๆ หงายท้องลาบไป

ทุกผู้คนห้อมล้อมเข้าไปชมดู เห็นทั่วทั้งลำตัวของม้าตัวนั้นไม่มี
 ขาดแผล จมูกปากไม่มีโลหิตหลังไหล ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับถูกสาป
 เสียชีวิต ดังนั้นทั้งหมดกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

“มีภูตผี มีภูตผี”

มีคนหนึ่งกล่าวว่า

“เราบอกแต่แรกว่ากลางทะเลทรายคือเปื๋ยมะมีภูตผี”

มีคนหนึ่งกล่าวว่า

“พื้นป่านี้วังต้องห้ามไม่มีคนเข้าไปได้ ย่อมมีภูตประหลาดเฝ้า
 รักษา”

ยังมีคนหนึ่งกล่าวว่า

“ฟังว่าภูตประหลาดไม่มีเท้า ดูว่าภูตผีคนนี้มีรอยเท้าหรือไม่?”

ทุกผู้คนถือคบไฟ สองไปยังเส้นทางไปของภูตประหลาดนั้น เห็น
 บนพื้นทรายทุกกระช้ำห้ำเขี่ยะ มีรูเล็กๆ รูหนึ่ง รอยเท้าของคนต้องไม่เล็ก
 ละเอียดยิ่งเพียงนี้ ระหว่างรูจุดทั้งสองรูก็ไม่ห่างไกลถึงเพียงนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกผู้คนไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป เข้าใจว่า
 เป็นภูตประหลาดภายในวังแสงฤทธิ์ พวกนั้นกล่าวว่า

“ไม่ว่าภายในวังมีสิ่งของใด ล้วนไม่อาจหยิบฉวยได้ พรงนี้

พอรุ่งเช้า ทั้งหมดรีบกลับไป”

ตลอดทั้งคืน ทุกผู้คนออกสั่นขวัญแขวน แต่วันที่สองอาทิตย์พอสว่าง แต่ละคนก็ไม่หวาดกลัวเท่าใด ชายหนุ่มบางคนปรึกษาหารือ คิดเข้าวังเขาวงกตไปชมดู ชูชู่โคกกับเชอเอ๋อคู่ตวาดห้ามไว้ บอกว่าขอให้คิดเข้าวังไป ก็ต้องหาวิธีการอันมันเหมาะ

แต่หาหรือตลอดทั้งวัน ยังมีวิธีการอันใด ผลสรุปเพียงหนึ่งเดียวคือ ทั้งหมดเห็นด้วยกับการพักอยู่ที่นี้คืนหนึ่ง วันพรุ่งนี้ค่อยหาหรือระยะยาว

เมื่อใกล้ยามโห (สามทุ่ม) ซึ่งเป็นเวลาที่ภูตประหลาดปรากฏตน ด้านทิศตะวันตกพลันบังเกิดเสียงวิหคราครีร้องแหลมเล็กสามครา ชูขวัญทุกคนขนลุกซู่ชันขึ้นมา

เห็นภูตประหลาดชุดขาวเท้าขาว ตลอดทั้งร่างแปดเปื้อนคราบ ไส้หิดคนนั้นเห็นปราศมาอีก หยดขึ้นเฉไฉกลายขาว ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“พวกเจ้ายังไม่กลับไป กลับร้งอยู่ละแวกนี้คืนหนึ่ง ทุกผู้คนต้องตายอย่างอนาถ เราอยู่ในวังมาหนึ่งพันปี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเข้ามา พวกเจ้าบังอาจกล้าถึงเพียงนี้”

เอ๋ยถึงคือนี่ หมุนคว่ำไปซำๆ สองมือชี้ไปยังชายหนุ่มที่ห่างไกลคนหนึ่ง ร้องว่า

“ตายให้กับเรา”

จากนั้นหมุนคว่ำวิ่งปราศไป ได้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นมันยิ่งวิ่งยิ่งห่างไกล ในที่สุดไม่พบเห็นอีก

ชายหนุ่มนั้นล้มระทวยลงซำๆ ไม่ทันส่งเสียงแม้สักคำเดียวก็เสียชีวิตไป บนร่างยังคงไม่มีริ้วรอยบาดแผล เมื่อคืนภูตประหลาดเพียงทำร้าย

ม้าตัวหนึ่ง วันนั้นก็กลับทำร้ายชายหนุ่มที่แข็งแรงผู้หนึ่งถึงแก่ชีวิต

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยังมีผู้โลกเล้าร้างอยู่สืบไป อย่างว่าแต่ซูลูโลกและพวกบอกว่า ภายในวังเขาวงกตไม่มีของวิเศษอื่นใด กระทั่งเงินทองสักแท่งก็ไม่มี หากมิใช่เป็นขามราตรี ทั้งหมดคงจะวิ่งตะบึงกลับเส้นทางเมื่อขามาแค่แรก พอถึงวันรุ่งขึ้น ท้องฟ้าเพิ่งรุ่งสางว่าไร ทั้งหมดก็แตกฮือกลับไป

เมื่อคืนนี้ลี้บั้นชีวิตตรวจดูซากม้าตัวนั้นโดยละเอียด ขามนี้สำรวจดูซากศพชายหนุ่มนั้น ในใจไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป พิมพ์ว่า
“นี่มิใช่ภูตร้าย”

ขามนั้นที่ด้านหลังบังเกิดซุ่มเสียงสั่นสะท้านเสียงหนึ่งดังว่า
“เป็นภูตร้าย อาชีวะ นี่ยังน่ากลัวกว่าภูตร้ายอีก พวกเรารีบไป”
ที่แท้ชายชราแซ่โก๋ยไม่ทราบมาถึงด้านหลังของนางตั้งแต่เมื่อใด
ลี้บั้นชีวิตทอดถอนใจกล่าวว่า

“ตกลง พวกเราไปกันเถอะ”

พลันได้ยินซูลูไฟว์ร้องเรียกว่า

“อามาน อามาน ท่านอยู่ที่ใด?”

เซอเอ่อถูกกล่าวด้วยความตระหนกว่า

“อามาน ไม่ได้ร่วมทางกับเจ้าหรือ?”

จากนั้นเปล่งเสียงร้องเรียกว่า

“อามาน อามาน พวกเราจะกลับกันแล้ว”

พลางวิ่งไปวิ่งมา คั่นหาบุตรเป็นการใหญ่

ซูลูไฟว์ทางหนึ่งร้องเรียก “อามาน” ทางหนึ่งวิ่งขึ้นเนินน้อย

สอดสายตามองโคจรรอบ พลันเห็นบนเส้นทางด้านทิศตะวันตก
มีผ้าโพกศีรษะลายดอกผืนหนึ่ง กลายเป็นสมบัติของอามาน รีบวิ่งปราด
ไปเก็บขึ้นมาชมดู พบว่าเป็นผ้าโพกศีรษะของอามานเอง สร้างความร้อน
รนใจยิ่ง ร้องว่า

“อามานถูกภูตร้ายจับตัวไปแล้ว”

ยามนี้ชาวคาสักทั้งหลายล้วนจากไปไกล แม้แต่ซาคศพของเลาะ-
เทาะ ซึ่งซื้อเอากับชายหนุ่มอีกคนหนึ่งก็ถูกหามกลับไป ในบริเวณเพียง
หลงเหลือชูลุโลก เซอเออคู่ ชูโฟ่ว ลี้นันชีวและชายชราแซ่ไก่อ่ย์ ห้า
คน ชูลุโลกและพวกพ้องได้ยินเสียงร้องของชูโฟ่ว รีบวิ่งปราดไปตามได้

ชูโฟ่วมือถือผ้าโพกศีรษะลายดอกผืนนั้น กล่าวกระหืดกระหอบว่า

“นี่เป็นของอามาน นาง...นางถูกใจร้ายจับตัวไปแล้ว”

ลี้นันชีวถามว่า

“จับตัวไปตั้งแต่เมื่อใด?”

ชูโฟ่วตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ คาดว่าเป็นเมื่อคืน นาง...นางนอนรวมกับสตรี
ทั้งหลาย วันนี้พอรุ่งเช้า ข้าพเจ้าก็หานางไม่พบ”

เขาตะลึงถันชั่วขณะ พลันวิ่งตะปิงไปยังทิศทางของวังเขาวงกต
ราวคลุ้มคลั่ง ปากร้องว่า

“ข้าพเจ้าขอความช่วยเหลือกับอามาน”

อามานเมื่อถูกภูตร้ายจับตัวไป เขาย่อมไม่มีปัญญาช่วยเหลือนาง
กลับมา แต่อามานเมื่อเสียชีวิตร เขาก็ไม่คิดมีชีวิตรสืบต่อ

ชูลุโลกร้องว่า

“ซูไฟว์ เด็กโง่งม รีบกลับมา เจ้าไม่กลัวตายหรือ?”

เห็นบุตรชายยิ่งวิ่งยิ่งไปไกล ความรักความห่วงใยต่อบุตรในสาย
เลือด หักกลบลงด้วยความประหวั่นพรั่นพรึงต่อภูตร้าย ในที่สุดติดตาม
หลังไป

เซอเอ๋อูงงงจับวูบ ร้องเรียก “อามาน อามาน” พลอยติดตามไป
ชายชราแซ่โก๋ยสั่งศิรหะกล่าวว่า

“อาชีว์ พวกเรากลับกันเถอะ”

ลี้นั้นชีว์กล่าวว่า

“ไม่ โก๋ยเอี้ยเอี้ย ข้าพเจ้าต้องไปช่วยเหลือพวกเขา”

ชายชราแซ่โก๋ยกล่าวว่า

“เจ้าสู้ภูตร้ายไม่ได้”

ลี้นั้นชีว์กล่าวว่า

“มิใช่ภูตร้าย แต่เป็นผู้คน”

ชายชราแซ่โก๋ยพลันยื่นมือซ้ายออก ยึดกุมต้นแขนลี้นั้นชีว์แน่น
แน่น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“อาชีว์ ค่อให้เป็นผู้คน มันยังน่ากลัวกว่าภูตร้ายอีก เจ้าเชื่อฟัง
วาจาเรา พวกเรากลับกันเถอะ ไปให้ไกลแสนไกล พวกเราเป็นชาวฮั่น
อย่าได้พักอยู่ที่มณฑลจินเกียงอีก เจ้าติดตามเรากลับแผ่นดินคงจ้วน
เถอะ”

ลี้นั้นชีว์เห็นซูไฟว์และพวกทั้งสามยิ่งวิ่งยิ่งไปไกล บังเกิดความ
ร้อนรนใจ คึนรนโดยแรง มีคาชชายชราแซ่โก๋ยแม้ชราภาพ กำลังข้อมือ
ถลันกล้าแข็งยิ่ง ใช้พลังแล้วใช้พลังเล่า สุดท้ายจะสลัดหลุดได้ ลี้นั้นชีว์

ร้องว่า

“รีบปล่อยข้าพเจ้า ชูโหล่วต้องถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต”

ชายชราแซ่โก๋ยเห็นนางคั่นร่นจนหน้าแดงกำ สีหน้าร้อนรุ่มกับชั้น
ต้องทอดถอนใจ กลายมือจากการบีคั้นนาง กล่าวเบาๆ ว่า

“เพราะชายหนุ่มชาวคาสักผู้นี้ เจ้าไม่ว่าอะไรล้วนไม่คำนึงถึงแล้ว”

ถึ้นชี่วพอได้รับการกลายมือออก ก็หมุนตัววิ่งปราศไป หาได้
รับฟังคำพูดของชายชราแซ่โก๋ยไม่ อึดใจเดียววิ่งถึงหน้าวังเขาวงกต
เห็นชูโหล่วกวัดแกว่งคาบยาว ร้องคังๆ ว่า

“ภูตร้ายที่สมควรตาย ท่านทำร้ายอาमान พลอยทำร้ายข้าพเจ้า
ด้วยเถอะ อาमानตายแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าคือชูโหล่ว
ท่านออกมา ข้าพเจ้าขอต่อสู้กับท่าน ท่านกลัวข้าพเจ้าหรือ?”

พลางยื่นมือปิดหมุนห้วงประตูลูก แต่ยามลับสนว้าวุ่น ปิดหมุน
ไปมา กลับผลักเปิดประตูลูกไม่ออก

ชูโหล่วที่ด่านข้างร้องหัดทานบุตรชายอย่าได้เข้าไป แต่ชูโหล่วไหน
เลอชินยอมรับฟัง

ถึ้นชี่วเห็นสภาพที่ม่งายในรักของเขา ต้องบังเกิดความทศุ
ใจ ร้องคังๆ ว่า

“อาमानยังไม่ตาย”

ชูโหล่วพอได้ยินคำพูดประโยคนี้ พลันมีสติแจ่มใส หันกายมา
ถามว่า

“อาमानยังไม่ตาย? ท่านทราบ...ทราบได้อย่างไร?”

ถึ้นชี่ว กล่าววว่า

“ที่อยู่ในช่วงเวทมนตร์โชคร้าย แค่เป็นผู้คน”

ซูไฟว์ ซูตูโลก และเชอเอ่ออู่ กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

“เป็นภูตร้ายซักๆ โทนเลยเป็นผู้คนได้?”

ลีบั้นชีวกกล่าวว่า

“นี่เป็นผู้คนปลอมแปลงขึ้น มันใช้อาวุธลับอาบยาพิษที่เล็ดละเอียดยุติหนึ่งชุดทำร้ายมาโดยสารกับผู้คนถึงแก่ชีวิต ยากค้นพบรื้อรอยแผลคาบ ได้เท่านั้นสวมรองเท้าเกียะทรงสูง เบื้องนอกใช้ชุดขาวห่มคลุมไว้ ดังนั้นไม่ทิ้งรอยเท้าบนพื้นทราย ยามเคลื่อนไหวก็รวดเร็วยิ่ง”

นางยังมีคำพูดอีกหลายประโยค แต่ไม่ได้บอกออกมาว่า

“เราทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร ทั้งนี้เพราะเราจดจำฝีมือชุดอาวุธลับของเขาออกได้ จากซากศพของม้าคาบกับชายหนุ่มนั้น เรายังค้นพบรื้อรอยบาดแผลของอาวุธลับ”

คำอธิบายเหล่านี้สมเหตุสมผล แต่ซูตูโลกและพวกขามกะทันหันยากที่จะเชื่อถือได้ ยามนั้นชายชราแซ่โก๋ยคิดคำนึงถึง กล่าวอย่างแน่นหนาว่า

“เราทราบว่า เป็นภูตร้าย ทั้งหมดอย่าได้เข้าวังไป จะได้ไม่ต้องเสียชีวิต เราเป็นผู้สูงอายุ คำพูดของเราคงไม่ผิดพลาด”

ซูไฟว์กล่าวว่า

“เป็นภูตร้ายก็ดี เป็นผู้คนก็ดี ข้าพเจ้าต้องรู้ไป...ไปช่วยเหลือนามาน”

เขากวนาให้ภูตร้ายนี้เป็นผู้คนปลอมแปลงขึ้นตามคำบ่งบอกของลีบั้นชีว อย่างนั้นจะมีความหวังช่วยเหลือนามานได้ จากนั้นเขาหันไป

ปิดหมอนห้วงประตูดอก กระจกนี้กลับปิดหมอนได้

ลิ้นจิวกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะเข้าไปกับท่าน”

ซูโม่เหลียวหน้ามา ในใจบังเกิดความสำนึกขอบคุณอย่างบอก
ไม่ถูก กล่าวว่

“ลิเอ็งฮัง (ผู้กล้าหาญแซ่ลิ) ท่านอย่าได้เข้าไปแล้ว มีอันตราย
อย่างยิ่ง”

ลิ้นจิวกล่าวว่า

“ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าไปเป็นเพื่อนท่าน หาอันตรายไม่”

ซูโม่หน้าคากลอสหน่วย กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่

“ขอบคุณ ขอบคุณท่าน”

ลิ้นจิวกรุ่นคิดในใจ

“ท่านสำนึกขอบคุณเราเช่นนี้ เพียงเพราะสืบเนื่องจากอาฆาต”

นางหันไปกล่าวกับชายชราแซ่โก๋ยว่

“โก๋ยเอี้ยเอี้ย ท่านรอข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

ชายชราแซ่โก๋ยกล่าวว่า

“ไม่ เราจะเข้าไปพร้อมกับเจ้า คน...คนผู้นั้นชั่วร้ายยิ่ง”

ลิ้นจิวกล่าวว่า

“ท่านอาตุสูงวัยปุ่นนี้ ทั้งไม่รู้จักวิทยายุทธ์ ยังคงรอข้าพเจ้า
อยู่เบื้องนอก ข้าพเจ้าคงไม่มีอันตรายใด”

ชายชราแซ่โก๋ยกล่าวว่า

“เจ้ายังไม่ทราบ นี่มีอันตรายยิ่ง เราจะดูแลเจ้า”

ลี้มนั้ฉั่วไม่อาจขัดใจท่าน ในใจกรุ่นคิดขึ้น

“ท่านสามารถดูแลเราอันใด ตรงกันข้าม เรากลับเป็นฝ่ายดูแลท่าน”

ดังนั้นคนทั้งห้าจุดคบไฟ อาศัยเส้นทางเดิมเข้าสู่วังเขาวงกต
อีกครั้ง

ทั้งห้าเดินคดเคี้ยวเลี้ยวผิดเป็นเวลานาน ชูโพ่พบว่าร้อง
ตลอดทางว่า

“อามาน อามาน ท่านอยู่ที่ใด?”

แต่หาไม่มีขุมเสียงสำเนียงใดไม่ ลี้มนั้ฉั่วกรุ่นคิดขึ้น

“หากสามารถขู่ขวัญเขาจนเคล็ดหนีก็ประเสริฐ”

พอได้คิด กล่าวว่

“พวกเราห้าร้องพร้อมกัน บอกว่ากองกำลังใหญ่ยกมาช่วยคน
แล้ว ไม่แน่ว่าสามารถขู่ขวัญคนร้ายนั้นเคล็ดหนีไป”

ชูฏั้โลก เชอเอ่ออู่ และชูโพ่ปฏิบัติตาม ร้องดังๆ ว่า

“อามาน เจ้าไม่ต้องกลัว พวกเรายกกำลังมาช่วยเหลือเจ้าแล้ว”

ห้องวิหารในวังเขาวงกตโล่งโถง บังเกิดเสียงสะท้อนย้อนกลับมา
ดังอึ้งอล

เดินทางอีกระยะทางหนึ่ง พลันได้ยินขุมเสียงกรีดร้องของสตรี
ดังขึ้น กลับกล้ายกลับคลาว่าเป็นอามาน ชูโพ่วิ่งปราดไปตามเสียง
หลักประตูบานหนึ่งออก เห็นอามานขดตัวอยู่ที่มุมห้อง สองมือถูก

มัดโพสท์หลัง

หนุ่มสาวทั้งสองพอพบหน้า ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี พากันร่ำร้อง
ออกมา ชูโพสท์สะอีกเข้าไปแก้มักของนางออก ถามว่า
“ภูตร้ายนั้นเล่า?”

อามานตอบว่า

“มันมิใช่ภูตผี แต่เป็นผู้คน เมื่อครู่มันยังอยู่ที่นี้ พอได้ยินขุมเสียง
พวกท่าน ก็โอบอุ้มข้าพเจ้าหมายหลบหนี ข้าพเจ้าตื่นรนอย่างไม่คิด
ชีวิต มันฟังว่าพวกท่านมีคนมาก ก็หลบหนีไปอย่างรีบร้อน”

ชูโพสท์ระบายลมจากปาก กล่าวว่

“นั่นเป็นคนที่เขียงไร มันโดนจับตัวท่านมา?”

อามานกล่าวว่า

“ตลอดรายทางมันใช้ผ้าปิดตาข้าพเจ้าไว้ พอเข้าสู่วังต้องห้าม
ภายในมิดตะมึน ไม่อาจเห็นรูปโฉมของมัน”

ชูโพสท์เหลียวมองลึบ้นจิว คงคาเปี่ยมแววสำนึกขอบคุณ ส่วน
อามานหันไปทางเธอเอ่ออู่ กล่าวว่

“บิดา คนผู้นี้บอกว่ามันเรียกว่าอ้าวเอ่อลาดี ท่านรู้จัก...”

ไม่ทันขาดคำ เธอเอ่ออู่กับชูโพสท์โลกพากันร้องว่

“อ้าวเอ่อลาดี”

เสียงร้องของคนทั้งสองครั้งนี้แฝงความหมายชัดเจนยิ่ง พวกมันไม่
เพียงรู้จักอ้าวเอ่อลาดี มิหนำซ้ำยังคุ้นเคยกับมันยิ่ง

เธอเอ่ออู่กล่าวว่า

“คนผู้นี้คืออ้าวเอ่อลาดี เป็นไปไม่ได้ มันบอกเองว่าชื่ออ้าวเอ่อลาดี

หรือ?”

อามานกล่าวว่า

“มันบอกว่ามันรู้จักมารดาเรา”

ซุสึโศกกล่าวว่า

“นั่นก็ใช่แล้ว เป็นอ้าวเอ๋อสถานีจริงๆ”

เซอเอ๋ออุ้มพิบพ่าวว่า

“มันรู้จักมารดาเจ้าหรือ อ้าวเอ๋อสถานีไหน...ไหนกลับกลายเป็น
ภูตร้ายในวังค้องห้าม?”

อามานกล่าวว่า

“มันมิใช่ภูตผี หากแค่เป็นคน มันบอกว่ามันชมชอบมารดาเรา
ตั้งแต่เล็ก แต่มารดาเราไม่มีลูกตา แต่งงานกับตัวบักชบ...โอย บิดา
ท่านอย่าได้มีโทษะ นี่เป็นคนร้ายผู้นี้กล่าวเอง”

ซุสึโศก หัวร่อฮาฮากกล่าวว่า

“อ้าวเอ๋อสถานีเป็นคนร้าย แต่คำพูดนี้กล่าวไม่ผิด บิดาเจ้าเป็น
ตัวบักชบจริงๆ...”

เซอเอ๋ออุ้มค่อยหมัดเข้าใส่ ซุสึโศกหัวร่อพลางหลบเลี่ยง กล่าว
อีกว่า

“อ้าวเอ๋อสถานีเคยแย่งชิงมารดาเจ้ากับบิดาเจ้า อ้าวเอ๋อสถานีเป็น
ฝ่ายพ่ายแพ้ คนผู้นี้มิใช่ลูกผู้ชาย ขามคำกินถือดาบลอบสังหารบิดา
เจ้า เจ้าดู รอยแผลดาบที่ข้างโอบุหมันเกิดจากการถูกอ้าวเอ๋อสถานีฟันใส่”

ทุกคนพากันมองดูเซอเอ๋ออุ้ม เห็นข้างโอบุซ้ายของมันมีรอย
แผลเป็นที่เกิดจากคมดาบสายหนึ่ง ก่อนหน้านั้นทั้งหมดพบเห็นรอยแผล

เป็นนี้แต่แรก เพียงแค่ไม่ล่วงรู้ที่มาเท่านั้น

อามานกุมมื่อของบิดา ตามเสียงนุ่นนวลว่า

“บิดา คอนนั้นท่านรับบาคเจ็บสาหัสหรือไม่?”

เซอเออทุ่กล่าววว่า

“บิดาแม่ถูกมันลอบทำร้าย แต่ยังไม่มันล้มลง จับมันมัดเอาไว้”

ขณะกล่าว น้ำเสียงบังเกิดความภาคภูมิใจอยู่บ้าง จากนั้นกล่าว
อีกว่า

“วันรุ่งขึ้น หัวหน้าเผ่าเรียกประชุมชาวเผ่า ประกาศจับตัวอุบาทว์
นี้ออกจากเผ่าเรา หากลอบเร้นกลับมาจะประหารฆ่าทิ้ง หลายปีมานี้
ไม่ได้พบเห็นมันอีก เจ้าผู้นี้หลบซ่อนอยู่ภายในวังทำอะไร เจ้าโดนถูก
มันจับตัวไว้?”

อามานกล่าวว่า

“เช้าวันนี้ฟ้าโกธล์รุ่งสาง ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมา เข้าคองไม้ไปปลดทุกข์
เบอ มีสาคคนร้ายผู้หลบซ่อนอยู่ด้านหลัง พลันโดนเข้ามาปิดปากข้าพเจ้า
ไว้ โอบอุ้มข้าพเจ้าถึงที่นี่ มันบอกว่ามันไม่ได้ตัวมารดาเรา จะให้ข้าพเจ้า
แทนที่ตัวมารดาเรา

ข้าพเจ้าวิงวอนมันปล่อยตัวข้าพเจ้ากลับไป ข้าพเจ้าบอกว่ามารดา
เราไม่ชมชอบมัน ข้าพเจ้าก็ไม่ชมชอบมัน มันกล่าวว่า “เจ้าชมชอบก็ค
ไม่ชมชอบก็ค จะอย่างไรเจ้าเป็นของเราแล้ว เหล่าปีศาจขวัญอ่อนชาว
คาสัก ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าวังมาช่วยเหลือเจ้า”

คำพูดของมันนี้ไม่ถูกต้อง บิดา จูธูโลกเป๊ะแปะ พวกท่านล้วน
เป็นนักสู้ผู้กล้า ยังมีลิเอ็งฮัง จูโพ่ว โทยเอี้ยเอี้ยก็มาแล้ว นับว่าโชคค

ที่พวกท่านมาช่วยเหลือข้าพเจ้า”

เซอเอ๋อถูกกล่าวอย่างเกียติกันว่า

“มันทำร้ายเกาะเกาะกับซังซือเอ๋อถึงแก่ชีวิต พวกเรารีบตามจับตัวมันประหารฆ่าทิ้ง”

ลี้บุนจิวความจริงคาดคำนวณว่าคนที่ปลอมเป็นภูตร้ายคนนี้เป็นใคร มิคาดตัวเองกลับคาดเดาผิดไป ต้องลอบสะอายใจ เห็นว่าไม่สมควรปรักปรำคนคิงาม ยังดีที่ไม่ได้บ่งบอกคำพูดในใจออกมา จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

“ชาวคาสักผู้นี้เ็นรู้จักซัดเซิมพิช ฝีมือการซัดยังเป็นเช่นเดียวกัน หรือว่ามันร่ำเรียนจากซือแป๋?”

ชายชราเซโก๋ยุดคิงแชนเสื้อของลี้บุนจิว กล่าวเบาๆ ว่า

“นี่เป็นเรื่องภายในของพวกมันชาวคาสัก พวกเราไม่ต้องแยแสสนใจ ออกไปรอกอยพวกมันที่เบื้องนอกเถอะ”

ลี้บุนจิวได้ยินน้ำเสียงของท่านฮั่นสะท้าน แสดงว่าบังเกิดความหวาดหวั่น ดังนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“โก๋ยเอี้ยเอี้ย ท่านรอข้าพเจ้าอยู่ที่พื้นที่ว่างทางค่านั้น ดีหรือไม่ คนร้ายชาวคาสักผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เก่งกว่าซู...ซูดูโลกและพวกสูไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องช่วยเหลือพวกเขา”

ชายชราเซโก๋ยทอดถอนใจกล่าวว่า

“อย่างนั้นเราจะไปด้วย”

ลี้บุนจิวยิ้มยิ้มให้กับท่าน กล่าวว่า

“เรื่องนี้ใกล้ปิดฉากลงแล้ว ท่านไม่ต้องเป็นห่วงไป”

ชายชราแซ่โก๋ยเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับนาง ปากกล่าวว่า

“เรื่องนี้ใกล้ปิดฉากลงแล้ว หลังจากปิดฉากลง เราจะกลับแผ่นดินคังจ้วน อาชี่ว เจ้าจะกลับไปพร้อมกับเราหรือไม่?”

ลี๋นซิวยังเกิดความลำบากใจ สภาพของแผ่นดินคังจ้วนที่เป็นมาตุภูมิถิ่นเกิด กลับกลายเป็นเงาอันรางเลือนในจิตใจนางแต่แรก นางพักอาศัยบนทุ่งหญ้านี้สิบสองปี เพียงรักชอบลมแรง หิมะ ทรายเหลือง ท้องทุ่งกว้างอันไร้ขอบเขต ผุ่งแพะแกะ และเสียงเพลงของนกกระดิ่งฟ้ายามวิกาล...

ชายชราแซ่โก๋ยเห็นนางไม่ตอบคำ จึงกล่าวอีกว่า

“พวกเราชาวฮั่นอยู่ที่นี่แผ่นดินคังจ้วน อยู่ดีกินดีกว่าที่นี่มากนัก โก๋ยเอ๋ยเอ๋ยเจ้าเก็บหอมรอบริบเงินทองอยู่บ้าง หลังจากที่เรากลับไป พวกเราจะได้อยู่สุขสบาย โลกวิไลซ์ของแผ่นดินคังจ้วน เจริญรุ่งเรืองกว่าที่นี่ร้อยเท่า นั่นจึงเป็นชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์เรา”

ลี๋นซิว กล่าวว่า

“แผ่นดินคังจ้วนเราดีเลิศถึงเพียงนี้ ท่านไหนไม่กลับไป?”

ชายชราแซ่โก๋ยงงจันวูบ เดินไปหลายก้าวค่อยกล่าวว่าอย่างเข้มซ้ำ

“เราอยู่ที่แผ่นดินคังจ้วน มีศัตรูผู้หนึ่ง การที่เรามายังมณฑลชินเกียง เพื่อหลบเลี่ยงเภทภัย เหตุการณ์ล่วงเลখনานปี ศัตรูผู้นั้นคงเสียชีวิตแล้ว อาชี่ว พวกเราไปรอพวกมันที่เบื้องนอกเถอะ”

ลี๋นซิวกล่าวว่า

“ไม่ โก๋ยเอ๋ยเอ๋ย พวกเราต้องเดินเร็วกว่านี้ อย่าได้ห่างไกลจากพวกเขาเกินไป”

ชายชราแซ่โก๋ย่งเสียงคังอิมม์ แต่หาได้เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นไม่ ลี้นันชีว
เห็นท่านอายุสูงวัย ไม่อาจหักใจเร่งรัดแต่อย่างใด

ชายชราแซ่โก๋ย่งกล่าวว่า

“หลังจากกลับถึงแผ่นดินคงจ้วน พวกเราจะไปอยู่ยังแดนกังหนำ
ซื้อตัวตึกหลังหนึ่ง รอบข้างเพาะปลูกต้นไม้เชิงคอกท้อสลับก้นไป เมื่อถึงฤดู
ใบไม้ผลิ คอกท้อสีแดงสะพรั่ง ต้นเอียงสีเขียวสดใสนางแอ่นสีดำบินลอค
ไปมาได้ถึงไม้ อาชีวะ พวกเรา仍将จะขุดบ่อเลี้ยงปลา เพาะเลี้ยงปลาทอง
ทั้งสีทอง สีแดง สีขาว สีเหลือง เจ้าคังชมชอบยิ่ง เปรียบกับที่นี่ ยัง
ดีเลิศกว่ามากนัก...”

ลี้นันชีวส่ายหน้าช้าๆ ราพิงในใจ

“ไม่ว่าแดนกังหนำดีเลิศปานใด เรายังคงชมชอบพักอยู่ในที่นี่
แค่ว่าเรื่องนี้ใกล้ปิดฉากลงแล้ว ชูไฟ่วใกล้แต่งงานกับอามาน เมื่อถึง
เวลานั้น พวกเขาจะจัดงานล้มแพะประลองปล้ำเหวี่ยง เค้นรำรอบ
กองไฟ...”

นางพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

“ตกลง โก๋ย่งเอี้ยเอี้ย หลังจากที่พักเรากลับบ้าน วันที่สองจะเดินทาง
กลับแผ่นดินคงจ้วน”

ชายชราแซ่โก๋ย่งคาเป็นประกาย ฉายแววปีติยินดี ร้องคังๆ ว่า

“ประเสริฐมาก หลังจากที่พักเรากลับบ้าน วันที่สองจะเดินทาง
กลับแผ่นดินคงจ้วน”

ยามนั้น ลี้นันชีวนึกเวทนาอ้าวเอ้อลาฉื่อนั้นอยู่บ้าง มันไม่ได้ครอบ
ครองหญิงคนรัก ทั้งยังถูกขับออกจากเผ่า พักอาศัยอยู่ในวังเขาวงกตนี้

เพียงเคียวดาบ อามานมีอายุสิบแปดปีแล้ว มันคงอยู่ในวังเขาวงกตนี้ยี่สิบปี หรืออาจบางทีนานกว่านี้อีก

ทันใด ที่เบื้องหน้าบังเกิดกลุ่มเสียงเซอเอ่ออยู่ควาว่า

“อ้าวเอ้อลानी หยุคไว้”

ลี้บั้นจิวไม่รอคอยชายชราแซ่โก๋ยอีก วิ่งปราดไปยังคันเสียง เมื่อถึงหน้าประตูวิหารหลังหนึ่ง เห็นในวิหารปรากฏคนผู้หนึ่งกระโดดขึ้นลง ค่อยสู้กับเซอเอ่ออยู่ที่ร้ายรำคาบขาวอย่างดุเดือด

คนผู้นี้ มือเปล่า กลุ่มชุดขาวสีขาว ศีรษะสวมถุงคลุมหน้าสีขาว เพียงเผยเห็นแค่ช่องนัยน์ตา บนถุงคลุมหน้ากับชุดขาวแปดเปื้อนคราบโลหิต เป็นอาการของคนที่ปลอมเป็นภูตร้ายเมื่อคืนก่อน ย่อมเป็นอ้าวเอ้อลानीที่ลักพาตัวอามานมา เพียงแค่ได้เท่านั้นไม่สวมรองเท้าเกียะสูงอีก ทั้งยังหลบชายเสื้อขาวขึ้นมา มัดพันอยู่ที่ข้างเา

ชูฉู่โกลกและชูไฟ่ฟวสองพ่อลูกเห็นเซอเอ่ออยู่ถือดาบ ฝ่ายตรงข้ามเพียงมือเปล่า คาดว่าคงต้องได้ชัย ไม่เข้าไปช่วยเหลือ คนทั้งสองยกชูทบไฟ่ปากส่งเสียงโห่ร้องหนุนเนื่อง

ลี้บั้นจิวชมดูอยู่ไม่กี่กระบวนท่า ก็ทราบว่ามีดท่า ดังนั้นร้องคำ “ระวัง” ขณะจะลงมือ ได้ยินเสียงโครม ทรวงอกด้านขวาของเซอเอ่ออยู่ถูกค้อยใส่หมัดหนึ่ง ปากกระอักโลหิต ร่างปลิวลี้วออกมา

ชูฉู่โกลกสองพ่อลูกคืนกระหนกยิ่ง พวกมันทั้งทบไฟ่ในมือ ถือดาบสะอึกเข้าไป กด้มชูโงมใส่ศัตรู ทบไฟ่ทั้งสองอันตกหล่นอยู่บนพื้น ยังถูกไหม้อยู่ ภายในวิหารกลับมืดทะมึน เพียงจำแนกสภาพได้อย่างเลือนราง ลี้บั้นจิวกวักก้อนดาวตก ร้องว่า

“ซูโฟ่ว ถอยไป ซูลูโลกเบ๊อะเบ๊อะ ถอยไปข้าพเจ้าจะต่อสู้กับเขาเอง”

ซูลูโลกกระซอกเสียงว่า

“เจ้าจึงล่าถอยไป อย่างได้ร่ำร้องตะโกนก้อง”

พลางร่ำรำคาบยาวออก บังเกิดเสียงดังหวิวหวิว เพลงดาบกาซึกของมันเป็นอีกแนวทางหนึ่ง เผ็ดร้อนรุนแรงยิ่ง

แต่ฮัวเอ๋อตาฉีมีฝีมือปราดเปรียว พลันตัวค้ำขึ้น ตะดาบในมือ ซูโฟ่วปลิวกระเด็น ลี้นับชั่วริบทีงก้อนดาวตกลงกับพื้น โลดแล่นเข้าหา รับดาบยาวที่ร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ สะบัดขวับขวับสองดาบ จูโจมใส่ฮัวเอ๋อตาฉี

นางร่ำเรียนเพลงหมัดเท้าและวิชาก้อนดาวตกจากซือแป๋ ไม่เคยร่ำเรียนเพลงดาบมาก่อน เพียงแต่ยามนี้ปรากฏผู้คนที่ถนัดสู้พัวพันกัน วิชาก้อนดาวตกของนางยังไม่บรรลุถึงขั้นสุดยอด หากใช้ก้อนดาวตกออก กริ่งเกรงพลาดพลั้งทำร้ายลูกซูลูโลกสองพ่อลูก ได้แต่ใช้หมัดเท้าแผ่งดาบฟาดฟันใส่

ซูลูโลกสูญเสียบารุา เปลี่ยนเป็นค้อยหมัดออก แต่ฮัวเอ๋อตาฉีอาศัยหนึ่งค้ำรับสาม ยังคงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ผ่านไปสิบกว่ากระบวนท่า ฮัวเอ๋อตาฉีตัวค้ำก้องฟุ้งหมัดซ้ายออก พอดีค้อยดูดั้งงมุกของซูโฟ่ว จากนั้นตัวค้ำเท้า และใส่ท้องน้อยของซูลูโลก

เห็นซูลูโลกสองพ่อลูกทยอยล้มลง ไม่อาจดิ้นรนลุกขึ้นอีก ที่แท้เพลงหมัดเท้าของฮัวเอ๋อตาฉีแผ่งพลังเปี่ยมล้น หลังจากกระแทกถูกยากจะทนทานรับได้ ซูลูโลกแม่หัวหาญชาญชัย ทั้งยังมีผิวกายหยาบหนา ยังไม่อาจต้านทานรับได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับกลายเป็นลี้ลับชั่วผู้ศัตรูเข้มแข็งเพียงลำพัง
ต้องหลบซ้ายเลี่ยงขวา ตกเป็นเบี้ยล่าง อ้าวเอ้อลาคีตว่า

“รีบออกไป เราจะละเว้นชีวิตน้อยๆ ของเจ้า”

ลี้ลับชั่วเห็นตัวเองตกถอนตัวหลบหนี อย่างมากนึกถึงชายชราแซ่โก๋ย
ไปด้วย ชูไฟและพวกทั้งสามคงต้องประสบชะตากรรม ดังนั้นรวบรวม
เรี่ยวแรงต้านทานอย่างไม่คิดชีวิต

อ้าวเอ้อลาคีตคว้ามือซ้ายขึ้น ลี้ลับชั่วรีบถลันหลบไปทางขวา มีภาค
ท่วงทำนองเป็นท่าหลอกล้อ จากนั้นฟาดฟันมือขวาลง เสียงทิ่มเมื่อฟันถูก
ไหล่ซ้ายของนาง

ลี้ลับชั่วผีเก้าขวบเซเสียหลัก แทบล้มฟาดลง ในใจบังเกิดความคิด
วูบขึ้นดุจสายฟ้า

“กระบวนท่าเขียดคังเล็กไซ (หลอกล้อซ้ายอุ้งใจขวา) นี้ ชื่อแป๊ะ
เลขสอนแก่เรา เราโดนลื่นเลือนไป”

อ้าวเอ้อลาคีตสาปว่า

“หากเจ้ายังไม่ไป เราจะฆ่าเจ้าด้วย”

ลี้ลับชั่วพลันบังเกิดความคิดทำลายตัวเองขึ้น ร่ำร้องว่า

“ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ”

พลางโศกเล่นเข้าหา เพียงไม่กี่กระบวนท่า ที่ชายโครงก็ถูกค้อน
ไล่หมัดหนึ่ง เจ็บปวดจนต้องทิ้งดาบย่อตัวลง ร่ำร้องในใจ

“เราต้องตายแล้ว”

ทันใด ที่ข้างกายบังเกิดเสียงหวีด ปราบฏกนผู้หนึ่งโถมไล่อ้าวเอ้อลาคีต
ลี้ลับชั่วถึงตัวคามพื้นดินทอดหนึ่ง พอเหลียวหน้ามอง ถึงกับ

แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ที่แท้ชายชราแซ่โก๋ยังมีมือขวาถือนีลันเล่มหนึ่ง
ทุ่มเทาทำร่างต่อสู้กับอ้าวเอ๋อลาฉีเป็นพัลวัน

เห็นชายชราแซ่โก๋ยังมีฝีมือแคล่วคล่อง กระบวนท่ารวดเร็วดุจ
สายลม กลับปราศจากท่วงท่าชราภาพ ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ ชายชรา
แซ่โก๋ขบามขมมือวาดเท้า กระบวนท่าไม่แตกต่างกับอ้าวเอ๋อลาฉี เป็น
วิทยายุทธที่อ้าวสุขผู้เป็นซือแป๋ถ่ายทอดให้เอง

ลีบ้วนชีวเข้าใจในบุคคล กรุ่นกึกขึ้น

“ใช่แล้ว วิทยายุทธของแผ่นดินคงจ้วนล้วนเป็นเช่นนี้ โก๋ขเอี้ยเอี้ย
กับคนร้ายชาวคาสักผู้นี้ต่างเรียนรู้วิทยายุทธของแผ่นดินคงจ้วน ที่แท้
โก๋ขเอี้ยเอี้ยมีพลังฝีมือติดตัว เรากลับไม่ล่วงรู้อย่างก่อน”

เห็นคนทั้งสองยังต่อสู้ยิ่งเขม็งคึงเครียด อ้าวเอ๋อลาฉีพลันร้องเสียง
แหลมเล็กว่า

“เบ๊แกจ้ง เจ้าวิเศษมาก”

ชายชราแซ่โก๋สะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถอยกายไปหนึ่งก้าว อ้าวเอ๋อลาฉี
คว้ามือซ้าย ใช้ออกด้วยกระบวนท่าหลอกล่อซ้ายจู้โจมขวาครึ่งท่า

แต่ชายชราแซ่โก๋ไม่หลงกล ทิ่มแทงมีดสั้นไปทางขวา มิคาค
อ้าวเอ๋อลาฉีไม่ใช้ท่าหลอกล่อซ้ายจู้โจมขวาครึ่งท่าหลัง ทิ้งมือซ้ายลง
ตะปบถูกใบหน้าชายชราแซ่โก๋ กระซากหนึ่งใบหน้าออกมาใบหนึ่ง

ลีบ้วนชีว จูจูโศกและอามานทั้งสามพากันอุทานด้วยความตระหนก
ลีบ้วนชีวถึงกับแทบสิ้นสติไป

เห็นอ้าวเอ๋อลาฉีกระโดดปราดขึ้น คว้าเท้าซ้าย ตามด้วยเท้าขวา ไข้
ท่าเท้าอวงเอี้ยเลียงฮ้วงคา (เท้ายกเปิดน้ำสับพันธ์) ล้วนเตะถูกร่าง

ชายชราแซ่โก๋ย แค่อ้วนยามนั้นประกายสีขาววูบคราหนึ่ง ชายชราแซ่โก๋ย
ซัดมีดสั้นออกจากมือ ปักใส่ท้องน้อยของศัตรู

อ้าวเอ้อลาฉีแผ่ร้องคำหนึ่ง สองหมัดไข่ออกด้วยท่าโหวงวูบซงคั่ง
(อสนีบาตฟาดทลาย) กระแทกลงยังตำแหน่งเทียนเล้งกำยบนขม่อม
ของชายชราแซ่โก๋ย

ลีบั่นชีวทราบว่าสองหมัดนี้พอกระแทกลง ชายชราแซ่โก๋ยยากจะ
มีชีวิตรอดได้ คังนั้นรวบรวมเรี่ยวแรงชั่วชีวิตกระโดดปราดเข้าไป ชกแขน
จิ้นปิดกันไว้

เสียงกรือบคราหนึ่ง สองแขนของนางได้รับความสั่นสะเทือน
คล้ายกับจะหักสะบั้น พริบตานันทั้งสองอยู่ในสภาพประจันหน้า สอง
หมัดของอ้าวเอ้อลาฉีไม่อาจกระแทกลงมา ลีบั่นชีวก็นำสามารถกันมันพ้น
ห่างไป

ยามนั้นชูลูโกกสามารถขยับเคลื่อนไหว กระโดดปราดขึ้น รวบรวม
เรี่ยวแรงค่อยหมัดใส่ปลายกางของอ้าวเอ้อลาฉี อ้าวเอ้อลาฉีปลิวไปด้านหลัง
ปะทะชนกับผนัง ล้มระทวยลงกับพื้น

ลีบั่นชีวร้องเรียกว่า

“โก๋ยเอื้อเอื้อ โก๋ยเอื้อเอื้อ”

พลาจประคองชายชราแซ่โก๋ยขึ้น นางไม่กล้าลืมตา คาดว่า
ใบหน้าของท่านคงกลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน น่าสะทึงกลัวยิ่ง
มิคาดพอลืมตาเล็กน้อย ที่ปรากฏแก่สองจักขุ กลับเป็นเค้าใบหน้าของบุรุษ
วัยฉกรรจ์ใบหนึ่ง

เห็นใบหน้านี่โกนหนวดเคราเกลี้ยงเกลา รูปแก้งามสง่า ได้แสงไฟ

ที่บัคเคียวสลัวบัคเคียวสว่าง คูไปชี้คขาวไว้สี่เลือด คนผู้นี้มีอายุเพียงสามสิบเศษ มีแต่แววตาทั้งคู่ที่ก้นตาลอดคม เมื่อรับกับใบหน้าที่แปลกหน้านี้ กลับบังเกิดความสับสนอย่างบอกไม่ถูก

สี่นั้นชีวะตะลึงถานชั่วขณะ ค่อยอุทานคังอา ผลักไสชายชราแซ่โก๋ยพุ่งถอยไปด้านหลังนางถูกหมัดเท้าทำร้าย พอทั้งตัวลงไม่สามารถยืนหยัดมัน กระแทกนั่งลงกับพื้น กล่าวว่า

“ท่าน...ท่าน...”

ชายชราแซ่โก๋ยกล่าวว่า

“เรา...เรามีไซ่โก๋ยเอี้ยเอี้ยของเจ้า เรา...เรา...”

เอี้ยถึงตอนนี้ พลันอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง กล่าวสืบท่อ

“มิผิด เราก็คือเบ๊แกจ๋อง แต่ปลอมตัวเป็นชายชราผู้หนึ่ง อาชีวะ เจ้าไม่โทษว่าเรากระมัง?”

คำ “อาชีวะ” นี้ ยังคงเปี่ยมไปด้วยความห่วงใยกังวลเช่นเดียวกับสิบปีมานี้ สี่นั้นชีวะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่โทษว่าท่าน ย่อมไม่โทษว่าท่าน ท่านคือต่อข้าพเจ้าตลอดมา”

นางมองดูเบ๊แกจ๋อง เหลียวดูอ้วเอ้อลาฉีที่นั่งพิงผนัง ในใจเปี่ยมความเคลือบแคลงสงสัย

ยามนั้นอามานก็ประคองบิดาขึ้น นวดเพ้นปากแผลที่รับบาดเจ็บให้กับมัน ชูลู่ไคกกับซูโฟ้วสองพ่อลูกเก็บดาบยาวขึ้น เดินกะโผลกกะเผลกถึงเบื้องหน้าอ้วเอ้อลาฉี

อ้วเอ้อลาฉีกล่าวว่า

“อาชีว์ เมื่อครูเราเรียกเจ้ารีบไป เจ้าไหนไม่จากไป?”

ที่มันกล่าวเป็นภาษาอื่น ตำนียงเสียงกล่าวเป็นเช่นเดียวกับฮิวฮุยผู้
เป็นซือแป๋ ลี้นจิวต้องร้องโพล่งโดยไม่ขบคิดว่

“ซือแป๋”

ฮิวเอ้อลาฉีกกล่าวว่า

“ในที่สุดเจ้าจคจ๋าเราออกแล้ว”

พลางยกมือปลดถุงคลุมหน้าสีขาวออกมาช้าๆ ปรากฏว่าเป็น
ฮิวฮุยจริงๆ

ลี้นจิวทั้งคืนเต้นสงสัยทั้งลำบากใจ ฟูบร่างอยู่ที่แทบเท้าของท่าน
ร้องว่า

“ซือแป๋ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นจริงๆ ตอนแรก...ตอนแรกข้าพเจ้า
คาดเดาว่าเป็นท่าน แต่พวกเขาบอกว่าท่านเป็นชาวคาสักฮิวเอ้อลาฉี
ท่านเองก็ยอมรับ”

ฮิวเอ้อลาฉีกกล่าวอย่างขมขื่นใจว่า

“เราเป็นชาวคาสัก เราเป็นฮิวเอ้อลาฉี”

ลี้นจิวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่าน...ท่านมิใช่ชาวอื่น”

ฮิวเอ้อลาฉีกกล่าวว่า

“เราเป็นชาวคาสัก ทางเผ่าจับเราออกมา ไม่อนุญาตเรากลับไป เรา
เข้าสู่แผ่นดินคงจ้วน ซึ่งเป็นสถานที่ของชาวอื่น ไร่เรียนวิทยายุทธ์ของ
ชาวอื่น รับชาวอื่นเป็นศิษย์ เบ้แก่จูง เจ้าวิเศษมาก”

เบ้แก่จูงกล่าวว่า

“จื่อแป้ มาตราว่าท่านมีบุญคุณต่อข้าพเจ้า แต่ว่า...

ลี้บั้นชีวบังเกิดความคันกระหนกอีกครา กล่าวว่

“โก้ยเอี้ยเอี้ย เขา...เขาเป็นจื่อแป้ของท่าน?”

เบ๊แกจ่งกล่าวว่า

“เจ้าอย่าได้เรียกหาเราเป็นโก้ยเอี้ยเอี้ย เราเป็นเบ๊แกจ่ง เขาเป็นจื่อแป้ของเรา ถ้ายทอศวิทยายุทธ์แก่เรา เดินทางกลับมณฑลจีนเคียงพร้อมกับเรา และนำพาเรามายังเผ่าเคเอี้ยนของชาวคาสักกลางวิกาล ใช้เข็มพิษชุดทำร้ายมารดาของอามาน...”

ที่มันกล่าวเป็นภาษาอื่น ลี้บั้นชีวยิ่งรับฟังยิ่งคันเค้นสงสัย ใช้ภาษาคาสักกล่าวถามอามานว่า

“มารดาท่านถูกเขาใช้เข็มพิษชุดทำร้ายถึงแก่ชีวิตหรือ?”

อามานไม่ทันตอบคำ เซอเอ๋อคู่ก็กระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

“ใช่แล้ว มีอยู่ที่หนึ่ง มารดาของอามาน ซึ่งคือหย่าลี่เซียน อันเป็นที่รักของเราว่างคำคล้า ป่วยเป็นโรคปัจจุบันทันด่วนเสียชีวิตที่แท้เป็นฝีมือของอ้าวเอ๋อลาฉีเจ้า เจ้าทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต”

มันคิดโถมเข้าไปเสี่ยงชีวิตกับอ้าวเอ๋อลาฉี แต่ยามบาดเจ็บสาหัส พอขยับเคลื่อนไหวก็ปวดแปลบที่ทรวงอก ต้องล้มลงอีกครา

อ้าวเอ๋อลาฉีรับคำว่า

“มิผิด หย่าลี่เซียนถูกเรามาตาย ผู้ใดให้นางไม่มีลูกตา แด่งให้กับควบักซบเจ้า ทั้งไม่ยอมหนีตามเราไป”

เซอเอ๋อคู่รำร้องว่า

“เจ้าโจรร้าย เจ้าโจรร้าย”

เบ๊แกจ๋องกล่าวเป็นภาษาชาวคาชัคว่า

“เขาความจริงคิดฆ่าเชอเอ๋อจู่ แต่คำคินนั้นเชอเอ๋อจู่ไม่ทราบ ไปที่ใด เทียวตามหาไม่พบ ซื่อเบ๊เราออกค้นหาเชอเอ๋อจู่เอง ให้เราวางขาในบ่อน้ำ แพร่พิษสังหารชาวเผ่าทั้งหมด แต่พวกเราค้างแรมในครอบครัวชาวคาชัคคนหนึ่ง จูยันดีคือเรายัง ให้การต้อนรับขับสู้ถึงที่สุด ดังนั้นเราไม่อาจหักใจลงมือ

ซื่อเบ๊เราพอกลับมา บอกว่าค้นหาเชอเอ๋อจู่ไม่พบ พอทราบว่าเราไม่ได้วางขาในบ่อน้ำ ก็บันดาลโทสะ บอกว่าเราต้องแพร่พรายความลับของเขากออกไป คิดฆ่าปิดปากเรา ดังนั้นเราจึงลงมือก่อน จัดเข็มพิษใส่กลางหลังของเขาตามเล็มอย่างไม่ว่าศพมาข”

อ้าวเอ๋อลาฉีกกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“เจ้าโจรสุนัขที่ ทรมานเรามาก วันนี้ยังคงตายในเงื้อมมือเรา”

เบ๊แกจ๋องกล่าวกับลีบุนชีว่า

“อาชีวะ คำคินนั้นเจ้าลงมือต่อตั้งคักไ้ พอแสดงฝีมือออกมา เราก็ทราบว่าเจ้าร่ำเรียนวิทยายุทธ จากซื่อเบ๊เรา และทราบว่าเข็มพิษทั้งสามเล่มไม่ได้ทำร้ายเขาถึงแก่ชีวิต”

อ้าวเอ๋อลาฉีกแค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่

“ด้วยฝีมือโสโครกของเจ้า สามารถจัดทำร้ายเราถึงแก่ชีวิตหรือ?”

เบ๊แกจ๋องไม่เขยแสรสนใจมัน กล่าวกับลีบุนชีว่า

“สืบกว่าปีมานี้ เราซ่อนตัวอยู่ที่มณฑลซินเกียง หลบซ่อนอยู่ในเผ่าเตเอี้ยน ปลอมเป็นชายชราผู้หนึ่งเพราะเกรงว่าซื่อเบ๊ยังไม่ตาย มีแค่สถานที่นี้ที่เขาไม่กล้ากลับมา เราพอทราบว่าเขาอยู่สะพานโก๊กลีเอียง

ความผิดปกติประการแรกของเราคือ หลบหนีกลับแผ่นดินตงจ้วนไป”

ลี้บุ๋นชี้ให้เห็นเบ๊แก่จ๋องลมหายใจ ร่อแร่วัยริน ทราบว่าเบ๊แก่จ๋องถูก อ้าวเอ๋อลาฉีเตะตีดต่อกันสองเท้า อ้ววะวะภายในแหลกลาญ ยากที่จะมีชีวิต สืบไป เหลียวดูอ้าวเอ๋อลาฉี มีคัสซึ่งปักอยู่ที่ท้องน้อยจมลึกเสมอค้ำไม่ มีความหวังรอดชีวิตเช่นกัน นางอยู่ที่มณฑลซิ่นเกียงสืบปี มีแต่บุคคลทั้งสองนี้ที่ดูแทนาง เป็นห่วงนาง มิคาดกันทั้งสองมีบุญคุณความแก่นยั้งเหยง กลับประหารฆ่าฟันกันเอง จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย

พริบตานี้นางม้าคาเอ๋อกลอหน่วย กล่าวถามเบ๊แก่จ๋องว่า

“ไก่อ...เบ๊ตัวแจ็ก (อาแซเบ๊) ท่านเมื่อทราบว่าเขายังไม่ตาย มีหน้า จ้าอยู่ละแวกใกล้เคียง โฉนไม่กลับแผ่นดินตงจ้วนไปในบัดดล?”

มุมปากเบ๊แก่จ๋องปรากฏรอยยิ้มอันหตุหุขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

“ต้นเอียงแตกกิ่งหน้าแตกกิ่งอ่อนแล้ว อาชีวะ เจ้ากลับไปเพียงถ้าพัง เถอะ นับแค่นี้...นับแค่นี้ต้องระมักระวังตัว ไก่อเอี้ยเอี้ยไม่อาจดูแลเจ้า แล้ว...”

จุ่มเสียงยังกล่าวอิงแผ่วเบา ในที่สุดนิ่งเงียบกันไป

ลี้บุ๋นชี้ฟุบกายบนร่างเบ๊แก่จ๋อง ร่ำร้องว่า

“ไก่อเอี้ยเอี้ย ไก่อเอี้ยเอี้ย ท่านอย่าได้ตาย”

เบ๊แก่จ๋องไม่ได้ตอบคำถามของนางก็สิ้นลมปราณ แต่ลี้บุ๋นชี้ทราบ กระจ่างแก่ใจดี เบ๊แก่จ๋องเกรงกลัวชื่อเบ๊ของม่นยั้ง แต่มีเพียงไม่หลบหนี กลับแผ่นดินตงจ้วน ทั้งยังติดตามนางมาถึงวังขาวงกต ขอเพียงเบ๊แก่จ๋อง ปลอมแปลงเป็นชายชรา อ้าวเอ๋อลาฉีต้องไม่มีวันจดจำออก แต่ในที่สุด เบ๊แก่จ๋องกลับลงมือ ลงมือต่อบุคคลที่มันเกรงกลัวที่สุด นั่นล้วนสืบเนื่อง

จากนาง

สิบปีมานี้มันรักปกป้องนางราวเอี้ยเอี้ย (ป) คนหนึ่ง แท้ที่จริงมันอยู่ในวัชฉกรรจ์ ในโลกมีแค่ใจวแป้ที่คิดต่อหลานสาวของตัวเองหรืออาจบางทีใช่ อาจบางทีมิใช่ นางเองก็ไม่ทราบ

ลมไฟที่ทั้งอยู่บนพื้นวิหารทั้งสองอัน อันหนึ่งดับไปแค่แรก อีกอันหนึ่งเผาไหม้โกล้ถึงที่สุดแล้ว

ชูลูโลกพลันกล่าวว่า

“ประหลาด เมื่อครูชาวนั่นสองคนกับชาวคาสักคนหนึ่งต่อสู้กัน เราพลองมือ ก็ค่อยหมดใส่ปลายกางของชาวคาสักนั้น”

ลีบั้นจั่วถามว่า

“นั่นเป็นเพราะเหตุใด เหตุใดท่านช่วยเหลือนางอื่นค่อยใส่ชาวคาสัก?”

ชูลูโลกยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

“เราไม่ทราบ”

จั่วครูให้หลัง จึงอธิบายว่า

“เจ้าเป็นคนดี มันเป็นคนร้าย”

ในที่สุดมันยอมรับว่า ในชาวนั้นมีคนร้ายที่เป็นใจ และมีคนดีเช่น ลีเอ็งฮัง (ผู้กล้าหาญแซ่ลี) ยังมีชาวนั้นที่ปลอมเป็นราชชา ไม่ยอมวางยาในบ่อน้ำ ทำร้ายชาวเผ่าของมัน ก็สมควรนับเป็นคนดี ในส่วนของชาวคาสัก ก็มีคนดีเช่นมัน และมีคนร้ายเช่นอ้าวเอ้อลาคี

ลีบั้นจั่วครุ่นคิดในใจ

“หากท่านทราบแต่แรก คงไม่ใช่แต่เขียนดีซูไฟว์เช่นนั้น ทุก
ประการก็แตกต่างกันไป เพียงแต่แตกต่างกันจริงหรือ ค่อยให้ซูไฟว์เป็นเพื่อนเล่น
เมื่อวัยเด็กของเรา หลังจากที่เขาเติบโตใหญ่ ได้พบกับอามาน ยังคงต้องรัก
นางจิตใจของคนช่างน่าประหลาด เราไม่เข้าใจจริงๆ”

ซูอุโกลร้องคังๆ ว่า

“อ้าวเอ๋อธานี ท่านคงไม่มีชีวิตรอดสืบไป พวกเราจะไม่ฆ่าท่าน
ถาก่อน”

อ้าวเอ๋อธานี คาทอประกายคร่ำย ยกมือขว้างขึ้น ถึ้นจิวทราบว่
มันกิดชักเข็มพิษออก ต้องร้องว่า

“ซือแป๋ อย่าได้...”

ยามนั้นสะเก็ดไฟจุดหนึ่งแตกประทุขึ้น กบไฟอันสุดท้ายก็ดับ
ภายในวิหารมิดมิดจนขึ้นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า อ้าวเอ๋อธานี ค่อยให้กิดชักเข็ม
พิษทำร้ายคน ก็ไม่เห็นเป้าหมาย

ถึ้นจิวร้องว่า

“ทั้งหมดรีบออกไป ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าได้ส่งเสียง”

ซูอุโกล ซูไฟว์ เธอเออถู่และอามานประทับประคองกันและ
กัน ถัดถอยออกไปอย่างเงิบงัน ทั้งหมดทราบว่าเข็มพิษของอ้าวเอ๋อธานี
ร้ายกาจยิ่ง มาครว่าตัวเองร่อแร่ปางตาย ยังสามารถชักเข็มทำร้ายคน

ทั้งที่ถัดถอยออกจากวิหาร พบว่าถึ้นจิวไม่ได้ออกมา ซูไฟว์ร้องว่า

“ถึเอ็งฮัง ถึเอ็งฮัง รีบออกมา”

ถึ้นจิวรับคำกราหนึ่ง อ้าวเอ๋อธานีหั่นกล่าวว่า

“อาจิว เจ้า...เจ้าก็คิดจากไปหรือ?”

น้ำเสียงรินทศหตุฮึง ลีบั้นจิวไม่อาจหักใจได้ หวนนึกถึงมัน แม้กระทั่งเรื่องชั่วร้ายมากหลาย จะอย่างไรยังคือตัวเอง หากทอคทั้ง มันรอกอยคว้ามคายในความมืดเพียงลำพัง ออกจะโหดเหี้ยมอำมหิตไปดั่ง นั้นทรุดกายนั่งลง กล่าวว่

“จื่อแป๋ ข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนท่านในที่นี้”

ซูโฬ่วอยู่ที่เบื้องนอกห้องเรือกอีกหลายคราลีบั้นจิวร้องตอบว่

“พวกท่านออกไปก่อนเถอะ ข้าพเจ้ารอสักครู่ค่อยออกไป”

ซูโฬ่วร้องว่

“คนผู้นี้ดูร้ายฮึง ลีเอ็งฮัง ท่านต้องระมัดระวังไว้”

ลีบั้นจิวสงบปากคำ ไม่ตอบว่

อามานกลั่นกล่วว่

“ท่านโฉนเรือกนางเป็นลีเอ็งฮัง ไม่เรือกเป็นลีโกวเนือ?”

ซูโฬ่วกล่วอย่างสงสัยใจว่

“ลีโกวเนือ นางเป็นสตรีหรือ?”

อามานกล่วว่

“ท่านแสร้งเป็นโง่งม หรือว่ดูไม่ออกจริง?”

ซูโฬ่วกล่วว่

“ข้าพเจ้าแสร้งเป็นโง่งมอันใด เขา...เขามีวิชายุทธ์สูงฮือม ไท่เลอ เป็นสตรีได้?”

อามานกล่วว่

“คำกินลมพินะดกหมัก ในบ้านของชาอจราแะโก๋ฮานางร่วงริง ข้าพเจ้าไปเป็นนางทาส ภายหลังปลดปล่อยข้าพเจ้า ตอนนั้นข้าพเจ้าก็ทราบ

ว่านางเป็นสตรีแล้ว”

จุฬโหว่ปรบมือกล่าวว่า

“ใช่แล้ว หากนางเป็นบุรุษ โหนเลยยินยอมปลดปล่อยนางทาส
ที่คงามเช่นท่าน?”

อามานหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

“มิใช่ คอนนั้นข้าพเจ้าขอเห็นแววตาที่นางมองดูท่าน ก็ทราบว่า
ท่านเป็นโกวเนี่ยนางหนึ่ง ในโลกโหนเลยมีบุรุษที่ใช้สายตาเช่นนั้นเหม่อ
มองท่านอย่างงมงาย”

จุฬโหว่ยกมือเกาศีรษะ หัวร่ออย่างโง่งมกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากลัวจะไม่ออกแม้แต่เล็กน้อย”

อามานเข้มข้มด้วยความเบิกบานหรรษา เข้มข้มราวรูปผาคอกหนึ่ง
นางทราบว่าสายตาของจุฬโหว่จ้องจับอยู่ที่ตัวนาง ค่อให้มีโกวเนี่ยนาง
เหม่อมองหาอย่างงมงาย ก็ไม่มีวันทราบได้

ในวิหารมิดมิดสนิททั่ว ถิ่นจ้วกับอ้วเอ้อลางีไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็น
ผู้ใด ถิ่นจ้วนั่งอยู่ข้างกาชชือแป้ ในความเงิบสงัดจัน ได้ยินเสียงหัวร่อ
พชอกถ้อของจุฬโหว่กับอามานค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไป ทั้งยังได้ยินเสียงฝี
เท้าของคนทั้งสี่เคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย

ภายในวิหารเพียงหลงเหลือถิ่นจ้วอยู่เป็นเพื่อนกับอ้วเอ้อลางี
ที่ปางดาช ยังมีซากศพของ “โก๋เอ้อเอ้อเอ้อ” อีกซากหนึ่ง

อ้วเอ้อลางีถามอีกว่า

“เมื่อครู่เราใช้เจ้าออกไป เจ้าใจนไม่เชื่อฟังวาจา หากว่าเจ้าออกไป...โอ”

ถึ้นจู้วกล่าวเบาๆ ว่า

“ซือแป๋ ท่านไม่ได้ตัวหญิงคนรัก ก็ลงมือฆ่านางข้าพเจ้าไม่ได้
ครอบครองชายคนรัก กลับไม่อาจปล่อยให้เขาถูกผู้คนฆ่าทิ้ง”

อ้าวเอ้อถาฉีแก่นหัวร่อกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนั้น”

เจียบจันชั่วขณะ ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

“พวกท่านชาวฮั่นประหลาดแท้ มีทั้งตัวบัลลภที่ทรยศเนรคุณ
ทำร้ายซือแป๋เช่นเบ๊แกจ้ง โจรร้ายที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาเช่นกั๊กจ้วนเต้ง
กับคั้งคักไ้ และมีโกวเนี่ยที่จิตใจงามเช่นเจ้า”

ถึ้นจู้วดามว่า

“ซือแป๋ โจรร้ายคั้งคักไ้เป็นไรแล้ว พวกเราติดตามมันตลอด
ทาง แต่พบว่าบนพื้นหิมะมีรอยเท้าผู้คนสองคน รอยเท้าของผู้คนอีกคน
หนึ่งเป็นท่านหรือ?”

อ้าวเอ้อถาฉีตอบว่า

“มิผิด เป็นเรา หลังจากที่เรถูกศิษย์ทรยศเบ๊แกจ้งจับขังพิณไ้
ก็มีร่างกายอ่อนแอ สิบกว่าปีมานี้พักรักษาตัวอยู่ในถ้ำศิลา เข้าใจว่าชีวิต
นี้จบสิ้นแล้ว คิดไม่ถึงเจ้ากลับมาช่วยเหลือเรา ดอนเข้มพิณให้กับเรา
หลังจากที่เราทุเลาหายดี มักไปอุสาคเลาที่นอกกระโจมของเผ่าเคเอียน
เราคิดฆ่าหัวหน้าเผ่าที่อับเป้หิเรา แต่เพราะเห็นแก่เจ้า จึงไม่วางยาใน
บ่อน้ำ

คำคืนที่ลมหิมะตกหนัก เราเฝ้าอยู่หน้าบ้านของเจ้า เห็นเจ้าคร่ำ
กุมคั้งคักไ้ ได้ยินว่าพวกเจ้าพบเห็นธำมเทางของเขาวงกต คั้งคักไ้พอ

หลบหนี เราก็ตัดตามอยู่ด้านหลังมัน ติดตามเข้าวังเขาวงกต เราค่อย
 หมดไล่ทันคอมัน ทำร้ายมันสิ้นสติ กักขังมันอยู่ภายในวัง เทียงวันก่อนก็
 ถ่วงผ้าเช็ดหน้าลายแทงผืนนั้นจากออดเสื้อมัน ตอนดึกคายสีไปสืบกว่า
 เสี้ยน ส่งคืนให้กับมัน จากนั้นใช้ผ้าผูกตา มัดมันอยู่บนหลังม้า ขับไล่มันไป
 โกลไซ”

ลี้บุนจิวคิดไม่ถึงว่าบุคคลโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้กลับยินยอม
 ปล่อยปละตะเวนชีวิตผู้คน ดังนั้นถามว่า

“ท่านใดในตอนดึกคายสีบนลายแทงไปสืบกว่าเสี้ยน?”

อ้าวเอ่อสถานีหัวรอเสียงแหบพร่า กล่าวอย่างกระหึ่มยืนยันย่องว่า

“มันไม่ล่วงรู้ที่เราตอนดึกคายสี ผ้าเช็ดหน้าลายแทง พอชาคคายสี
 ไปสืบกว่าเสี้ยน ก็ไม่อาจเสาะพบวังเขาวงกตอีก โจรร้ายผู้นี้คงต้องไป
 สมทบกับพวกห้องที่หลงเหลือ ถือลายแทงออกค้นหาวังเขาวงกตใหม่
 พวกมันได้แต่เดินวนไปมากลางทะเลทรายคอเปียะ ไม่มีวันกลับถึงทุ่ง
 หญ้า ทุกผู้คนต้องกระหาญน้ำจันเสียชีวิตกลางทะเลทราย ก่อนสิ้นลม
 ปราณยังคิดรำววมหาศาล นับว่าสนุกสนานนัก”

หวนนึกถึงสภาพที่ผู้คนกลุ่มหนึ่งคกอยู่ภายใต้เปลวแดดแผดเผา
 ต้องเดินวนอยู่บนท้องทะเลทราย ที่ไม่มีน้ำแม้สักหยดเดียว ลี้บุนจิว
 ออดูทานออกมาเบาๆ มิได้

โจรขบวนนี้เป็นศัตรูที่ทำร้ายบิดามารดาของนาง แต่ต้องรับ
 กรรมสนองเช่นนี้ แม้แต่นางก็เสียใจแทนพวกมัน หากว่านางมีโอกา
 สพบพาน ไซ้จะบอกต่อพวกมันหรือไม่ว่า “ลายแทงผืนนี้ไม่ถูกต้อง”

นางคงบ่งบอก แต่กักจวนแค้นกับตั้งคักไ้และพวกต้องไม่ยอมเชื่อ

เค็ดขาด พวกมันคงวาดวิมานร่ำรวยมหาศาล เดินวนอยู่กลางทะเลทราย
กระหายน้ำตายไปที่ละคน พวกมันยังเชื่อว่ากำลังเดินทางสู่วังเขาวงกต
ทั้งนี้เพราะตั้งตักไข่เคยถือสายแทงผืนนี้เข้าวังด้วยตัวเอง ต้องไม่ผิดพลาด
เค็ดขาด ในวังเขาวงกตมีอัญมณีของมีค่าจำนวนมากมาบสดกณณานับ
ทั้งหมดล้วนกล่าวเช่นนี้ หรือยังแปลกปลอมได้?

อ้าวเอ้อลาดีส่งเสียงหัวร่อไม่หยุดยั้ง กล่าวว่

“ซึ่งความจริงในวังเขาวงกตไม่มีทองคำแม้สักปลายนิ้วก้อย
ข้าวของทุกชิ้นที่ซุกซ่อนอยู่ภายในวัง ในแผ่นดินคงจ้วนมีอยู่มาก
หลาย ทั้งโต๊ะ เคียง เก้าอี้ ม่านมุ้ง ค้ำรับตำรา กระดานหมากรุก พินเจ็ดสาย
หม้อเตา ด้วยขาม มีพร้อมทุกสิ่ง เพียงแต่ไม่มีขุมทรัพย์ ในสถานที่ของ
ชาวฮั่น ในสถานที่นี้มีอยู่เกลื่อนกล่น ชาวฮั่นเหล่านั้นกลับเสี่ยงชีวิต
มำค้นหา ช่างน่าหัวร่อจริงๆ”

ลีบั้นชีวเข้าวังเขาวงกตสองครั้ง พบเห็นข้าวของเครื่องใช้มากมาย
สดกณณานับ มณฑลจีนเคียงอากาศแห้งแล้ง มาตราผ่านวันเวลานาน
สิ่งของทั้งหลายยังไม่เปื่อยสลาย นางผ่านวิหารห้องหับต่างๆ ไม่พบพาน
อัญมณีของมีค่าจริงๆ คังนั้นกล่าวว่า

“คำเล่าลือของผู้คน มักไม่ฟังเชื่อถือ วังเขาวงกตแม่ใหญ่โตโอฬาร
แต่หามีของวิเศษไม่ โอ แม้แต่บิดามารดาเราพลอยเสี่ยงชีวิตเพราะ
เหตุนี้”

อ้าวเอ้อลาดีกล่าวว่า

“เจ้าล่วงรู้ที่มาของวังเขาวงกตนี้หรือไม่?”

ลีบั้นชีวกกล่าวว่า

“ไม่ทราบ ชื่อแป้ ท่านทราบหรือ?”

อ้าวเอ๋อลาดี กล่าวว่

“เราอยู่ในวังพบเห็นศิลาจารึกสองหลัง แกะสลักเหตุการณ์ที่
ปลูกสร้างวังเขาวงกต ที่แท้ปลูกสร้างในรัชสมัยดังไทจงฮ่องเต้”

สิ้นชั่วไม่ทราบว่ดังไทจงฮ่องเต้เป็นฮ่องเต้องค์ใด คั้งนั้นอ้าว-
เอ๋อลาดี กล่าวว่กระท่อนกระแท่น บอกเล่าที่มาของวังเขาวงกตค่อนาง
ที่แท้สถานทีนี้เป็นที่คั้งของประเทศกอซางในสมัยราชวงศ์ดัง
ประเทศกอซางในยุคนั้นเป็นประเทศใหญ่ของไซฮก (ชายแดน
ตะวันตกของจีน) ประกอบด้วยประเทศใหญ่น้อยมากหลาย มีทรัพยากร
อุดมสมบูรณ์ กำลังทหารกล้าแข็ง ในรัชสมัยดังไทจงฮ่องเต้ ราชันย์ที่
ปกครองประเทศมีพระนามว่จีเหวินไต้ ราชวงศ์ดังส่งราชทูตมาถึง
ประเทศกอซาง ให้ยอมสวามิภักดิ์ เคารพกษัตริย์ของชาวฮั่น จีเหวิน-
ไต้มีรับสั่งค่อราชทูตว่ “เหยี่ยวเหินอยู่กลางเวหา ไก่ป่าซ่อนในทุ่งไม้
แมวอยู่ในเถะ มุสิกมุดอยู่ในรู ต่างฝ่ายต่างอยู่อาศัย โหนเลียบสะกดข่ม
ได้?”

ความหมายในรับสั่งคือ มาตรฐานว่พวกท่านเป็นเหยี่ยวร้าย ไบยบิน
อยู่กลางฟ้า แต่พวกเราเป็นไก่ป่า หลบซ่อนอยู่ในพงหญ้า มาตรฐานว่พวก
ท่านเป็นแมว อยู่ในเถะสถานอย่างเปิดเผย แต่พวกเราเป็นมุสิก มุดอยู่ใน
รูเล็ก พวกท่านไม่อาจทำอย่างไรพวกเราได้ ต่างฝ่ายต่างอยู่อาศัย โยค้อง
บีบบังคับให้พวกเราเคารพพระเบียบกฎเกณฑ์ของพวกท่านชาวฮั่น?”

ดังไทจงฮ่องเต้พอทรงทราบเช่นนั้น ทรงกริ้วเป็นการใหญ่ เห็นว่
พวกมันเป็นคนเถื่อนนอกอารยธรรม ไม่ยอมตกอยู่ใต้อำนาจการปกครอง

ดังนั้นมีพระบัญชาให้แม่ทัพใหญ่ໄວ້วุ่นจับยกทัพไปปราบปราม

จีเหวินได้พอราบข่าว ก็รีบตั้งค้อบรรดาขุนนางว่า “ราชวงศ์ถึงอยู่ห่างจากพวกเราเจ็ดพันลี้ ถึงกลางกันด้วยทะเลทรายสองพันลี้ ทั้งไม่มีแหล่งน้ำ สมแรงราวคณดาบ กลั่นความร้อนอบอ้าว ไหนเลยยกทัพมาได้ หากทุ่มเทกำลังมา การส่งเสบียงบำรุงต้องไม่ต่อเนื่อง หากจัดขบวนทัพต่ำกว่าสามหมื่นคน ก็ไม่ต้องเกรงกลัว พวกเรานิ่งเฉยแทนคราคร่ำเผ้าที่มันเอาไว้ เผ้าเพียงยี่สิบวัน ทหารอังกฤษเสบียงอาหาร ข่อมดอยทัพกลับไป”

พระองค์ทราบว่าการอังกฤษศึกษา ทรงกำหนดแนวนโยบายเพื่อรักษา ไม่ทำสงครามด้วย ดังนั้นระคมกำลังคนปลูกสร้างวังเขาวงกตอยู่ในสถานที่ลับแลแห่งหนึ่ง หากว่ารักษาเมืองไม่ได้ ยังมีที่หลบภัย

คอนันประเทศกอชางมีฐานะมั่งคั่ง ช่างสถาปนิกที่คินแคนไซฮก
ส่วนใหญ่ชุมนุมอยู่ที่นี้ วังขาวกตปฐกสร้างอย่างคดเคี้ยวพิสดาร อดูมณี
ของมีค่าภายในประเทศ ล้วนเก็บซ่อนอยู่ภายในวัง จีเหวินไถ่เข้าพระทัย
ว่า ค่อให้กองทัพดั่งบุกเข้าวัง ก็หาที่ซ่อนของพระองค์ไม่พบ

ไ้ว่กุนจิบศึกษาวิชาพิชัยสงครามจากสี่เจ้ (แม่ทัพใหญ่คันราช-
วงศ์ถ้ง) ชำนาญการสู้รบ ตลอดรายทางไม่มีหน่วยทหารใดต้านตีด ข้าม
ทะเลทรายมาได้ จีเหวินไ้พ่อทรงทราบกองทัพถ้งมาถึง ทรงปริวิตกจน
เสด็จสวรรคต ราชโอรสจีจื่อเส้งสืบราชสมบัติแทน ไ้ว่กุนจิบยกทัพ
ประชิดคิควเมือง ทำการสู้รบหลายครั้ง กองทัพกอลางล้วนแตกพ่าย
อย่างยับเยิน

กองทัพถังมัวร์ศึกสำหรับบุคลเมืองชนิดหนึ่งมีความสูงสิบวา

เนื่องด้วยสูงราวรังนก ดังนั้นจึงชื่อว่าเข้าเขีย (รอรังนก) รอรังนกขึ้น
ถึงเชิงกำแพงเมือง ทหารตั้งอยู่เบื้องสูง ทุ่มก้อนหินยิงเกาทัณฑ์ใส่ สุดท้าย
ทหารกองข้างจะต้านทานได้

จีจื่อเส่งไม่ทันหลบหนีเข้าวังเขาวงกต เมืองหลวงก็ถูกบุกตี
แตกพ่าย ได้แต่ยอมสวามิภักดิ์ ประเทศกอล้างเริ่มตั้งแต่ปฐมกษัตริย์
จีเจีย สิบราชสันคตวงศ์เก้าพระองค์ รวมทั้งสิ้นหนึ่งร้อยสามสิบสี่ปี
สิ้นชาติในปีที่สิบสามรัชกาลดังไทจงฮ่องเต้ ราชอาณาจักรตอนนั้น
ทิศตะวันออกจรดทิศตะวันตกราวแปดร้อยสี่ ทิศเหนือจรดได้ราวห้า
ร้อยสี่ นับเป็นประเทศใหญ่ของดินแดนไซฮกจริงๆ

ไฉ่กุนจิบจับกุมจีจื่อเส่ง ตลอดจนขุนนางทั้งขุนและขุนของประเทศ
กอล้าง กุมค้ำกัณฑ์นครเซียงอัน ซึ่งเป็นเมืองหลวงของราชวงศ์ดัง พร้อม
กับกวาดเอาอัญมณีของมีค่าในวังเขาวงกตไปจนหมดสิ้น

ดังไทจงฮ่องเต้รับสั่งว่า ประเทศกอล้างไม่ยอมรับวัฒนธรรมอัน
ไม่รู้ซึ่งถึงคุณค่าความดีงามของประเทศจีน ดังนั้นพระราชทานคำรับคำรา
เลื่อหักอาภรณ์ ข้าวของเครื่องใช้และเครื่องดนตรีของชาวอันจำนวนมากมาย
ให้กับประเทศกอล้าง แต่ชาวกอล้างยามอยู่ลับหลังบอกว่า “ไก่อป่าไม่อาจ
บินเขี่ยงเหยี่ยว มุสิกไม่อาจเลียนเสียงร้องของแมว ข้าวของ พวกท่าน
ชาวอันค่อให้ดีกว่านี้ พวกเราชาวกอล้างก็ไม่ชมชอบ”

ดังนั้นทั้งคำรับคำรา เครื่องเขียน สิ่งของเครื่องใช้ ตลอดจนพุทธรูป
รูปปั้นขงจื้อและรูปปั้นเหลาจื้ออยู่ในวังเขาวงกต ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แยแส
เหลือบแล

ร้อยพันปีมานี้ ทะเลทรายเกิดการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติ

คันไม้งอกเงยแทรกแซม วังเขาวงกตที่ความจริงลึกลับอยู่แล้ว ยิ่งลึกลึกกว่าเดิม หากมิใช่มีสายแทงบ่งชี้ ไม่ว่าผู้ใดก็หาไม่พบ ชาวคาซัคที่ตั้งหลักแหล่งอาศัยอยู่ในตอนนี้ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับชาวโกซางสมัยโบราณไม่..”

อ้าวเอ้อลาคือคอนอาศัยอยู่ในแผ่นดินคงจ้วน เล่าเรียนทั้งวิชาขุนและบู๊ ศึกษาตำรับตำราของชาวฮั่น คังนั้นล่วงรู้ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ถึงเป็นอย่างดี ลี๋นุ้นฉิวแม้เป็นชาวฮั่น กลับไม่ทำความรู้จักแม้แต่น้อย และไม่กระตือรือร้นสนใจแต่อย่างใด

นางได้ยื่นเสียงลมหายใจของอ้าวเอ้อลาคีแผ่วล้าลงทุกขณะ จึงกล่าว “ซือแป๋ ท่านพักผ่อนเถอะ อย่าได้กล่าวแล้ว ต้องเล่าชาวฮั่นผู้นี้ข้างเป็นไปเสียได้ ผู้นั้นชมชอบใช้ชีวิตอย่างไร ก็แล้วแต่พวกมัน ไยต้องบังคับแข็งจิ้น โอ ที่ท่านนิยมชมชอบ มักไม่ได้ครอบครอง ที่ผู้อื่นยึดเยียดให้กับท่าน ค่อให้ประเสริฐเลิศล้ำ ข้าพเจ้าไม่ชมชอบ จะอย่างไรไม่ชมชอบ”

อ้าวเอ้อลาคีกล่าวว่า

“อาชีว เรา...เราอ้างว้างยิ่ง ไม่เคยมีคนสนทนากับเพื่อนเราเนิ่นนานปานนี้ เจ้ายินยอม...ยินยอมอยู่เป็นเพื่อนเราหรือไม่?”

ลี๋นุ้นฉิวกล่าวว่า

“ซือแป๋ ข้าพเจ้าจะอยู่เป็นเพื่อนท่านในที่นี้”

อ้าวเอ้อลาคีกล่าวว่า

“เราใกล้ตายแล้ว หลังจากที่เราตายแล้ว เจ้าก็จะจากไป ไม่มีวันหวนกลับมาอีก”

ลี๋นุ้นฉิวไม่อาจตอบได้ รู้สึกหลอหู่ใจขึ้นมือขวาออกเกาะกุมมือซ้าย

ของชื่อแป๊ะเบาๆ พบว่าฝ่ามือของท่านเย็นลงทีละน้อย

อ้าวเอ้อลาก็กล่าวว่า

“เราจะให้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนเราในที่นี้ตลอดไป ไม่จากเราไปตลอดกาล...”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งยกมือขวาซ้ายๆ ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือกำเข็มพิษสองเล่ม ในใจกรุ่นคิดขึ้น

“เข็มพิษสองเล่มนี้เพียงแทงใส่ร่างของเจ้าคราหนึ่ง เจ้าจะอยู่เป็นเพื่อนเราในวังเขาวงกต ไม่จากเราไปอีก”

มันกล่าวเบาๆ ว่า

“อาชีวะ เจ้าทั้งงดงามทั้งนุ่มนวล นับเป็นเด็กอันประเสริฐ เจ้าอยู่เป็นเพื่อนเราตลอดกาล ชั่วชีวิตเราเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่แยแสสนใจเรา...อาชีวะ เจ้าเชื่อฟังวาจายิ่ง เป็นเด็กอันประเสริฐจริงๆ ...”

เข็มพิษทั้งสองเล่มเคลื่อนเข้าใกล้ลิ้นนิ้วที่ละน้อย ในความมืดมิด นางมองไม่เห็นอันใดทั้งสิ้น

อ้าวเอ้อลาก็กรุ่นคิดขึ้น

“ในมือเราไม่มีเรียวแรงแม้แต่น้อย ต้องค่อยๆ แทงใส่นาง หากลงมือโดยเร็ว นางเพียงสลักใส่คราหนึ่ง เราก็แทงไม่ถึงแล้ว”

เข็มพิษเคลื่อนเข้าใกล้ใบหน้านางทีละนิ้วห่างเพียงสองเชียวหนึ่งเชียวเท่านั้น...

ลิ้นนิ้วหาทราบไม่ว่าเข็มพิษอยู่ห่างจากตัวเองเพียงเจ็ดแปดนิ้ว พลันกล่าวว่า

“ชื่อแป๊ะ มารดาของอามานางงดงามนักหรือ?”

อ้าวเอ้อตาดีใจสั่นสะท้าน กล่าวว่

“มารดาของอามาน...หย่าที่เขียน...”

ทันใด เร็วแรงทั่วร่างสาบสูญสลายจนไร้แวว มือขวาที่ยก
ขึ้นคกห้อยลง ในชีวิตของมันไม่มีเร็วแรงยกมือขวาขึ้นอีก

สั้บ้นจิวยังกล่าวอีกว่

“ซื่อแป้ ท่านคือข้าพเจ้าตลอดมา ข้าพเจ้าจะจดจำท่านตลอดไป”

บนท้องทะเลทรายที่ทอดสู่ค่าน้กม้งกวน หลิงสาว
นางหนึ่งจับขีม้าขาวตัวหนึ่งมุ่งสู่บุรพทิศอย่างเข้มช้า

ในใจนางนึกถึงคำพูดที่ชาวคาสักเผ่าเตเอี้ยนแบกย้ายกล่าวกับนาง
ก่อนแยกจากกัน โดยเฉพาะสู่โลกกล่าวว่า

“สั้โกวเนี้ย ท่านอย่าได้ไป พักอยู่กับพวกเราในที่นี้ พวกเราใน
ที่นี้มีเด็กหนุ่มที่ดี พวกเราจะคัดเลือกคนที่ดีที่สุดเป็นสามีของท่าน พวกเรา
จะยกม้าจำนวนมาก เพะแกะจำนวนมากให้กับท่าน ก่อกระโจมที่ดีที่สุด
ให้กับท่าน...”

สั้บ้นจิวหน้าแดงวูบ สันสิระชะคราหนึ่ง

หากว่าบุคคลที่ท่านรักชอบ กลับหลงรักบุคคลอื่น ท่านยังมีวิธี
อันใด?

ม้าขาวบรรทุกนางเดินทางกลับแผ่นดินตงจ้วน ม้าขาวแก่เฒ่าแล้ว
ได้แต่เหาะข่างไปอย่างเข้มช้า แต่ในที่สุดสามารถกลับถึงแผ่นดินตงจ้วน
แคนก้งหน่ามีตันเอี้ยง ดอกท้อ มีนางแอ่น ป้อาทอง ในชาวฮั่นมี

ชายหนุ่มทั้งทงามสง่า บุรุษที่ล้าอางคมคาย แแต่หญิงสาวสะคราญโฉมนาง
นี้คือรักที่เกี่ยวพันกับชาวทอทางสมัยโบราณ มาครว่านเป็นสิ่งที่คี่ที่สุด นางพาน
ไม่ชมชอบ

จบบริบูรณ์